

תפ"ח 57043/09/14 - מדינת ישראל נגד שמואל דטיאשוילי

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 57043-09-14

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

הנאשם

שמואל דטיאשוילי

ע"י ב"כ עוה"ד עמית בר ומאיר ארנפלד מטעם הסנגוריה
הציבורית

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירת רצח לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. הנאשם היה נשוי לאביטל רוקח ז"ל במשך 23 שנים ולהם שלושה ילדים. על פי הנטען בכתב האישום, רצח הנאשם את אשתו, אביטל רוקח ז"ל (להלן: "המנוחה"). מדובר באירוע שהתרחש ביום 4/9/14. באותו מועד, בשעות אחר הצהריים, הגיע הנאשם לבניין בו התגוררה המנוחה כשהוא מצויד בסכין וגרזן אותם רכש סמוך ליום 15/8/14. הנאשם הניח את התיק בו היו הסכין והגרזן במקלט הבניין בו התגוררה המנוחה. הנאשם קיים שיחות טלפון עם אחד מילדיו, אליהן תבוא התייחסות בהמשך. הנאשם ידע כי המנוחה עומדת לצאת להופעה, על כן ארב לה בחדר המדרגות בקומת הכניסה, הוציא את הסכין מהתיק, ושלף את הסכין מהתיק. המנוחה ירדה מדירתה בבניין. כשהגיעה המנוחה אל הנאשם, היא הבחינה בנאשם, נבהלה וצעקה. נטען כי הנאשם רץ לעברה, אחז בצווארה, גרר אותה ודקר אותה באמצעות הסכין מספר רב של דקירות (כ - 50 פעמים) בכל חלקי גופה. אף שהמנוחה נפלה ארצה על גבה, הנאשם המשיך לדקור אותה כשהוא עומד מעליה. המנוחה ניסתה להתגונן מהדקירות באמצעות ידיה, אך הנאשם הסיט ידיה ודקר אותה בפלג גופה העליון ובראשה. נטען כי הנאשם דקר את המנוחה במקומות שונים בגופה: בראשה, בפניה, בחזה, בבטנה, בעכוזה, ברגליה ובידיה. עוד נטען בכתב האישום כי הנאשם אף דקר את המנוחה בחלק האחורי של ראשה, דקירה אשר חדרה למוח הקטן של המנוחה, לעמוד השדרה הצוארי, לחוט השדרה ולגזע המוח, ולמנוחה נגרם בעקבות כך דימום מוחי תת עכבישי. בהתאם לכתב האישום, מעשי הנאשם, הם אלה שהביאו למות המנוחה, ומותה נגרם כתוצאה מהנזק למוח ולגזע המוח עקב הדקירה בחלק האחורי של ראשה.

הרקע למעשים

2. הרקע למעשים מפורט בכתב האישום, וכפי שיובהר להלן, עיקרו אינו שנוי במחלוקת. כאמור, המנוחה והנאשם

היו נשואים במשך 23 שנים, להם שלושה ילדים בגילאי 24, 20 ו- 19 (נכון למועד הגשת כתב האישום). במועדים הסמוכים לכתב האישום, התגוררו השניים בנפרד: המנוחה התגוררה בדירה ברחוב משה סנה 3 בירושלים ביחד עם אמה ושניים מילדיה ועבדה כמנהלת חשבונות. הנאשם התגורר בדירה ברחוב רחמילביץ' בירושלים. בני הזוג היו מצויים בסכסוך והתקיים ביניהם הליך גירושין. ביום 6/7/14, ניתנה החלטת בית הדין הרבני האזורי בירושלים לפיה נקבע מועד לדין בעניינם של המנוחה והנאשם ליום 7/9/14. החלטת בית הדין קבעה כי הנאשם יוזמן בצו הבאה לדין עם אפשרות לשחרור תמורת הפקדה של 5,000 ₪.

3. כתב האישום גם מתייחס לאירוע גניבת הטלפון הנייד של המנוחה על ידי הנאשם. ביום 10/8/14 נסעה המנוחה באוטובוס למקום עבודתה. במהלך הנסיעה היא פגשה בנאשם. לאחר שהמנוחה ירדה מהאוטובוס, הנאשם פנה אליה וביקש לשוחח עמה, וכך היה. במהלך פגישה זו, גנב הנאשם את מכשיר הטלפון של המנוחה. בעקבות כך הגישה המנוחה באותו היום תלונה במשטרה כנגד הנאשם בנוגע עם גניבת הטלפון. באותה תלונה, פירטה המנוחה כי באותו יום התקשר אליה הנאשם מספר פעמים ומסר לה פרטים והודעות אישיות שהיו שמורות בטלפון שלה וציין כי ראה תמונות בטלפון. המנוחה סיפרה כי ביקשה מהנאשם כי ישיב לה את מכשיר הטלפון, אולם הנאשם איים כי יפיץ דברי בלע אודותיה ויגרום לה להתאבד, ואם ברצונה "להקטין נזקים", עליה להיפגש עמו בביתו והמנוחה סירבה לכך. עוד נטען, כי באותו יום הנאשם שלח מסרונים לח' - אחות המנוחה, ולי' - אם המנוחה. תוכן המסרונים התייחס אל המנוחה ואל חייה האישיים והאשים אותה בבגידה בנאשם. בנוסף, הנאשם פרסם הודעות בחשבון הפייסבוק שלו, שכללו דברי בלע אודות המנוחה והתייחסות לחייה האישיים. בעקבות כך נחקר הנאשם במשטרה בו ביום בחשד לגניבת הטלפון ואיומים. הנאשם סירב לשתף פעולה ונעצר. למחרת, הוארך מעצרו, על פי החלטת שופט, עד ליום 12/8/14. בתאריך 12/8/14 הוחלט לשחרר את הנאשם, בין היתר, בתנאי שיתרחק מהמנוחה.

4. לאחר מכן, ביום 18/8/14, ביום 19/8/14, ביום 20/8/14, וביום 25/8/14, שלח הנאשם מסרונים לשני אנשים שהיו ברשימת אנשי הקשר של המנוחה, תוך שהוא שולח לאחד מהם דברי בלע וגידופים ואותו אחד הגיש תלונה למשטרה בנוגע עם האיומים. בהמשך הפיץ הנאשם חוברת מודפסת צבעונית, שהכילה תכתובות ותמונות שנטען כי הן מתוך שיחות שניהלה המנוחה בתוכנת הוואטסאפ שבמכשיר הטלפון שלה.

5. בהמשך, כך מפרט כתב האישום, המנוחה הגישה תלונה במשטרה ביום 28/8/14, בטענה כי הנאשם תקף אותה ואיים עליה בביתו. נטען כי בעקבות ההתקשרויות של הנאשם אל המנוחה באותו יום, תוך איום שיהרוג אותה ואת הגברים עימם היא בקשר, נפגשה המנוחה עם הנאשם בביתו, שהתה שם מספר שעות, במהלכן הראה לה הנאשם סכין וגרזן, איים להתאבד, היכה אותה, מנע ממנה לצאת מהדירה, איים לקשור אותה, איים עליה באמצעות הסכין, ורק לאחר שהמנוחה צעקה לנאשם כי תעשה כל שירצה, הנאשם הפסיק ממעשיו, ואמר למנוחה כי הם ישובו לחיות יחדיו ויודיעו זאת למשפחתם. בהמשך, השניים הלכו לבית אחותו של הנאשם (איזולדה) המתגוררת בסמוך, אולם, בהגיעם, אמרה המנוחה לנאשם כי אינה מסכימה לשוב ולחיות עמו ונטען כי בשלב זה הנאשם איים על המנוחה כי יהרוג אותה את אמה ואחותה ואחד מילדיהם. איזולדה הוציאה את המנוחה מביתה. בעקבות כך נעצר הנאשם למחרת, ביום 29/8/14, הובא לפני שופט, מעצרו הוארך עד למחרת - 30/8/14, ובדין שהתקיים ביום 30/8/14, בהסכמת המשטרה, שוחרר הנאשם בתנאי הרחקה מהמנוחה ואיסור יצירת קשר עמה.

האירוע נשוא כתב האישום, כאמור, התרחש ביום 4/9/14.

עמוד 2

תשובת הנאשם לכתב האישום

6. כתב האישום הוגש ביום 24/3/14. תשובת הנאשם לכתב האישום ניתנה לראשונה אך ביום 1/2/15, בין היתר, עקב חילופי סנגורים (לנקודה זו של חילופי סנגורים, תבוא התייחסות בהמשך). באותו דיון, למעשה, לא ניתנה תשובה של ממש, והסנגור הודיע כי בשלב זה "אין מחלוקת על האירוע במובן זה שהמנוחה איבדה את חייה על ידי הנאשם, לכן הסוגיה המרכזית תהיה שונה, והסוגיה שבימי"ש יצטרך לברר, תהיה מצומצמת בכל מקרה". מיד לאחר מכן, ביום 3/2/15, כתב הנאשם מכתב בכתב ידו לבית המשפט לפיו הוא לא הסמיך כל עורך דין לטעון בשמו והוא ביקש למחוק את הצהרת הסנגור ("אין מחלוקת..."). מפרוטוקול הדיון, ובין היתר נאמר באותו מכתב: "ובפרט שעל פי חומרי החקירה וממצאי האירוע, אפשר שתקום מחלוקת בסוגיה זו משלושה (או יותר) טעמים מהותיים הטעונים בירור או בדיקה שמפאת קוצר הזמן...". בדיון מיום 3/3/15, הודיע הסנגור כי תוגש תשובה מפורטת לכתב האישום, ונקבע כי התשובה תוגש עד ליום 12/4/15. בדיון מיום 14/4/15, הודיע הסנגור כי התשובה לכתב האישום מוכנה, אולם הנאשם מבקש לעבור על התשובה ולאשר אותה. ביום 17/4/15, המציא הנאשם מכתב בכתב ידו בו הוא מציין, בין היתר, כי הוא ישתדל להגיש תשובתו לכתב האישום בעצמו במועד שנקבע, וכי התשובה תוגש במגבלות העובדה שטרם הגיעו לידיו כל חומרי החקירה הרלבנטיים לדעתו להגנה ולתשובה לכתב האישום, אין בתשובה שתוגש משום מתן תשובה סופית, והוא אינו מוותר על הזכות לתקן את תשובתו, לאחר שיגיעו אליו החומרים. במקביל, הוגשה הודעה מטעם הסנגור כי הנאשם החליט להגיש תשובתו לכתב האישום בהתאם לשיקול דעתו.

7. הנאשם אכן המציא תשובה לכתב האישום החתומה על ידו. בפתח התשובה חוזר הנאשם על כך שהתשובה מוגשת במסגרת המגבלות אותן פירט במכתבו האחרון לבית המשפט לעניין החומרים החסרים שלא הגיעו לידיו. נטען כי כתב האישום מופרך ומגמתי, ומבוסס, רובו ככולו, על עיוות האמת וסילוף המציאות. הנאשם כפר בסעיף העבירה. נטען כי האירוע הטרגי "לאחריו קיפחה המנוחה את חייה לא היה רצח וודאי לא רצח מתוכנן ו/או מכון (רצח בכוונה תחילה) ואין יסודו, ראשיתו, מהלכו ו/או סופו בכוונה ו/או החלטה של הנאשם לפגוע במנוחה במזיד ו/או במודע ובוודאי לא להרוג (להמית) אותה ולקטול את חייה. הנאשם לא הגיע למקום האירוע על מנת לפגוע במנוחה ו/או לרצוח אותה ולקטול את חייה ובשום שלב של האירוע לא גמלה בליבו של הנאשם החלטה ו/או כוונה כזו. מותה הטרגי של המנוחה אינו תוצאת מעשה מתוכנן, מכון ו/או מגע של הנאשם".

8. בין היתר, אמר הנאשם בתשובתו לכתב האישום כי מעולם לא קינא למנוחה, לא נהג בה באימפולסיביות, לא איים עליה ולא הטריד אותה. על אף שהשניים גרו בנפרד וניהלו הליך גירושין (כפי שעשו כמה פעמים בעבר), הקשרים ביניהם היו הדוקים, הם דאגו, עזרו ושמרו אמונים זו לזה ואף נפגשו מעת לעת וקיימו יחסי קרבה ואישות מלאים. נטען כי הנאשם לא סירב לתת גט למנוחה, אלא התנגד להחלטת בית הדין הרבני לכפות מתן גט ללא עילה. באשר לסעיף 4 לכתב האישום, הדין בגניבת הטלפון על ידי הנאשם מידי המנוחה ביום 10/8/18, הנאשם הודה בעובדות אך ציין כי הוא כופר באופן הצגת הדברים והוסיף: "כי 'גנב' את מכשיר הטלפון, כדי לתעד מתוכו הוכחות חד משמעיות (שנמצאו בו בפועל), שהמנוחה בגדה בו ובאמונו, הוליקה אותו (ואת הרבנות) שולל זנתה והשתרללה כהגדרתו עם עשרות גברים מכל רחבי הארץ (כולל נשואים ובעלי משפחות), שצדה והכירה בצ'טים ובאתרי אינטרנט שונים, בעוד שברבנות ובכל הזדמנות הצהירה ונשבעה אמונים לבעלה (הנאשם) והכחישה מכל מקום כי בגדה בו אי פעם ו/או שהיה לה (או כלשונה נגע בה גבר אחר מלבדו)".

9. הנאשם הכחיש את האמור בסעיף 5 לכתב האישום (למעט עובדת הגשת התלונה מצד המנוחה בדבר גניבת הטלפון), וטען כי לא איים על המנוחה באותו יום.

10. הנאשם אישר כי שלח מסרון זהה למספר מצומצם של אנשים (בהם ילדיו ואישה נוספת שגרה עם המנוחה), בו הודיע להם: **"כי גילה שהמנוחה בגדה בו וזנתה עם גברים מכל הארץ (כולל נשואים) וכי ידוע לו שמקבלי המסרון (להוציא אחד מילדיו) ידעו על מעשיה, שיתפו איתה פעולה וגיבו ודחפו ועודדו אותה לעשותם"**. עוד הוסיף כי מטרת המסרון הייתה להרתיע את משתפי הפעולה מלסייע למנוחה מלהמשיך **"במעשי ההפקרות שלה"**. כמו כן הנאשם הודה כי בצר לו כתב שתיים או שלוש הודעות בפייסבוק לגבי היותו נשוי לאישה שאינה נאמנה לו ובוגדת בו **"עם גברים נשואים וכו"**, אך לא ציין שמות פרטיים מזהים אמיתיים.

11. אין מחלוקת כי הנאשם נעצר ביום 10/8/14 וכי למחרת הוארך מעצרו עד ליום 12/8/14. הנאשם לא הכחיש כי שלח מסרון לאדם מסוים, כאמור בסעיף 11 לכתב האישום, אך טוען כי המסרון נשלח בטעות לאותו אדם. הנאשם הודה כי התקשר לאחד מאנשי הקשר שהופיע ברשימת הקשר של המנוחה. הנאשם הודה כי הפיק את החוברת כמוזכר בסעיף 14 לכתב האישום, והוסיף כי הוא הפיק מצילומי שיחות ותכתובות, שהמנוחה ניהלה באמצעות המכשיר הנייד שלה, חוברת בת כמאתיים עמודים המכילים הוכחות חד משמעיות שהמנוחה בגדה בו, הונתה אותו, הולידה שולל אותו ואת הרבנות **"וזנתה עם עשרות גברים מכל הארץ... אותם דגה בצ'טים ובאתרי אינטרנט שונים, בעוד שברבנות בכל הזדמנות הצהירה ונשבעה אמונים לבעלה (הנאשם)"**.

12. הנאשם הכחיש את האמור בסעיף 15 לכתב האישום הדין בתלונה שהגישה המנוחה במשטרה ביום 28/8/14, לפיה הנאשם תקף אותה ואיים עליה בביתו, וטען כי המנוחה הגיעה לביתו משום שרצתה בזאת, כפי שעשתה אין ספור פעמים בעבר, בפעם השלישית באותו שבוע, ולא משום שאיים עליה איום כלשהו. אין הכחשה כי השניים הלכו לאחר מכן לבית אחותו של הנאשם, אך הנאשם חוזר על כך שהוא לא איים על המנוחה או על מי מבני משפחתו. בהמשך, אין מחלוקת כי הנאשם נעצר ביום 29/8/14, ושוחרר למחרת. הנאשם הכחיש כי גמלה בליבו החלטה לרצוח את המנוחה על רקע המתואר בכתב האישום. באשר לרכישת סכין וגרזן, הנאשם אומר בתשובתו: **"הכלים נרכשו על ידי הנאשם בעת שהיה במצב נפשי קשה ביותר לנוכח הגילויים על חוסר נאמנותה ובגידותיה של המנוחה ולא בסמוך או בקשר לאירוע הטרגי בו קופדו חייה"**.

13. הנאשם הודה בתשובתו באמור בסעיף 21 לכתב האישום בנוגע עם אריזת הסכין והגרזן בתיק ביחד עם החוברת אותה ערך, ביום 4/9/14, וכי נסע לכיוון ביתה של המנוחה, אך הוסיף כי הוא כופר באופן הצגת האירועים: **"ראשית, הנאשם הגיע למקום האירוע בלית ברירה לאחר שהמנוחה התחמקה ולא עמדה בהתחייבותה למסור לו את התצהיר לבית המשפט שאמור היה להצילו ממאסר שווא ממושך בגין מעשים חמורים שלא עשה, אך נעצר, נחקר והואשם לגביהם בעקבות תלונתה האחרונה שלדבריה סולפה (לעניין התצהיר - בא פירוט במהלך עדותו של הנאשם כפי שיפורט בהמשך). שנית, הנאשם לקח את הכלים על מנת לסלקם מביתו ולהחביאם מחוצה לו כיוון שלאחר חקירתו האחרונה ולאור אישומי השווא הכבדים שהוטחו בו ויוחסו לו במהלכה, חשש כי המשטרה תבצע בביתו חיפוש וכי יסתבך עוד יותר אם הכלים יימצאו. בנוסף, הנאשם לקח בחשבון אפשרות שלא יקבל את התצהיר, שחייו וחירותו היו תלויים בו ושקל במקרה כזה להשתמש באחד הכלים כדי לשים קץ**

לחיי, אם יהיה לו אומץ לכך. שלישית, בתיק היו שני עותקים מהחוברת ולא אחד כנטען, אותם התכוון הנאשם להשאיר אחריו, אם אכן ישים קץ לחייו".

14. הנאשם אישר כי אכן התקשר לבנו שגיב, ואמר לו שהוא בדרכו לבית המנוחה וכי ברצונו לפגוש רק אותו. הנאשם הודה כי בסמוך לשעה 17:00 הגיע לכניסה לבית המנוחה ומשם למקלט, הניח את התיק במקלט, ולאחר מכן התקשר שוב לבנו שגיב ואמר לו שהוא ממתין במקלט הבניין, השניים נפגשו, ובנו אמר לו כי המנוחה אינה מעוניינת להיפגש עמו וכי אסור לו להיות במקום. הנאשם הכחיש כי ביקש להראות לבנו את הגרזן או כי איים לפגוע בעצמו. באשר למסרון שנטען כי הנאשם כתב בו כי הוא מאיים לפגוע בעצמו, אמר הנאשם כי המסרון נשלח לאחר שנפרד מבנו. הנאשם הודה כי הפציר בבנו שידבר עם המנוחה על מנת שישכנע אותה להיפגש ולדבר עמו שתיתן לו את התצהיר לשמו הוא הגיע, אך הכחיש כי אמר דברי איום מעבר לכך.

15. באשר לאופן ירידתה של המנוחה בחדר המדרגות, אמר הנאשם כי ככל הידוע לו, המנוחה אכן לא ידעה על נוכחותו במקום, אך הוא אינו יודע זאת בוודאות משום שהמנוחה ירדה במדרגות: **"בצעדים חרישיים ועל קצות האצבעות תוך שהיא מציצה כלפי מטה בין המעקות"**.

16. באשר למפגש בין השניים, פירט הנאשם בתשובתו כי: **"לא ארב למנוחה אלא המתין במטרה לשוחח איתה ולקבל ממנה את התצהיר שהתחייבה לתת לו ולא על מנת לפגוע בה, אלא שידע מבנו שאימה להזמין משטרה והבין שלא יוכל לשוחח איתה (ושיסתבך עם המשטרה), אם תממש את איומיה ותתקשר למשטרה (או אם תצעק ותקים מהומה והשכנים ישמעו אותה ויזמינו משטרה), לכן החליט להפתיע אותה ולהופיע לפני שתספיק להתקשר למשטרה או להקים צעקות או מהומה... הנאשם לא יכול היה לצפות את תגובת המנוחה לאחר שיופיע פתאום מולה, ואם המנוחה תשתף פעולה ותדבר אתו או תקים צעקות ומהומה (שתזעיק שכנים שיזמינו משטרה) ולכן החליט לקחת את הסכין בכיסו ולהשתמש בה בכדי להפחיד את המנוחה ולהרתיע אותה במקרה שתתחיל לצעוק לאחר שיופיע"**. הנאשם אישר כי משהמנוחה הגיעה בסמוך אליו, הוא התקדם לעברה והיא הבחינה בו, נבהלה וצעקה. הנאשם הכחיש כי אחז, באיזה שהוא שלב, בצוואר המנוחה או גרר אותה או דקר אותה לאחר שרץ לעברה (כנטען בסעיף 25 לכתב האישום), וכן הכחיש את יתר המתואר באותו סעיף בכתב האישום והוסיף: **"עקב צעקותיה של המנוחה ורצונו להפסיק את צעקותיה, הנאשם 'חבק' את המנוחה (מהעורף) והצמידה אליו כשפיה לחזהו, אך משלא חדלה לצעוק, נלחץ והוציא את הסכין והצמידה לבטנה של המנוחה במטרה להפחיד אותה כדי שתהיה בשקט ולא על מנת לפגוע בה. לאחר שירדו במדרגות, פנו לעבר המסדרון וצעדו מספר צעדים. המנוחה הדפה פתאום את הנאשם, השתחררה מאחיזתו והחלה לצעוק ולהשתולל ביתר שאת. הנאשם, שהיה המום ומופתע, הסתובב לעברה וניסה לחסום את פיה אך ללא הצלחה - המנוחה צעקה, השתוללה ובעטה בחוזקה בנאשם שניסה לבלום ולהדוף את רגליה"**. הנאשם הוסיף כי אינו יודע כיצד המנוחה נפלה או הופלה על הריצפה וכי הוא לא דקר אותה **"כשהוא עומד מעליה"**. וכן: **"המנוחה שכבה על גבה, צעקה בקולי קולות, השתוללה ובעטה בנאשם שהיה לצידה במצב 'כריעה' וניסה לחסום את פיה ולבלום את צעקותיה בידו האחת ולהשתלט על רגליה בידו השנייה. תוך כדי 'המאבק' בין הנאשם למנוחה וניסיונותיו 'להשתלט' על רגליה, להדוף ולבלום אותם, המנוחה נדקרה מספר פעמים ברגליה ויתכן כי נדקרה גם פעם אחת בצידה (במותנה או ישבנה) ופעם אחת בידה (או בזרועה)"**.

17. לאמור לעיל הוסיף הנאשם כי: "בשלב זה (או קודם) בנסיבות שאינן ידועות לו נכנס הנאשם למצב בלתי מוסבר שאותו אינו יכול להבין גם כיום ושכתוצאה ממנו אינו יודע ואינו זוכר מה אירע לאחר מכן".

18. הנאשם כפר בפירוט הדקירות שבגופה של המנוחה כמתואר בסעיף 26 לכתב האישום והוסיף כי אינו יודע מה אירע וכיצד אירעו הדקירות המפורטות באותו סעיף. הנאשם טען כי אינו יודע מה גרם למות המנוחה ובאילו נסיבות נגרמה הדקירה בגזע המוח, כמתואר בסעיף 27 לכתב האישום.

19. במהלך המשפט העידה שורה ארוכה של עדים מטעם המאשימה: השוטרים רפ"ק קיריל רודין, האני הינו, אילן נמט, רפאל פתיחי, רואד גואנמה, אייל יגן, רן ישראלי, פקד אופיר יונה. כן העידה אחות המנוחה לילך רוקח, בת המנוחה והנאשם תמר בן דוד, בן המנוחה והנאשם נאור שובל, אם המנוחה יהודית פלד. אחות המנוחה חן כהן, בן המנוחה והנאשם שגיב דטיאשווילי. העידו שני שכנים בבנין בו גרה המנוחה - מורד אבו סעדה ופארח אבו סעדה. סיני ג'אבר, מלי חן - אחיינית של הנאשם, אחות הנאשם - איזולדה, תאמר חג'בי, דוד ג'אבר, פרידמן רות, שרה זקן, רן אלישע ולסיום - ד"ר חן קוגל. בנוסף, הוגשו ראיות אשר כללו מזכרים, דוחות פעולה ופירוט פעולות שונות. לאור כך שיריעת המחלוקת, בעיקרה, מצומצמת, תבוא התייחסות לראיות הרלבנטיות הנוגעות במחלוקת.

מטעם הנאשם העיד אך הנאשם.

20. בטרם תבוא התייחסות לגופן של הראיות ולמסקנות הצומחות מהן, יש מקום וצורך להתייחס לגופו של הנאשם. מדובר בנאשם שלא זכור כי הופיע כמותו באולמנו. התנהגותו של הנאשם באה לידי ביטוי בכמה פנים: האחד, מדובר בנאשם דעתן מאוד אשר גילה מעורבות פעילה לכל אורך ההליך ולכל פרטיו, וכפי שתואר לעיל גם בכל שלב מתן התשובה לכתב האישום. בכך אין כל פסול, אולי ההפך. אולם, לצד זאת, מדובר בנאשם שנהג להתפרץ ולהשמיע אמירות והערות בכל עת, בכל שלב, בכל רגע בו חפץ בכך, מבלי להתחשב בשלב או בסיטואציה (במהלך שמיעת עדויות וכו') וחמור מכך: הבקשות והפניות לנאשם, באותם מקרים רבים מספור, לחדול מהתפרצויותיו לא הועילו. לא פעם, ולאחר בקשות ואזהרות חוזרות ונשנות, לאחר שהנאשם לא חדל ולא הפסיק, או שב ושב על התנהגותו זו, וזאת לעיתים, כאשר לצד זאת, באו מפיו ניבולי פה כלפי כל עבר, נוצר צורך להורות על הרחקת הנאשם מאולם בית משפט והדיונים נמשכו בהעדרו. יודגש כי נעשה כן אך בליט ברירה ולאחר בקשות ואזהרות והפרוטוקולים, שרובם מוקלטים, ממחישים זאת.

21. ועוד, הנאשם ביקש להחליף הסנגורים אשר ייצגו אותו במהלך ההליך מטעם הסנגוריה הציבורית, על פני תקופה, ונענינו לבקשותיו חמש פעמים: שני סנגורים ייצגו אותו עד לשלב הסמוך לתום ראיות המאשימה, סנגור נוסף ייצגו עד לתום עדות הנאשם. לאחר תום שמיעת עדותו של הנאשם, פיטר הנאשם את סנגורו לאותה העת, עוה"ד א' ליהמן. בעקבות כך, מונתה לייצגו עוה"ד קטי צווסקוב ולאחר שזו למדה התיק ונפגשה עם הנאשם, פוטר אף היא. בעקבות כך, נקבע דיון אליו הוזמן הסנגור הציבורי המחוזי עורך הדין ד' פינטו. הסנגור המחוזי נפגש עם הנאשם ולאחר מכן מונו שני עורכי דין לייצג הנאשם, עוה"ד עמית בר ועוה"ד מאיר ארנפלד. שני עורכי דין אחרונים אלה נפגשו עם הנאשם, ביקשו פרק זמן ללמוד התיק, ביקשו לשלוח

הנאשם לבדיקות מומחה בתחום הפסיכיאטרי ומומחה נוירולוגי, וכך היה. הנאשם הוצא ממקום מעצרו לצורך בדיקת אותם מומחים ונבדק על ידם כפי שהתבקש. בהמשך, מחד, לא הוגשו חוות דעת (לא הסנגורים ולא הנאשם ביקשו לעשות כן), ומאידך, הנאשם טען כי עורכי הדין בר וארנפלד אינם מייצגים אותו. הסנגורים, על אף בקשותיהם, לא שוחררו מייצוג הנאשם ונקבע מועד לסיום ראיות הגנה למועד שנקבע לכך. הנאשם, לא רק שלא זימן עדים או הביא ראיות מטעמו, ואף לא נעזר בעורכי הדין בר וארנפלד, (שעל אף בקשות חוזרות ונשנות מטעמו לא שוחררו מייצוג), הפנה למכתב שכתב ושהוגש לבית המשפט ביום הדיון. בהמשך, לאחר מכן, נקבע דיון נוסף, הן על מנת לברר האפשרות למנות לנאשם סנגור מהסנגוריה הציבורית הארצית כפי שביקש הנאשם והן ללבן סוגיית הגשת ראיות מטעמו, ובעיקר מסמכים רפואיים הנוגעים למנוחה (אלו הנושאים במכתבו שהצריכו ליבון), אולם, הנאשם סירב בכל תוקף לעלות מתא המעצר בבית המשפט ולשתף פעולה עם הבהרת נושאים שהועלו על ידו.

22. לשם הבנת כל האמור, אין מנוס אלא לפרט ולהביא את ההחלטות אשר באו, החל מלאחר פטורי עוה"ד ק' צווסקוב ומעת מינויים של עוה"ד בר וארנפלד, בתיאום וביחד עם הסנגור המחוזי, שכן, בסופם של דברים, לאחר תום עדותו של הנאשם בבית המשפט (לרבות חקירה נגדית), הנאשם חדל מלשתף פעולה עם סנגוריו וכן, נמנע מלהביא ראיות נוספות, אם היו לו, נמנע מהשמעת או הגשת סיכומים ועל אף האפשרות שניתנה לו לעשות כל "שימוש" בסנגורים, הן באופן של ייצוג מלא והן באופן שיזמינו עדים או ראיות מטעמו או כל פעולה אחרת - בחר הנאשם שלא לעשות כן אף שסדרת ההחלטות שניתנה, כמפורט להלן, אפשרה לו לעשות שימוש בסנגורים אך ככלי ביצוע להחלטותיו. ויודגש: מדובר בנאשם אשר יודע להתנסח היטב, יודע ויכול להביע דעתו בצורה ברורה ומדויקת, הוא בעל כושר התבטאות ויכולת להבהיר את דבריו. כך ניתן ללמוד מתחילת ההליך: הליך מתן התשובה לאישום, במתן התשובה על ידו שם דיין בכל פרט ופרט, הערות לאורך כל שמיעת הראיות כמופיע בפרוטוקול המוקלט שם ביקש לתקן, לדייק או להעיר ולהעמיד דברים על דיוקם מבחינתו, כך עולה, וניתן להתרשם מעדותו הארוכה לפנינו, במהלכה ניסח הנאשם את דבריו ותשובותיו באופן מדויק, מתוחכם כשהוא ער ומודע לכל תג ואות. ראה, למשל, פרוטוקול עדותו של הנאשם, בין היתר בעמודים 611, 613, 616, 618, 626, 643-7, 653, 654-5, 747. כך עולה גם מהמכתבים שכתב לבית המשפט לאחר מתן עדותו. אין מדובר במי שאינו יודע לעמוד על שלו, אלא ההיפך: מדובר במי שיודע ומבין היטב את מצבו ואת ההשלכות האפשריות הנובעות מכך. הנאשם, וזאת כאמור ניתן להיווכח הן מדבריו בפרוטוקול הדיון במהלך עדותו והן ממכתביו לבית המשפט אשר נכתבו על ידו, גילה, כאמור, יכולת התבטאות, הבנה, שליטה בפרטים ודעתנות עזה. כל זאת לצד שימוש, לעיתים תכופות, בניבולי פה חריפים כלפי כל עבר, לרבות כנגד המנוחה, ילדיו ומשפחת המנוחה, הפרקליטים משני הצדדים ואף בית המשפט. סירובו של הנאשם, לאחר מתן עדותו "לשתף פעולה" עם ההליך המשפטי, לא נבע מחוסר הבנת משמעות צעד זה, אלא מתוך שיקולים מחושבים השמורים עמו תוך שניתן היה להתרשם לאורך ההליך מכך שמדובר בנאשם מתוחכם ומניפולטיבי במיוחד. כפי שיובהר להלן, הנאשם מיקד את הגנתו בנקודה ספציפית ומדויקת: באשר לאירוע, הנאשם אינו מכחיש כי אחז בסכין ממנה נפגעה המנוחה, אולם, לשיטתו, הדקירה הקטלנית במוח ושתי פגיעות קשות בחזה אינן תוצאה של מעשי ידיו ובמיוחד אמורים הדברים לגבי הדקירה במוח. הנאשם נסמך, בעיקר, על כך שלטענתו יש ראיות לפיהן המנוחה הייתה בחיים גם כאשר הגיעה עזרה רפואית, אף שהמומחה בתחום הפתולוגי העיד כי מדובר בדקירה המובילה למוות מידי, הכל כפי שיפורט להלן.

23. כאמור, לאור החלטתו של הנאשם מלאחר תום עדותו לנתק מגע עם ההליך המשפטי, אין מנוס אלא מלפרט את שלל ההחלטות בהן ניתנו אינספור הזדמנויות לנאשם להתעשת ולהמשיך בהליך הגנתו באופן מושכל, אולם הנאשם העדיף להימנע מכך.

א. בדיון ביום **10/1/18** הודיע עו"ד ע' בר כי הסנגורים, במעורבות הסנגור המחוזי, נפגשו עם הנאשם ושוחחו אתו, "החומר נלמד ויש כוונה לפנות לקבלת שתי חוות דעת. האחת - בתחום הפתולוגי והשנייה בתחום הפסיכיאטרי", ועל כן התבקשה דחייה של שלושה חודשים. הנאשם, באותו דיון אמר כי הוא מצטרף לכך והסכמתו להארכת המעצר ניתנה ותינתן.

ב. בדיון ביום **22/4/18** אמר הסנגור "כי התקיימה התייעצות עם מומחה בתחום הפסיכיאטריה, שבדק את הנאשם קיבלנו ממצאים, כולל בדיקה נוירולוגית שהוא נלקח אליה לבית חולים. אנו צריכים לשקול עמדתנו. לעניין תחום הפתולוגיה, אני מעריך שבשבוע הקרוב, לכל המאוחר שבוע הבא, נקבל חוות דעת. לאחר מכן אנו צריכים לשבת עם הנאשם, להציג לו את כל הממצאים, ולגבש יחד אתו את קו ההגנה". ואילו הנאשם אמר: "העורך דין הזה ושותפו לייצוג, לא מייצג אותי לא עומדים בהבטחות שלהם וכל מה שהם התחייבו לא נעשו עד היום ומסתבר שהם הולכים לעשות משהו אחר. מהשלב הראשוני הצהיר העורך דין הזה שאם אני אלך באותו קו ההגנה בו אני הולך עד היום שמבחינתו הוא האמת והם אחד מעמודי התווך של התיק וההגנה הוא לא יוכל לייצג אותי. זה נאמר לי עוד בבית הסוהר וגם היום. על אף שהוא הצהיר שהוא לא יוכל לייצג אותי שאני מצהיר עליו מראש, וזה נגזר עוד משלב ההוכחות, הוא לא יוכל לייצג, והם במקום להצהיר ביושרה שהם לא יכולים לייצג אותי, הם מצהירים שהם כן ייצגו אותי. יש אפשרות לייצוג".

בעקבות כך באה החלטה כלהלן:

"ההליכים בתיק זה נמשכו ונמשכים מעבר למקובל, אפשר לומר מעבר לסביר, כל זאת בעיקר נוכח העובדה שהנאשם אינו שבע רצון מהסנגורים שייצגו אותו, ועד עתה הוחלפו כחמישה סנגורים.

לפיכך ניתנת בזאת החלטה, לפיה הסנגורים הנוכחיים שהתמנו בתיאום עם הסנגור המחוזי ולאחר שהנאשם לא היה שבע רצון מהסנגורית הקודמת ומהסנגורים הקודמים שייצגו אותו, לא ישוחררו ממינוי ייצוג הנאשם.

לפיכך, נקבע להמשך ליום **2/5/18** בשעה **08:30** וכן נקבע מועד לשמיעת ראיות במידה שהנאשם יבקש להשלים את ראיותיו (כזכור, הנאשם עצמו סיים להשמיע עדותו), ליום **19/6/18** בשעה **12:30**."

ג. בהחלטה מיום 3/5/18 נאמר: "מועד שמיעת הראיות הקבוע ליום 19/6/18, שעה 12:30, נותר על כנו. תשומת הלב מופנית לכך שבמידת הצורך, תלוי בעדים אותם יבקש הנאשם להביא להגנתו, הדיון יתקיים מיום ליום. לפיכך יובא הנאשם ע"י שב"ס לאותו מועד ותוזמן הקלטה".

ד. בהחלטה מיום 6/5/18 בדבר בקשת הסנגוריה לשחרור מייצוג הנאשם נאמרו הדברים הבאים אשר סקרו גם את ההיסטוריה הייצוגית של הנאשם:

1. "בשני הדיונים הראשונים שהתקיימו בעניינו של הנאשם, יוצג הנאשם על ידי עורך הדין עופר אשכנזי מטעם הסנגוריה הציבורית.

2. לאחר מכן, יוצג הנאשם, לאורך חלק מדיוני שמיעת הראיות, על ידי עורך דין מ' עירוני מטעם הסנגוריה הציבורית.

3. לאחר שהנאשם לא היה שבע רצון גם מדרך טיפולו של עו"ד עירוני, מונה לייצגו מטעם הסנגוריה הציבורית עו"ד א' להמן. עו"ד להמן ייצג את הנאשם בהמשך שמיעת הראיות, עד אשר הסתיימה פרשת התביעה ועד אשר הנאשם סיים את עדותו.

4. לאחר שהנאשם סיים את עדותו, וזאת בחודש מרץ 2017, הודיע הנאשם כי הוא אינו שבע רצון גם מדרך הייצוג של עו"ד להמן, סירב לשתף עימו פעולה, ועל כן התמנתה לייצגו עו"ד קטי צווסקוב מטעם הסנגוריה הציבורית. כאשר עו"ד צווסקוב החלה לטפל בתיק, היה עליה ללמוד את כל התיק מחדש, חומר שהצטרף להיקף לא מבוטל. לאחר שהתקבל החומר בידיה וחומרים נוספים שהתבקש גם ע"י הנאשם ממד"א ומבית החולים הדסה הנוגעים למנוחה, נקבע התיק לסיום ראיות הנאשם ליום 18/10/17.

5. לפני המועד הנ"ל, דהיינו לפני 18/10/17, הוגשה בקשה מטעם עו"ד צווסקוב לקביעת דיון, זאת לאחר שמחד, למדה את התיק רחב ההיקף בעניינו של הנאשם ולאחר פגישות ארוכות שהיו עימו בבית המעצר, ומנגד, להבהרת שאלת המשך הייצוג, שכן לא עלה ביד הסנגורית להגיע להבנות ראיות עם הנאשם באשר לשאלת ייצוגו על ידה. בהתאם, התקיים דיון ביום 10/9/17. עו"ד צווסקוב הבהירה כי נפגשה עם הנאשם במקום מעצרו, לאחר לימוד הראיות שבתיק, והיא התבקשה מטעם הנאשם לבצע רשימה של פעולות, כאשר לדבריה: "הם לא משהו שאף סנגור יכול לעמוד בהן". הסנגורית הבהירה כי מדובר בדרישה להבאת ראיות שאינן רלבנטיות וחלקן אינן ענייניות (ראה שורות 12 - 18 לפרו' הנ"ל). הנאשם, באותו דיון, מתח ביקורת על כלל הסנגורים שייצגו אותו עד לאותה עת, טען כי יש צורך ברשימה מאוד ארוכה של פעולות מחויבות המציאות, פעולות שהיו מובילות לחשיפת האמת, לטענתו. באותו דיון דרש הנאשם, כי הוא מבקש להיות מיוצג על ידי "סנגור אמין" ולשם כך מבקש להיפגש עם

הסנגור המחוזי בירושלים: "אני מבקש שבית משפט יורה שמנהל מחוז ירושלים יפגש איתי ואני אציע מי ייצג אותי. אני לא מוכן שיביא לי עורך דין שזו העמדה שלו. אני גם מבקש עצה לעתור לבית המשפט העליון. שיתנו לי זמן, אני אפנה לבית משפט העליון שהוא יחליט על הכל" (ש' 19 - 23 לפרוטוקול הנ"ל).

6. בתום אותו דיון ניתנה החלטה לפיה מועד שמיעת הראיות הקבוע ליום 18/10/17, נותר על כנו. נקבע כי הסנגוריה הציבורית אינה משוחררת מייצוג הנאשם וכן פורש בהחלטה כי הנאשם יוכל להמציא באמצעות הסנגורית את רשימת הראיות אותן הוא מבקש להגיש, זאת עד ליום 1/10/17.

7. בהמשך לדיון מיום 10/9/17, באה החלטה מיום 11/9/17, לפיה התבקש הסנגור הציבורי המחוזי להודיע עמדתו באשר לבקשת הנאשם לייצוגו באמצעות סנגור אחר. במקביל, ניתנה הנחיה לנאשם להמציא לבית המשפט ולסנגור הציבורי את הרשימה המפרטת את הראיות אותן הוא מבקש להביא מטעמו. הוראה זו באה נוכח שאלת הרלבנטיות והאפשרות לצמצום המחלוקת. על הנאשם היה להמציא הרשימה עד ליום 20/9/17.

8. בהמשך להחלטה מיום 11/9/17, באה הודעה ובקשה מטעם הסנגוריה הציבורית, לפיה עורכת הדין צוּטקוב ביקשה, לאחר ההחלטה הנ"ל ולאחר הדיון האחרון, להיפגש עם הנאשם שלוש פעמים במקום מעצרו (היא או מי ממשרדה), אולם באותן הפעמים, הנאשם סירב לצאת מתאו לפגוש אותה. נאמר כי לנאשם הועברו החלטות בית המשפט וכן פרטי התקשרות עם הסנגור הציבורי המחוזי ועם סגנו עו"ד וואדים שוב, על מנת שיוכל ליצור עימם קשר ולפרט טענותיו, אולם הדבר לא נעשה. צוין גם כי הנאשם לא המציא את רשימת הראיות אותן התבקש להמציא. על כן, כך נאמר בהודעת הסנגור הציבורי המחוזי, לא ניתן להבין באופן ברור את רצונותיו ובקשותיו של הנאשם, והסנגוריה הציבורית לא תוכל לגבש עמדתה באשר לייצוג הנאשם, כפי שהורה בית המשפט או להגיש עמדתה בנוגע לבקשות ולטענות אחרות של הנאשם.

9. בהמשך לכך, התקיים דיון ביום 17/10/17, תוך שניתנה החלטה ביום 27/9/17, לפיה על הנאשם לקיים ההחלטות הקודמות לעניין המצאת רשימת ראיותיו, תוך שנאמר בהחלטה כי אם לא יעשה זאת, ייחשב הדבר כאי רצונו להגיש ראיות נוספות מטעמו והתיק ייקבע לשמיעת סיכומים.

10. בדיון מיום 17/10/17, הודיע הנאשם, ולא בלשון עדינה, כי עורכת הדין צוּטקוב לא מייצגת אותו, פרש את טענתו, אמר, בין היתר, כי אינו מוכן להיפגש עם סגן הסנגור המחוזי הציבורי עו"ד וואדים שוב, תוך שכינה אותו בכינויים שונים (ר' ש' 6 - 8 בעמ' 961 לפרו'). באותו דיון התבטא הנאשם באופן רחב מאוד. בדיון זה התייצב, לצד עו"ד צוּטקוב, גם סגן הסנגור המחוזי

עו"ד וואדים שוב. לאור טענותיו של הנאשם, התבקש הסנגור המחוזי הציבורי להיפגש עם הנאשם במקום מעצרו, וניתנה הוראה לנאשם להעביר לידי את רשימת הראיות אותן הוא מבקש להביא להגנתו. נוכח כך לא היה מנוס מביטול הדיון שנקבע לשמיעת הוכחות ליום המחרת.

11. בעקבות אותו דיון, המציא הנאשם, ביום 23/10/17, מכתב מטעמו בכתב ידו, בעיקרו הוא מבקש להעביר את התיקים לעיונו של הסנגור הציבורי הארצי. בעקבות כך ניתנה החלטה לפיה התבקשה תגובת הסנגור הציבורי המחוזי. הסנגור המחוזי הגיב כי הוא מבקש לבקר את הנאשם במקום מעצרו. בעקבות כך, ולאחר שהסנגור הציבורי המחוזי, עו"ד דורי פינטו, נפגש עם הנאשם במקום מעצרו, התקיים דיון ביום 16/11/17, ובו הודיע עו"ד פינטו כי אינו מוצא מנוס אלא למנות סנגור אחר לנאשם והתבקשה שהות על מנת שאותו סנגור יוכל ללמוד את התיק רחב ההיקף.

12. בעקבות כך התקיים דיון ביום 19/12/17, אליו התייצבו הסנגור הציבורי המחוזי, עו"ד פינטו, ועורכי הדין עמית בר ומאיר ארנפלד. שני עורכי הדין האחרונים נפגשו כבר עם הנאשם במקום מעצרו ונתבקשו ללמוד את התיק באופן יסודי, לשוב ולשוחח עם הנאשם ולבחון שאלת המשך ייצוגו. על כן נקבע הדיון נוסף ליום 10/1/18, על מנת לברר האם הסנגורים החדשים אכן ייצגו את הנאשם. בדיון מיום 10/1/18, אליו התייצבו עורכי הדין פינטו ובר, הודיע עורך דין בר כי הוא נפגש עם הנאשם, הסנגור הציבורי המחוזי מעורב בתהליך, לאחר שנלמד החומר, ישנם שני כיוונים אותם מבקשים הסנגורים לבדוק: אפשרות קבלת חוות דעת בתחום הפתולוגי וחוות דעת בתחום הפסיכיאטרי (זאת בנוגע עם הנאשם), ובהמשך, יתקבלו החלטות בהתאם.

13. לפיכך נקבע המשך דיון ליום 25/3/18. דיון זה נדחה עקב הצורך בהשלמת הבדיקות שנערכו לנאשם. בין היתר, נערכו לו בדיקות בבית החולים הדסה.

14. בדיון שהתקיים ביום 22/4/18, הודיע עורך דין בר כי התקיימה התייעצות עם מומחה בתחום הפסיכיאטרי שבדק את הנאשם, כולל ביצוע בדיקה נוירולוגית, ועל הסנגורים לשקול עמדתם. באשר לתחום הפתולוגי - הנו מעריך כי בתוך מספר ימים תתקבל חוות דעת ולאחר מכן יש לשבת עם הנאשם, להציג לו הממצאים ולגבש ביחד עמו את קו ההגנה. אולם, באותו דיון הודיע הנאשם כי עורך הדין עמית בר ושותפו אינם מייצגים אותו, נטען כי הם אינם עומדים בהבטחותיהם והתחייבויותיהם כלפיו.

באותו דיון ניתנה החלטה לפיה ההליכים בתיק נמשכו מעבר למקובל ומעבר לסביר, כל זאת בעיקר נוכח העובדה שהנאשם אינו שבע רצון מהסנגורים שייצגו אותו, אף שיוצג עד כה על ידי חמישה סנגורים שונים, כאשר הסנגור האחרון (עורכי הדין בר וארנפלד), מונו באופן אישי על ידי הסנגור הציבורי המחוזי, לאחר פגישה ושיחה שקיים עם הנאשם ולאחר ששמע את דברי הנאשם. מצב דברים זה אינו אפשרי עוד. לנאשם ניתנו כל האפשרויות הסבירות ואף למעלה מכך להיות מיוצג על ידי סנגור

עמו ימצא קווים משותפים. מסתבר שהנאשם אינו שבע רצון מאיש מהסנגורים, לרבות שני הסנגורים האחרונים שמונו לו בתיאום ובהשגחת הסנגור הציבורי המחוזי (עורכי הדין בר וארנפלד). לא ניתן להסכין עוד עם סיטואציה זו. מהאמור לעיל עולה כי ניתנה לנאשם שהות של למעלה משנה ממועד עדותו לגבש קו הגנתו בתיאום עם הסנגורים שמונו לו וזמן זה ירד לטמיון שכן על כל סנגור חדש שמתמנה ללמוד החומר רב ההיקף, לשם כך ניתנה שהות מספקת ולא קצרה ולבסוף הנאשם אינו מוכן לייצוג.

15. לפיכך נקבע בהחלטה מיום 22/4/18 מועד לסיום שמיעת ראיות ליום 19/6/18. נקבע כי מועד זה נשאר על כנו. נקבע כי ראיות הנאשם יישמעו באותו יום. במידה שלא תסתיים הבאת הראיות באותו יום, יישמעו הראיות, במידת האפשר, מיום ליום. במידה שהנאשם יבחר שלא להביא ראיות, יישמעו סיכומים ביום 19/6/18, ועל הצדדים להיות ערוכים לכך. הובהר כי ניתנת לנאשם אפשרות להמציא סיכומים, גם באופן אישי על ידו, אם יבקש זאת, במועד הנ"ל, במידה שלא יישמעו ראיות (הנאשם רשאי להגיש הסיכומים בכתב יד, בלבד שיהיה ברור וקריא).

16. בדיון שהתקיים ביום 3/5/18, ביקשו הסנגורים, שלוו גם על ידי סגן הסנגור הציבורי המחוזי עו"ד וואדים שוב, כי נוכח כך שבדקו עם הנאשם את קו ההגנה ולאחר שהציגו לפני הנאשם התוצאות הסופיות של הבדיקות שנערכו (כמוזכר לעיל), ונוכח כך שהנאשם אינו מעוניין בקו ההגנה המוצע על ידם ושהוא הנכון לטעמם, להשתחרר מייצג הנאשם שכן, בין היתר, אין ביכולתם לתרום דבר. הנאשם הצטרף לבקשת הסנגורים, הודיע כי הוא מבקש לייצג את עצמו שכן ייצוג ע"י הסנגורים יגרום לו יותר לנזק מאשר לתועלת. הנאשם אמר כי אינו מבין את המשמעות הפרקטית והמעשית של ייצוג עצמי ברמה של נהול הדיון, אינו יודע מה מותר ומה אסור להציג לבית המשפט ובאיזה אופן הדברים נעשים אולם, לדבריו, גם אם יעמוד חסר אונים ופעולותיו יצטמצמו כמעט לכדי אפס בגלל בורותו, עדיין הנזק יהא קטן יותר מאשר לו ימשיך להיות מיוצג. עוד הוסיף כי הוא חוזר על בקשתו כי ימונה לו סנגור מטעם הסנגור הארצי.

17. בהחלטה בעניין זה קבענו כי לו היינו סבורים כי יש טעם ולו מועט, להיעתר לבקשה למינוי סנגור נוסף מטעם הסנגור הציבורי הארצי - היינו פועלים כן. אולם, בקשת הנאשם, כך נראה, לא באה משום רמתם המקצועית ואישיותם של הסנגורים שייצגו אותו עד כה, אלא משום הבדלי גישה מהותיים, שלא יגושרו, ככל הנראה, גם לו ייוצג על ידי סנגור שימונה מטעם הסנגור הציבורי הארצי או כל סנגור אחר.

18. באשר לבקשת הסנגורים להשתחרר נקבע: נוכח כך שהנאשם היה מיוצג עד עתה (ועד לאחר עדותו שלו), נוכח חומרת העבירה המיוחסת לו, נוכח כך שהנאשם, על פי דבריו הוא, אינו מוכשר לייצג עצמו, נוכח כך שעד עתה מונו סנגורים כמפורט לעיל, ונוכח השלב אליו הגיע ההליך (סיום ראיות הגנה), אין מקום להורות על שחרור הסנגוריה הציבורית ועל כן בקשה זו

נדחית, ובהתאם לאמור להלן: הנאשם רשאי לקדם ולנהל הגנתו באופן שיודיע לסנגורים, עד ליום 20.5.18, בדבר העדים שברצונו לזמן, או בדבר ראיות שברצונו להגיש, במידה שהנו חפץ בכך, והסנגורים יפעלו, לרבות באמצעות בית המשפט, לזמן העדים מבעוד מועד, תוך תשומת לב למועד שנקבע לשמיעת הראיות. כן יסייעו הסנגורים לנאשם ביעוץ ועזרה ככל שיידרש לו לניהול הגנתו בקווים שייבחר או שיסוכמו על ידם במשותף. הסנגורים יפעלו לצד הנאשם באופן שיסייעו לו ויעצו לו, ככל שיידרש, ועל כן לא ישמשו "כעלה תאנה" כטענתם. הנאשם יהא רשאי לסכם בעצמו לצד ובנוסף לסנגורים (ושאלת הסיכומים על ידם תתברר בהמשך).

בנוסף נקבע כי למען הסר כל ספק מובהר כי הראיות יישמעו כפי שנקבע, ביום 26.6.18 בשעה 12.30 ובמידת הצורך מיום ליום. ובמידה שלא יובאו ראיות, יישמעו במועד הנ"ל סיכומי הצדדים".

ה. בהחלטה מיום 27/5/18 נאמר כלהלן:

1. בקשת הסנגוריה הציבורית להשתחרר מייצוג הנאשם נדונה והוכרעה ואין מקום להידרש אליה שוב.
2. תשומת לב הנאשם מופנית, פעם נוספת על הפעמים שכבר הודגש הדבר, כי בדיון הקבוע ביום 19.6.18 יישמעו ראיותיו, ככל שיבקש להשמיען, ובמידה שהנאשם יבחר שלא לעשות כן, יישמעו סיכומי הצדדים.
3. מודגש, שוב, כי נוכח פרק הזמן הארוך שהועמד לרשות הנאשם לצורכי הגנתו, למעלה מחמישה עשר חודשים, לא תהיינה דחיות נוספות.
4. המזכירות תדאג להמצאת ההחלטה גם לידי הנאשם, באמצעות שבס ובדחיפות".

ו. הדיון ביום 19/6/18 התקיים בהקלטה. בהחלטה שיצאה בעקבות הדיון נאמר:

"נשמעו סיכומי המאשימה, לאחר שהנאשם סירב להשיב לשאלה האם יש עדים נוספים מטעמו ולאחר שהפנה למכתב שכתב לבית המשפט והוגש היום מטעמו. לאור סירובו של הנאשם לשהות באולם ולאור התנהגותו (כמופיע בפרוטוקול המוקלט) - הורד הנאשם לתא המעצר - למעשה על פי רצונו. הועברה לנאשם הודעה באמצעות מפקד יחידת נחשון בבית המשפט (אריאל טוויטו שנקרא לאולם לצורך כך), לפיה הנאשם רשאי לשוב לאולם, במידה שיבקש. הועברה תשובת הנאשם כי אינו מעוניין".

בעקבות כך הוחלט כלהלן:

1. "נשמעו סיכומי המאשימה בהמשך למתואר לעיל, זאת בהמשך לשורת החלטות שניתנו החל מיום 22/4/18. המאשימה רשאית, לבקשתה, להמציא רשימת הפניות בתוך 7 ימים.
2. הנאשם רשאי וזכאי להמציא סיכומים מטעמו, הן באמצעות הסנגורים שמונו לייצגו אם וככל שיבקש זאת, או באופן עצמאי על ידו.
סיכומי הנאשם יוגשו, בדרך שיבקש, עד ליום 20/8/18.
3. אם יבקש הנאשם לסכם בעל פה - יודיע על כך עד ליום 5/7/18 וייקבע מועד בהתאם.
4. במידה שהנאשם יחזור בו מעמדתו ויבקש להביא ראיות מטעמו - נאפשר זאת. נדגיש כי לנאשם הועמדו לשם כך חודשיים ימים מאז הדיון ביום 22/4/18 וארבעה עשר חודשים מתום עדותו, ולאחר שממועד זה לא חלה התקדמות. אם יבקש הנאשם להביא ראיות - יודיע על כך ויפרטן עד ליום 15/7/18 (ראה, במיוחד, ההחלטה מיום 6/5/18).
5. ההחלטה תימסר בדחיפות למפקד יחידת נחשון על מנת שימסור אותה לנאשם לאלתר, ותימסר הודעה לבית המשפט בדבר המצאתה לנאשם.
6. במידה שהנאשם לא יבקש למצות אפשרות מהאפשרויות שהועמדו לרשותו כמפורט לעיל, נקבע למתן הכרעת דין ליום 16/9/18 שעה 08:30.
7. תינתן החלטה בנפרד לעניין המכתב שהוגש היום על ידי הנאשם לבית המשפט, וכן בנוגע לבקשת השחרור מטעם הסנגור הציבורי."

ז. בהחלטה מיום 24/6/18 באו הדברים הבאים:

1. "בהמשך להחלטה מיום 19/6/18, ולאחר שעיינו במכתבו של הנאשם שהוגש לבית המשפט ביום הדיון, נפנה, באשר לטענות הנאשם, לפרוטוקולים של כלל הדיונים המשקפים את ההליך ואת אשר התרחש באולם בית המשפט, ולאמור להלן.
2. הנאשם רשאי להגיש לבית המשפט כל מסמך שברצונו להגיש, במיוחד בכל הנוגע למצבה של המנוחה לאחר האירוע ועד, וכולל, הגעתה לבית החולים.

הנאשם רשאי להגיש המסמכים בעצמו, אם הם בידיו, או לבקש איתורם והגשתם באמצעות הסנגוריה הציבורית. אם הנאשם מבקש להסתמך על מסמכים אלה ולטעון טענות הגנה מכוחם - פתוחה הדרך בפניו לעשות כן בדרך שהותוותה בהחלטה מיום 19/6/18. אנו ערים לכך שהנאשם מצוי במעצר ואינו מוכן שהסנגורים האחרונים שהתמנו לייצגו (בפעם החמישית במספר), ייצגו אותו. אולם סנגורים אלה לא שוחררו מייצוגו ואין כל מניעה שיסייעו בידו, לפחות בכל הנוגע לאיתור המסמכים שיבקש להגיש ולהגשתם, והנאשם יוכל להשלים טיעונים לגביהם, בנפרד.

3. בקשת הסנגור המחוזי לשחרור מייצוג - נדחית. יחד עם זאת, נוכח עמדת הנאשם, מתבקש הסנגור המחוזי לבחון אפשרות המשך ייצוג הנאשם על ידי הסנגור הארצי. לצורך כך נקבע דיון ליום 4/7/18 שעה 08:30 ומוצע כי יתייצב לאותו דיון נציג הסנגור הציבורי הארצי.

ח. בדיון ביום 4/7/18 הנאשם לעלות סירב ממקום מעצרו לאולם בית המשפט. בדיון נכחו עוה"ד בר וארנפלד והסנגור המחוזי החדש עוה"ד ואדים שוב, וכן נכח עוה"ד טל ענר מהסנגוריה הציבורית הארצית.

להלן הפרוטוקול:

הנאשם סירב בכל תוקף לעלות ממעצר בית משפט לאולם.

עו"ד מאיר ארנפלד: "דיברתי עם הנאשם בחדר המעצר בבית המשפט, העברתי לו המסר שאדוני ביקש להעביר, בנוגע לפרוטוקולים והסיכומים כדי להעבירם לידי, כולל בירור בנוגע עם המסמכים הרפואיים הנוגעים למנוחה. כן שאלתי אותו אם בכוונתו לסכם בכתב או בעל פה, עמדתו של הנאשם הייתה כי אין לו אומן או כוונה לקיים אינטרקציה עם בית המשפט או איתנו. הוא אמר שכל שיהיו לו טענות או דרישות הן יועלו בכתב ויועברו לבית המשפט. מבחינתו חשוב לו היום לקבל את הפרוטוקול האחרון, במסגרתו היו סיכומים מטעם התביעה... ירדתי במהלך הדיון לתא המעצר לעדכן את הנאשם שנמצא באולם נציג הסנגוריה הציבורית הארצית, למרות זאת הוא מסרב לעלות לאולם בית המשפט.

בעקבות כך באה החלטה:

הדיון מיום 19/6/18 הוקלט במלואו. פרוטוקול הדיון מצוי בתיק בית משפט. בסוף הדיון ניתנה החלטה. בנוסף, ההחלטה הוקלדה כשהיא נושאת תאריך 21/6/18. באותה החלטה צוין כי נשמעו סיכומי המאשימה. ניתנה לנאשם אפשרות להמציא סיכומים מטעמו ו/או באמצעות הסנגורים שמונו לייצגו, אם וככל שיבקש זאת. נקבע כי סיכומי הנאשם יוגשו בדרך שיבקש, עד ליום 20/8/18. כמו כן נקבע כי במידה שהנאשם יבקש לסכם בעל פה, יודע על כך עד ליום 5/7/18, ובהתאם ייקבע מועד.

לא רק זאת, ניתנה לנאשם הזדמנות, במידה שיחזור בו מעמדתו, להביא עדים מטעמו.

החלטה זו נמסרה לנאשם באופן ידני באמצעות השב"ס ונחתמה על ידו במקום מעצרו ביום 21/6/18, בנוכחות עינב עמית, רשמת בית מעצר הדירים.

ביום הדיון המציא הנאשם מכתב בכתב ידו. טענותיו ככלל אינן ראויות להתייחסות ואין אלא להפנות לפרוטוקולי הדיונים מראשיתם. יחד עם זאת, מצאנו להתייחס לשתי טענות אותן העלה הנאשם באותו מכתב, האחת טענתו לעניין מסמכים רפואיים הנוגעים במנוחה ממד"א ומבית החולים הדסה, ולטענתו לפיה קיימת חשיבות להימצאות מסמכים אלה בתיק בית המשפט, והשנייה - עמדתו, על אף שמונו לא מעט סנגורים מטעם הסנגוריה הציבורית, כפי שפורט בהחלטות הקודמות, סנגורים שפוטרו והתמנו חדשים, למנות לו ייצוג מטעם הסנגוריה הציבורית. על כן ניתנה החלטה ביום 24/6/18, שנמסרה לידי הנאשם באותו יום ועותק חתום מההחלטה בנוכחות הרשמת עינב עמית, מצוי בתיק בית המשפט. באותה החלטה נקבע כי הנאשם רשאי להגיש כל מסמך שברצונו להגיש, לרבות בנוגע למצבה של המנוחה, כולל בעניין הגעתה לבית החולים, וכן נקבעו הוראות נוספות בקשר עם מותה. כן נקבע באותה החלטה כי נוכח עמדתו, מתבקש הסנגור המחוזי לבחון אפשרות המשך ייצוג על ידי הסנגור הארצי. לשם כך נקבע הדיון הקבוע להיום.

בדיון שנקבע להיום התייצב עו"ד טל ענר מהסנגוריה הארצית בהתאם לאותה החלטה. הנאשם הודיע באמצעות אנשי שב"ס כי אין בכוונתו לעלות לאולם בית המשפט והוא סירב לעשות כן. לאחר מכן שוחח עימו עו"ד ארנפלד, זאת כמפורט לעיל, ועל אף זאת סירב הנאשם לעלות לאולם בית המשפט. גם לאחר שעו"ד ארנפלד, במהלך הדיון היום, ירד שוב לתא המעצר על מנת לחדד עם הנאשם שנמצא באולם בית המשפט נציג הסנגוריה הארצית, וזאת לבקשתו נוכח עמדתו, הנאשם סירב לעלות לאולם בית המשפט.

נוכח העבירה המיוחסת לנאשם, היינו סבלניים מאוד, הן במהלך הדיונים, והן מאז חודש אפריל 2017, עת סיים הנאשם להעיד את עדותו. ההמתנה מאותו מועד נגרמה הן בשל פיטורים כפויים של הסנגורים מהסנגוריה הציבורית וחוסר רצונו המוחלט של הנאשם לשתף עימם פעולה, והן לאפשר לנאשם להחליט האם ברצונו להביא עדים או ראיות נוספות. פרק הזמן הארוך שחלף מאז, לא הביא כל תועלת ושיאו בא לידי ביטוי בדיון המוקלט מיום 19/6/18.

לאור התנהלות הנאשם היום, המסקנה העולה הנה כי הנו מוותר על אפשרות בחינה של מימון סנגור מטעם הסנגוריה הארצית. על כן נותרת ההחלטה מיום 19/6/18 על כנה, דהיינו על הנאשם להגיש סיכומיו בדרך שיבקש, עד ליום 20/8/18. אם הנאשם מבקש לסכם בעל פה, עליו להודיע על כך כאמור באותה החלטה, עד ליום 5/7/18, דהיינו עד מחר. אנו מבינים מעמדתו של הנאשם כי אין בכוונתו להביא ראיות נוספות. יובהר ויודגש כי בכל מקרה, הנאשם

לא יוכל לנהל את המשך ההליך, תוך הימנעות להגיע לבית המשפט. על הנאשם לפעול כאמור בהחלטה 19/6/18, שכותרתה נושא תאריך 21/6/18.

פרט לאמור לעיל, התיק קבוע להכרעת דין ליום 16/9/18 שעה 08:30."

ט. בהמשך, בעקבות מכתב של הנאשם, באה החלטה מיום 6/8/18:

1. "אין מקום להגיב על מכתבו מיום 8.7.18 של הנאשם לבית המשפט זאת נוכח תוכנו וסגנונו. די להפנות לכל הפרוטוקולים של הדיונים אשר התקיימו בהחלטה המשקפים את אשר התרחש.

2. באשר לטענת הנאשם כי נאמר לו שיוכל לומר את דבריו, אכן כך נאמר בטרם עלה על דוכן העדים. מנגד, הנאשם פרש את טענותיו בהרחבה במהלך עדותו. פעמים רבות, בטרם השיב הנאשם לשאלות שהופנו אליו, אמר את אשר רצה לומר בטרם השיב לאשר נשאל. מעבר לכך לא קיימת מסגרת לפיה הנאשם יישא דברים, מחוץ לעדותו, על מנת להפריך טענות המאשימה. למסגרת זו קיימים סיכומי הצדדים ולנאשם ניתנה וניתנת האפשרות לעשות כן, בכתב או בעל פה, כפי שפורט בשורה של החלטות קודמות. על כן לא ברורה טענת הנאשם בנקודה זו שעה שהאפשרות ניתנת בידו.

3. באשר למינוי סנגור מהסנגוריה הציבורית הארצית: ראשית, יוזכר כי לאחר שורת פיטורי סנגורים שמונו לנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית המחוזית, נכנס לעובי הקורה הסנגור המחוזי דאז, עו"ד דורי פינטו, אשר אף פגש בנאשם במקום מעצרו, ובעקבות כך הורה על מינויים של עורכי הדין עמית בר ומאיר ארנפלד, אשר גם הם, בהמשך, לא נשאו חן בעיני הנאשם. בהחלטה מיום 24.6.18 עלתה האפשרות לבירור אפשרות ייצוג הנאשם על ידי סנגור מהסנגוריה הציבורית הארצית. לצורך כך נקבע דיון ליום 4.7.18 אליו התייצב גם עו"ד טל ענר מטעם הסנגוריה הארצית. הנאשם, באותו דיון, סרב להגיע בכל תוקף לאולם בית המשפט אף שעובדת התייצבות הסנגור הובאה לידיעתו.

4. במכתבו הנדון, הנאשם שוב חוזר על עמדה זו. נוכח השתלשלות האירועים כפי שאלה פורטו בשורת החלטות מאז חודש אפריל האחרון, ונוכח התנהלות הנאשם, אין מקום להיעתר לכך. יחד עם זאת, ולפנים משורת הדין, מתבקש הסנגור הציבורי הארצי, או מי שיומנה על ידו, להיפגש עם הנאשם במקום מעצרו ולבחון שאלת ייצוגו.

5. הסנגור הציבורי הארצי מתבקש ליתן הודעה בשאלת הייצוג, לאחר הפגישה עם הנאשם ועד יום 5.9.18.

6. הסגור הציבורי הארצי אכן המציא תשובתו, ולכך תבוא התייחסות בהמשך.

סיכום ביניים

24. מתשובת הנאשם לכתב האישום, וכפי שיובהר בהמשך, גם מעדותו בבית המשפט ואף מהודעותיו במשטרה, עולה התמונה הבאה:

א. הנאשם והמנוחה נישאו בגיל צעיר ונולדו להם שלושה ילדים.

ב. חייהם המשותפים של בני הזוג ידעו עליות ומורדות. החיים היו רצופי מריבות ונלוו אליהם פרידות חוזרות ונשנות, פרידות שאופיינו בכך שהמנוחה עזבה את בית המשפחה וחזרה לאחר פרקי זמן שונים.

ג. עובר לאירוע נשוא כתב האישום, הנאשם והמנוחה התגוררו בנפרד למשך תקופה של שלוש וחצי שנים.

ד. הליכי הגירושין בין הצדדים תפסו תאוצה. האירוע התרחש ביום 4/9/14, והיה קבוע דיון בבית הדין הרבני ביום 7/9/14, שנועד לכפות על הנאשם לתת גט לאשתו.

ה. היחסים בין הנאשם לבין המנוחה בתקופה הסמוכה שקדמה לאירוע, עלו מדרגה באופן שהמנוחה התלוננה במשטרה מספר פעמים. בימים הסמוכים לאירוע הנאשם עשה מאמצים גדולים להיפגש עם המנוחה. לשם כך הסתייע בבנו שגיב.

ו. אין חולק על כך שהנאשם גנב מהמנוחה את מכשיר הטלפון הנייד שלה ביום 10/8/18. לאחר מכן הפיק את החוברת ת/42, הכוללת, לשיטתו, הוכחות לכך שהמנוחה קיימה קשרים עם גברים אחרים.

ז. ביום האירוע הגיע הנאשם לביתה של המנוחה, כשהוא מצויד בתיק בו היו גרזן, סכין ושתי חוברות מהחברות אותן הפיק. הנאשם ביקש לדבר עם המנוחה באמצעות בנו שגיב, הבן שגיב אף ירד לדבר עם הנאשם שהמתין בקומת הכניסה ובמקלט, והבהיר לו כי המנוחה מתעקשת שלא להיפגש עימו. בין השניים הוחלפו מסרים רבים באותו יום (בין הנאשם לבין בנו).

ח. לאחר שהנאשם הבין שהמנוחה אינה מעוניינת להיפגש עימו, הוא המתין בחדר המדרגות, ולאחר שהמנוחה ירדה בחדר המדרגות והגיעה בסמוך אליו, הנאשם אחז בה, בין השניים התפתח מאבק מסוים, בעקבותיו נדקרה המנוחה במקומות שונים בגופה.

כפי שיובהר להלן, המנוחה נדקרה במקומות רבים בגופה, אך מרבית הדקירות היו שטחיות. בהתאם לחוות דעתו של הפתולוג ד"ר חן קוגל, נמצאו בגופת המנוחה שתי דקירות בעלות משמעות: פגיעה אחת בחזה המנוחה, פגיעה שלא הייתה קטלנית במידה שהמנוחה הייתה מקבלת טיפול בתוך פרק זמן של כ - 30 דקות. הפגיעה השנייה הייתה פגיעה בגזע המוח. מעדותו של ד"ר קוגל עולה כי זו הפגיעה הקטלנית שגרמה למותה של המנוחה מיד עם התרחשותה, פגיעה שלא ניתן היה להתגבר עליה, לדברי ד"ר קוגל, אף אם הייתה מתרחשת בחדר ניתוח. בנקודה זו יש לומר כי טענת הנאשם הנה כי פגיעה קטלנית זו לא יצאה מתחת ידיו ובין היתר נסמך על כך שקיימות ראיות, לטענתו, שהמנוחה נותרה בחיים גם בשלב בו הגיעה עזרה רפואית, ומצב דברים זה אינו מתיישב עם היות הפגיעה הקטלנית בעלת תוצאה מידית.

ט. לצד האמור לעיל יש להזכיר כי גרסת הנאשם הנה שאף שנכון הדבר שהוא הגיע לבית מגוריה של המנוחה מצויד בסכין ובגרזן, לא היה בכוונתו לעשות שימוש בכלים אלה על מנת לפגוע במנוחה.

חוות הדעת הפתולוגית

25. ד"ר חן קוגל, מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית במשרד הבריאות, המציא חוות דעת פתולוגית, בה תיאר את הפגיעה בגופה של המנוחה. בסיכום הממצאים פורט כי נמצא פצע דקירה בצד האחורי של הראש ונמצא מעבר דקירה דרך חוט השדרה הצווארי, המוחון וגזע המוח וכן נמצא דימום תת עכבישי. כמו כן נמצאו פצעי דקירה/חתך בפנים במקומות שונים (באף, בלחי ומאחורי האפרכסת הימנית, בעפעף הימני העליון ובלחי השמאלית. נמצאו תשע פצעי דקירה בבית החזה, האחד דרך חלל הצדר, הסרעפת והכבד, פצע דקירה לתוך חלל הצדר, פצע דקירה בבטן, שני פצעי דקירה במוחן שמאל, שני פצעי דקירה בעכוז משמאל, שלושה פצעי חתך בבית החזה, פצעי שפשוף בבית החזה. נמצא פצע דקירה בזרוע ימין: שני פצעי חתך באמה הימנית, שני פצעי דקירה בזרוע השמאלית, אחד עשר פצעי חתך ופצעי דקירה באמה השמאלית, שני פצעי חתך בכף היד השמאלית, שפך דם תת עורי בזרוע שמאל, שני פצעי דקירה בירך הימנית, שבעה פצעי דקירה בירך שמאל, פצע חתך/דקירה בירך שמאל, פצע חתך בירך שמאל, שפכי דם תת עוריים בגפיים התחתונות, שני פצעי שפשוף בצוואר. בהתאם למפורט בחוות הדעת (ת/43, ת/43א' - תקליטור הנתיחה) (ת/24 - נתיחת המנוחה). מסקנתו של המומחה הנה כי מותה של המנוחה נגרם: **"מנזק חמור למוחון וגזע המוח בשל פצע דקירה בראש מאחור. תעלת הדקירה חדרה דרך שרירי הצוואר, דרך הרווח בבסיס הגולגולת לחולייה הראשונה בעמוד השדרה הצווארי, דרך חוט השדרה הצווארי, המוחון וגזע המוח. בגזע המוח ובמוחון ובחוט השדרה הצווארי ממצאים מרכזיים עצביים חיוניים (כמו מרכז הנשימה וויסות לחץ הדם, שליטה על שרירי הנשימה וכו'). פגיעה באזור זה היא קטלנית ואינה מאפשרת חיים. בנוסף נמצא דימום תת עכבישי ניכר באזור הפגיעה. דימום תת עכבישי יכול לגרום להפרעות קצב רפלקטוריות ולמוות מהיר".** עוד מציין המומחה בחוות הדעת כי נמצאו תשעה פצעי דקירה בחזה, אך רק שניים מהם חדרו את דופן בית החזה אל חללי הגוף, האחד

חדר לתוך בית החזה, אך לא פגע בריאות או במבנה חיוני אחר, אך למרות זאת, מדובר בפצע בעל פוטנציאל קטלני כיוון שהוא יכול ליצור "חזה אוויר", דהיינו הצטברות אוויר חופשי לחלל בית החזה המגבילות את תנועת הנשימה ודוחקת את הריאה ובמידה שמצב זה לא יטופל, הוא יכול לגרום לעיתים למוות. עוד הוא מציין כי **"המוות בשל הדקירה בראש היה מהיר מכדי שיוכל להתפתח חזה אוויר משמעותי"**. באשר לפצע הדקירה הנוסף בבית החזה, מפורט בחוות הדעת כי חדר לתוך חלל הצדר ותעלת הדקירה המשיכה דרך הסרעפת, דרך קרום הצפק לתוך הכבד. בכבד נמצאה תעלת דקירה. צוין כי גם פצע זה הוא בעל פוטנציאל קטלני שכן גם הוא יכול לגרום לחזה אוויר ואיבוד דם בשל הפגיעה בכבד. יחד עם זאת, כך נאמר: **"בשל הקטלניות המהירה של הדקירה בראש, פצע זה לא גרם למוות במקרה זה"**. בחוות הדעת באה התייחסות לפצעי הדקירה האחרים בבית החזה, בבטן, במוותן ובעכוז, פצעים שלא חדרו לתוך חלל הגוף ואין להם פוטנציאל קטלני, וכן הדבר באשר לפגיעות אשר נמצאו בירך שמאל. בחוות הדעת נאמר כי פצעי הדקירה נגרמו באמצעות להב, בה לפחות שפה אחת מושחזת וקצה מחודד. יצוין עוד כי בחוות הדעת בא פירוט בנוגע עם כל דקירה וחתך, לרבות אורכם ועומקם. המומחה הציג גם את חוות הדעת ת/44, זאת בנוגע עם בדיקתו של הנאשם. מחוות דעת זו עולה כי נמצאו מוקדי אדמומיות במצח של הנאשם, שפך דם תת עורי בזרוע שמאל וחתך באצבע חמש ביד שמאל. בדיקת הנאשם נעשתה, לאור הטחה עצמית של האזיקים בראשו של הנאשם.

26. המומחה ד"ר קוגל אף נחקר על חוות דעתו בבית המשפט. המומחה הסביר כי על פי החלטת בית משפט השלום, הניתוח הוגבל לסיבת המוות ולא בוצעה נתיחה לפי שכבות (ראה רישא לעמוד 10 לחוות דעתו). המומחה פירט עוד כי הדקירה הקטלנית בגזע המוח נצפית מתמונה 97 ואילך מדיסק התמונות של הנתיחה. מדובר במוות מיידי המגיע בשניות. לפגיעות בחזה יש פוטנציאל קטלני, אלו פגיעות שלא גרמו למות המנוחה, אולם הן היו אמורות להוביל למוות לולא היה ניתן טיפול רפואי בתוך חצי שעה, בעוד שמהפגיעה הקטלנית במוח לא ניתן היה להציל את המנוחה, אף אם הפגיעה הייתה מתרחשת בחדר הניתוח. לגבי הפציעות באמת יד שמאל, אמר המומחה כי מדובר בפצעי הגנה. המנוחה ניסתה לחצוץ בין הסכין לבין גופה (תמונות 59 ואילך). נעשה ניסיון לתפוס את הסכין וקיימת פגיעה בין אצבע אחת לאצבע שתיים (תמונות 68 עד 71). כן העיד כי מאחר שהפגיעה הקטלנית מביאה למוות מיידי תוך שניות, כנראה שפגיעה זו לא הייתה בהתחלה. בחקירה הנגדית פירט המומחה כי הוא לא ראה את הסכין בה נעשה שימוש. המומחה נשאל בחקירה הנגדית האם יתכן שהמנוחה נפגעה מהסורגים או מהמעקה בחדר המדרגות, תשובתו הייתה כי המנוחה נפגעה מכלי אחד כגון להב. במידה שהיו להבים מושחזים במעקה, הפגיעות במנוחה היו בגבהים שונים. עומק הדקירה הקטלנית, כך העיד המומחה, היה באורך של 4.5 ס"מ. בסה"כ נמצאו 51 חתכים ודקירות, אך כאמור רק אחת מהן קטלנית ושתיים בעלות פוטנציאל קטלני (מוות מדימום בכבד או חזה אוויר). המומחה נחקר על מהות הפגיעה והכלי הקטלני שגרמו לתוצאה הקטלנית ונשאל האם נפילה על "שפיץ" יכולה לגרום לתוצאה קטלנית, ותשובתו הייתה שאילו לאותו שפיץ יש קצה מחודד - כל דבר שנראה כמו להב - יכול לגרום לכך.

המומחה נשאל על כך שהפרמדיק מסר שהוא חיבר עירוי לרגלה של המנוחה כחצי שעה לאחר האירוע, המנוחה הייתה עדיין בחיים, וכן נהג האמבולנס העיד על כך שמספר דקות לאחר הגיעו עדיין המנוחה הייתה בחיים, ותשובתו של המומחה הייתה: **"לא יכול להיות. אדם לא יכול לחיות בלי גזע המוח. זה לא יכול שכן היה. הם טעו או שהדקירה הייתה אחר כך"**.

עדויות בני המשפחה

27. בני המשפחה העידו על טיב היחסים שבין הנאשם לבין המנוחה. עדותו של הבן שגיב נגבתה פרק זמן קצר לפני האירוע עצמו ומיד לאחריו, כמו גם עדותה של אחות המנוחה, לילך רוקח. **לילך רוקח** הייתה האחרונה שראתה את המנוחה בחיים. לילך הנה אחות למחצה של המנוחה (אחיות מאותו אב). במשך שנים ארוכות השתיים היו בנתק והקשר התהדק בשנים האחרונות. לילך העידה כי אינה מכירה את הנאשם היטב, לא היה לה קשר אישי איתו והיא ראתה אותו לעיתים רחוקות. לילך העידה על הצעת חברות שקיבלה מהנאשם בפייסבוק, כשלושה שבועות לפני האירוע, והמנוחה אמרה לה, באשר לכך, כי הנאשם גנב לה את מכשיר הנייד שלה והוא יצר קשר עם אנשי הקשר המופיעים במכשיר.

28. ביום האירוע נדברו השתיים ללכת להופעה יחדיו וסוכם כי לילך תאסוף את המנוחה ברכבה. כאשר התקרבה לילך לבית המנוחה, היא התקשרה אליה ואמרה לה לרדת אליה. לילך הגיעה בסמוך לשעה 19:00 וחנתה במגרש החניה, אל מול חדר המדרגות של הבניין. תוך כדי המתנתה ראתה את המנוחה יורדת לאיטה, (דלת הכניסה לחדר המדרגות הייתה פתוחה, העדה ערכה שרטוט המתאר זאת ת/16). לדברי העדה, המנוחה ירדה מאוד לאט, כאילו חששה, תוך שהסתכלה סביבה, לפתע ראתה לילך את הנאשם מגיע מפנים חדר המדרגות, תופס את המנוחה בשערותיה וגורר אותה. הנאשם גרר את המנוחה לצד ימין של המדרגות לכיוון המסדרון, מקום שלא היה שדה ראייה בינה לבינם. לילך צפרה לקריאות עזרה ושמעה את הצרחות של המנוחה, נסעה אחורנית על מנת לחפש עזרה, פגשה באישה, ביקשה ממנה להתקשר למשטרה, (לאור התקלה בטלפון שלה), אותה אישה עשתה כן, בסמוך ראתה לילך קבוצת בחורים באים לקראתה, אולם בטרם הספיקה לומר להם דבר מה, הנאשם יצא מהבניין. לדברי לילך, הנאשם היה "סוג של זומבי, המום", מהליכה הנאשם עבר לריצה, כאשר אחד הבחורים רץ אחריו.

29. לילך חזרה לכניסה לבניין, נכנסה פנימה, שם ראתה את המנוחה שוכבת בשולית דם גדולה. היא יצאה החוצה, צעקה וביקשה שיתקשרו למד"א. עלה בידה להתקשר למד"א מהטלפון שלה והיא הזעיקה אמבולנס. כאשר היא נכנסה פנימה, ביקשו ממד"א לתאר מה היא רואה, העדה חלצה נעליה, התיישבה מעל המנוחה בישיבה שפופה **וראתה חתך מתחת לאוזן המנוחה**, משם ירד "המון דם", לילך ניסתה לעצור את הדימום, המנוחה נשמה נשימות כבדות ואיטיות, לילך קראה למנוחה, אך המנוחה לא ענתה. בשלב זה הגיע שגיב שהחליף אותה במובן זה שידו תפסה את צווארה של המנוחה במקום ידה ולאחר מכן הגיע פרמדיק והחליף את שגיב.

30. בחקירתה הנגדית אמרה לילך כי אחיזתו של הנאשם את המנוחה, הייתה בשערה של המנוחה ולא בעורפה. הנאשם גרר את המנוחה לאורך שתיים שלוש מדרגות לפני שיצאו מתחום ראייתה.

31. בטרם תבוא התייחסות ליתר עדויות בני המשפחה, זה המקום להתייחס לעדויותיהם של **מורד אבו סעדה** ו**פארח אבו סעדה בן ואביו. האב ובנו הגרים בקומת הקרקע בבניין. מורד**, כבן 19.5, היה בדירה עם אביו. הוא העיד כי לפתע בשעות אחר הצהריים המאוחרות, שמע צעקות "הצילו", כאשר שמע את הצעקות הציץ מעינית הדלת, ואז פתח את הדלת ואז ראה אישה שוכבת, מעליה גבר שדוקר אותה בצד שמאל של הגוף שלה, האישה שכבה על הרצפה, הסכין הייתה בידו של הדוקר והאישה ניסתה להגן על עצמה: "**ביד שמאל שלו הוא תפס את ידה והיה דוקר ביד ימין**". לדבריו, הוא ראה כשש דקירות. השניים היו במרחק 2-3 מטרים ממנו. באותה עת. אביו התקשר למשטרה והעד סגר את הדלת תוך כדי הדקירות, מאחר שפחד. עוד הוסיף כי ראשה של המנוחה היה על ברזל המעקה, רגליה לכיוון הקיר, צד שמאל של המנוחה היה לכיוונו והיא שכבה תחת הנאשם. באשר לדקירות אותן עלה בידו לראות, אמר

כי המנוח לא חדל מדקירותיו: **"מוציא את היד חוזר ודוקר"**, הוא ראה דקירות בצד שמאל של המנוחה וגם ברגל. העד אישר כי בזמן הדקירות הדוקר היה **"באטרף"**.

32. האב, **פארח אבו סעדה** העיד כי הוא שמע צעקות בחדר המדרגות **"הצילו אותי"**, הוא פתח את הדלת וראה אדם עומד עם רגליים פשוקות ואישה שוכבת מתחתיו, ראשה על מעקה המדרגות, האישה בין רגליו של הדוקר: **"והיא הייתה בין רגליו והוא עמד עם הפנים לכיוון ראשה"**. לאחר שראה 7 או 8 דקירות, הוא התקשר למשטרה, הדקירות שראה היו בצד שמאל של המנוחה. לגבי הדוקר אמר: **"הוא עמד אבל התכופף"**.

33. אמה של המנוחה, הגב' **יהודית פלד**, העידה כי לא רצתה בנאשם כבן זוגה של בתה מאז ומתמיד. הנאשם הכיר את בתה כאשר הייתה כבת 14 והנאשם כבן 16. היחסים בינה לבין הנאשם לא היו אף פעם יחסים טובים, והאם הסבירה זאת בכך שהנאשם היה בכל פעם מגרש את המנוחה מביתו, בכל פעם הבת הייתה מגיעה אליה למספר חודשים, וחוזר חלילה. היו כחמש שש פעמים כאלה. באחת הפעמים היא אף הגיעה אליה לבושה כותונת, חבולה בגופה. עובר לאירוע התגוררה אצלה המנוחה כשלוש שנים וארבעה חודשים, ובאותה תקופה היא חיה בנפרד מהנאשם. בעדותה אמרה האם כי שבוע לפני האירוע, שאלה אותה המנוחה: **"אם הוא ירצח אותי, תשמרי על הילדים?"**

34. על אירועי יום חמישי 28/8/14, העידה האם כי התקשרה למנוחה מספר פעמים. המנוחה לא ענתה לה, שזו התנהלות יוצאת דופן. האם התקשרה למשטרה, הזמינה ניידת. תמר, בתה של המנוחה, נכנסה לניידת. בהמשך, התקשרה המנוחה ואמרה שהיא אצל חברות. לאחר מכן התקשרה איזולדה, אחות הנאשם, וביקשה ממנה לבוא ולקחת את המנוחה שנמצאת בביתה, ובהמשך, מלי, בתה של איזולדה, הסיעה את המנוחה אל האם. לדברי האם, המנוחה נראתה חבולה, מפוחדת, התקשתה לצאת מהמכונית, התקשתה לדבר, סירבה לדבר, לבסוף הסכימה לומר שהנאשם אמר שאם היא לא תבוא אליו הוא ירצח את אמה, אחותה ובתה. לדבריה, המנוחה הייתה שבר כלי, הרבתה לבכות ואמרה: **"אם יקרה לילדים שלי משהו תשמרי עליהם?"** לאחר הפצרות, הסכימה המנוחה להתקשר למשטרה. המנוחה הראתה לבת גם את הודעות המייל שכתבה אליה ולבני המשפחה האחרים. בחקירתה הנגדית אישרה האם כי נכון הדבר שאמרה למנוחה שהיא תוציא אותה מהירושה אם היא לא תעזוב את הנאשם.

35. בתה של המנוחה, **תמר**, העידה כי מאז שהיא זוכרת את עצמה, היחסים היו גרועים בין הוריה, יחסים שהתבטאו במריבות, צרחות, קללות של הנאשם כלפי המנוחה, אלימות פיזית, שהתבטאה בצביטות מהצד. לפני מספר שנים המנוחה עזבה את הנאשם לאחר מריבה גדולה. תמר הצטרפה אליה לאחר מספר ימים. כשבוע לפני האירוע, התקשרה תמר למנוחה מספר פעמים, האם לא ענתה, תמר נלחצה, זאת בעקבות גניבת מכשיר הנייד מהמנוחה. על כן היא התקשרה למשטרה, הגיע שוטר שהתקשר לנאשם ושאל האם יודע היכן המנוחה. הנאשם אמר לו שלא. השוטר הציע להגיש תלונה ואז התקשרה המנוחה ואמרה לה שהיא עם חברות, אולם, בשלב מסוים, תמר שמעה את הנאשם ברקע, האם הכחישה זאת, אולם בשיחה נוספת המנוחה אישרה שהיא והנאשם אצל אחותו איזולדה. כאשר המנוחה הגיעה לבסוף, היא בכתה ארוכות, נראו עליה חבלות פיזיות, באף, בראש ובכתף. לדברי תמר, המנוחה אמרה לה שהיא הגיעה אל הנאשם על מנת לקחת ממנו כדורי הרדמה שאמר שיש ברשותו, והמנוחה הוסיפה כי אם תיקח את כדורי ההרדמה ותמות, הנאשם יניח לה ולבני המשפחה מאחר שחששה כי הוא יפגע בה ובהם. תמר העידה כי המנוחה אמרה

לה שהנאשם לא הסכים לתת את הכדורים למנוחה, היכה אותה, משך בשערה, היכה באגרופיו ואף אנס אותה, ובסופו של דבר, המנוחה וסבתה הגישו תלונה במשטרה. יוער כי עדותה של תמר, באשר למעשים, אינה ראייה לאמיתות התוכן, אלא רק לכך שהיא שמעה דברים אלה מפי המנוחה. בעקבות תלונת המנוחה, הנאשם נעצר באותו יום חמישי, אך שוחרר במוצאי שבת.

36. **תמר** העידה גם על מסרונים שהנאשם שלח אליה ועל הודעת מייל שהמנוחה שלחה אליה, הודעת מייל שהייתה ממוענת לה ולשני אחיה, כאשר המנוחה אמר לה שהיא שלחה הודעת מייל גם לאמה ולחן אחותה.

37. תמר הוסיפה בחקירתה הנגדית כי אמה עזבה את הבית פעמים רבות והנאשם החזיר אותה. עוד כשתמר הייתה בכיתה ג', אמה הבינה כי עדיף לה ללא הנאשם, היא ידעה שהוריה נפגשו בתקופת הפרידה, היא ידעה שהסבתא הייתה נגד הנישואים. עד לאותו יום חמישי, תמר העידה כי לא שמעה את אמה מקללת את הנאשם. באותו יום היא אמרה כי היא שונאת אותו. תמר ידעה כי אמה מנהלת מערכת יחסים עם אדם אחר. עוד הוסיפה כי לא ראתה אלימות מצד המנוחה כלפי הנאשם, אם כי היו פעמים שהמנוחה הדפה אותו.

38. הבן **נאור**. נאור הנו כבן 25. לדבריו, הוא גר בבית המשפחה עד גיוסו לצה"ל, כאשר לפני כן התגורר במקומות שונים. לדבריו, במשך כל השנים לא הסתדר עם הנאשם ויצא למסגרות חוץ ביתיות, מאחר שהוא סבל מאלימות פיזית ומילולית מהנאשם, והנאשם אף "זרק" אותו באחת הפעמים מחוץ לבית כשתחתונו לגופו. לפעמים היה ישן בפארק, חי חיים של השפלה ופחד. בשירותו הצבאי התגורר בעיקר אצל סבתו, ולדבריו הוא לא יכול היה לחזור לביתו, מאחר שראה את יחס הנאשם לאחיו. לאור בקשת אחיו שיחזור להתגורר בבית בזמן שירותו בצבא, הוא חזר לפרק זמן קצר ולאחר מכן שב לבית סבתו. בחמש השנים האחרונות, כמעט ולא היה בקשר עם הנאשם. לדבריו, הנאשם היה מנסה לשכנע אותו לחבר בין הנאשם למנוחה. כל שיחה נסבה אודות המנוחה או אודות כך שהנאשם והמנוחה יחזרו לחיות ביחד, ומאחר שלא היה מעוניין לשמוע על כך, הקשר ביניהם פחת. לדבריו, המנוחה רצתה להתגרש ולהיפרד מהנאשם, כאשר השיא, מבחינתו, היה לאחר שהנאשם שכנע את המנוחה להוציא אותו (את נאור) לפנימייה, ולאחר מכן ניסה להוציא את שגיב ותמר, שאז האם ביקשה להיפרד.

39. באשר לאירועי יום חמישי, שבוע לפני הרצח, העיד נאור כי סבתו התקשרה אליו ואמרה שלא מוצאים את המנוחה. גם נסיונותיו לא צלחו. בהמשך, לאחר חזרתה של האם והגעתה לתחנת משטרה למסור תלונה, הוא פגש את אימו בתחנת המשטרה ולאחר מכן חזר איתה לבית הסבתא. לדבריו, אמו בכתה מאוד ואמרה לו שהיא פחדה שתמות, הראתה לו סימנים כחולים באמות הידיים ונפיחות שיכול היה לחוש בה מאחורי הראש. לדבריה חבלות אלה נגרמו מהנאשם. האם הראתה לו סוג של מכתבי פרידה שכתבה. עוד הוסיף כי שמע פעמים רבות את הנאשם מקלל את אימו, מיחל למותה (בנקודה זו הייתה הסכמת הסנגור לכך שהמנוחה הראתה את המיילים לנאור ואמרה לו שהיא כתבה אותם).

40. בחקירתו הנגדית אמר נאור כי אמנם אימו הגיעה לפגישה אצל הנאשם בהסכמה באותו יום חמישי, אולם, לפי דבריה, היא עשתה כן תחת איום שירצח את המשפחה אם לא תעשה כן. ידוע לו שהוריו נפגשו מספר פעמים במהלך פרידתם.

41. הבן **שגיב** כבן 21, השתחרר מצה"ל כארבעה חודשים לפני עדותו (דהיינו, בשעת האירוע היה חייל). לעדותו חשיבות לאור כך שהיה בקשר אינטנסיבי עם הנאשם, במיוחד בימים שקדמו לאירוע. גם הוא העיד על יחסים גרועים בין הנאשם למנוחה, על מריבות בלתי פוסקות, על אלימות פיזית, לא יומיומית. הנאשם היה מוציא את האם מהבית בכוח. לגבי הפרידות, העיד שגיב שבכל פעם שהוריו נפרדו, הנאשם השתמש בו על מנת להחזיר את האם, והוא אף אישר שכך אף הוא עצמו רצה. שגיב העיד כי מבין הילדים הוא היחיד שהיה בקשר עם הנאשם, דאג לו, תמך בו, ואף נתן לו כסף. לדבריו, הוא היחיד מבין הילדים שראה את המתרחש בין השניים, שכן היה בקשר עם הנאשם. לדבריו, אמו גוננה עליו ולא סיפרה לו על המתרחש ועל מעשי הנאשם, ועל כן לא היה מודע לאירועים שהתרחשו בשטח. על המריבות העיד כי הן קיימות מאז שהוא זוכר את עצמו, הן בעיקר כללו השפלות יומיומיות של הנאשם את האם. שגיב העיד כי הנאשם התייעץ איתו ארוכות ורבות, כמעט כל יום, כיצד להחזיר את המנוחה אליו, ובתקופה בה היו פרודים הנאשם ביקש ממנו לעשות כל שביכולתו, עד כדי כך שלקראת סוף התקופה אמר לו הנאשם שיעמוד (הבן), על קצה הגג ויאיים שהוא עומד לקפוץ אם המנוחה לא תיפגש עם הנאשם, או שייקח נשק, יצמידו לראשו (של הבן) ויאיים שירה בעצמו אם האם לא תחזור אל הנאשם. כאשר שגיב אמר לנאשם כי אין לו נשק, אמר לו הנאשם שייקח נשק של חבר. דברים אחרונים אלה, התרחשו ימים ספורים לפני האירוע, כאשר הנאשם אמר לו שזו ההזדמנות האחרונה, שכן מחייבים אותו לתת גט, והמנוחה סיבכה אותו בתיק במשטרה שהוא לא יוצא ממנו. הנאשם, לדבריו, השתמש במושגים קיצוניים, כגון "**סוף העולם**". הנאשם אמר לו שחייבים לעשות ניסיון שהם יחזרו לחיות ביחד לפני הדיון בבית הדין, וכאשר שוחח על כך עם המנוחה, היא אמרה לו שהיא מוכנה לבטל את התלונות במשטרה, ובלבד שהנאשם יניח לה, והוא אמר זאת לנאשם.

42. לגבי אירועי יום חמישי, לאחר שנאמר לשגיב כי הנאשם פגע במנוחה באותו יום, שגיב שוחח עם הנאשם, הנאשם אמר לו כי אכן נפגש עם המנוחה ואמר לה שיש לו כדורים שיכולים להרוג סוס, הוא עשה כן, לדבריו, על מנת לראות אם המנוחה אכן רוצה לפגוע בעצמה, ולדברי הנאשם אמו אכן רצתה את הכדורים. הנאשם אמר לו, לאחר מכן, כי הוא תפס את האם בכוח, נהיו לה סימנים בדיה, היא נשכבה על הרצפה והוא תפס את ידיה על מנת להרגיע אותה והניח את הסכין על צווארו, כאשר הוא יושב על המנוחה ואומר לה שהוא יפגע בעצמו אם היא לא תחזור אליו, והאם אמרה שיחדל והיא תחזור אליו. לאחר מכן, הנאשם עזר לה להתקלח והציע לה ללכת לאחותו לספר שהם חוזרים לחיות יחדיו. כאשר הם הגיעו לבית האחות, והנאשם שאל את המנוחה אם היא תספר או שהוא יספר, המנוחה אמרה שאין מה לספר. אז הנאשם התכעס ואמר שהיא משחקת ברגשותיו ואמר: "**מתוך עצבים, אני ארצח אותך ואת אמא שלך או המשפחה שלך משהו כזה**". כאמור, כל הדברים הללו נודעו לו מפי הנאשם עצמו שסיפרם לו. לדבריו של שגיב, הוא ראה את אימו באותו יום ולמחרת בבוקר בבית הסבתא, שכן גם הוא התגורר שם באותה תקופה, וראה שיש לה סימנים כחולים ואדומים בדיה, והיא אוחזת בראשה. שגיב הוסיף כי לאחר שראה זאת הוא הלך כי לא יכול היה להתמודד עם כל אותם אירועים.

43. לגבי השיחות בינו לבין הנאשם בימים שקדמו לאירוע, אמר שגיב כי הוא והנאשם היו כל הזמן בקשר, הנאשם הדגיש שזו ההזדמנות האחרונה. כאשר בירר עם המנוחה על חזרה לנאשם, הוא הבחין שאימו הייתה כבויה, נעלמה כמו אחרי טראומה, הייתה מפוחדת כל הזמן, ולהבדיל מפעמים קודמות, הפעם לא הייתה מוכנה לשמוע את שם הנאשם או לחזור אליו. לדברי שגיב, הפעם המצב היה שונה לגמרי מאשר בעבר ומתגובותיה בעבר.

44. **יום האירוע:** שגיב העיד כי ראה את הנאשם ביום האירוע. לדבריו, הוא - שגיב - הרגיש ממש לא טוב, מאחר שלא היו לו רעיון או תכנית כיצד להחזיר את אמו לאביו. הוא דיבר עם הנאשם בטלפון, הנאשם אמר לו שחייבים להחזיר

את האם וזו הזדמנות אחרונה לפני שיקרה משהו קיצוני. שגיב הבהיר כי לגבי "משהו קיצוני" חשב שמדובר בפרסום ספר, פרט לפרסומים שפרסם הנאשם בפייסבוק. על כן, ביום האירוע שגיב נסע ישירות למקום עבודתה של האם, ממקום שירותו הצבאי. להבדיל מפעמים קודמות, האם נראתה לו בטרומה, כאשר בעבר לא הראתה לו שסבלה, ועתה היא נראתה, לדבריו, מזעזע. כאשר הזכיר את הנאשם, אמרה לו המנוחה, בנחרצות, כי היא לא מוכנה לשמוע עליו. לאחר מכן, בשעה 15:00 - 16:00, הלכו השניים למסעדה, כאשר הוא בכל אותו הזמן מנסה ללחוץ עליה לחזור אל הנאשם, זאת בעקבות לחצו של הנאשם, אם כי גם הוא רצה בחזרה זו. שגיב הוסיף כי הרבה לפני שהותם במסעדה, הוא החליף הודעות ס.מ.ס עם הנאשם, על כך שהוא לא מצליח לשכנע את האם, ואף הוסיף כי הוא עצמו השתמש במניפולציות על אמו, כגון שהיא והנאשם יתרכזו בעצמם מאחר שהילדים גדלו. בהמשך, הוא נסע עם האם לבית הסבתא. הקשר עם הנאשם נמשך בס.מ.ס בנוגע עם רצונו של הנאשם לפגוש במנוחה. שגיב אמר כי אמו אמרה לו שהיא מוכנה לבטל את התלונות ובלבד שהנאשם יניח לה, אולם הנאשם עמד על פגישתו. בהיותם בבית, שגיב המשיך לנסות לדבר עם האם אודות הנאשם, אך האם לא הייתה מוכנה לשמוע ושגיב העיד כי היה חייב להחזיר אותם, הנאשם מצפה לכך ממנו, האם לא מוכנה לשמוע, והוא הרגיש תחושת כישלון מאחר שמדובר בדבר "הכי חשוב". לאחר מכן, הנאשם אמר שהוא בדרכו אליהם. שגיב אמר לו שאסור לו להגיע עקב צו ההרחקה, אך הנאשם התעלם מכך. בהמשך, הנאשם הודיע לו שהוא נמצא בבניין למטה, ביקש שוב שינסה לשכנע את המנוחה לדבר איתו. שגיב אמר לו שהמנוחה אינה מוכנה לכך, הוא ירד, פגש את הנאשם במקלט, הנאשם ביקש שהוא לא ידליק את האור. שגיב סיפר לו על ניסיונותיו, הנאשם שאל מה עוד אפשר לעשות, שגיב אמר שלדעתו אין מה לעשות יותר, שאז הנאשם הראה לו הודעת ס.מ.ס שרצה לשלוח שהיה כתוב שהשכול מלווה אותו לכל מקום והמנוחה לא ריחמה עליו כמו שריחמה על הכלב שלהם.

45. שגיב הוסיף כי בשלב זה אמר לו הנאשם: "**אם פגעתי בך מחול מחול מחול**", שגיב השיב כי אין מה לעשות והנאשם אמר לו שניסה כל מה שיכול היה, אם כי לאחר מכן הנאשם אמר לו שינסה שוב. שגיב, העיד כי הוא יצא עם הרגשה שהנאשם מצפה ממנו לפעול. לדבריו שגיב, הוא עצמו היה מאוד מעורר באותו רגע והוא פחד מצעד קיצוני של הנאשם. הוא שאל את הנאשם אם הוא הולך מהמקום, הנאשם השיב בחיוב כי הוא הולך מהמקום. שגיב עלה לדירה, שאז הנאשם כתב לו שוב: "**תדבר איתה לפני שיקרה משהו קיצוני**". שגיב נכנס לחדרו ובכה. לאחר מכן דיבר שוב עם המנוחה, שלא ידעה שהוא נפגש עם הנאשם במקלט. באשר לשיחה הנוספת בינו לבין המנוחה, אמר שגיב כי אמו עמדה על כך שאינה מוכנה לשמוע את הנאשם ולדבר עימו. בהמשך, כאשר היה בחדרו, שמע צעקות, היו דפיקות בדלת, הוא ירד למטה, ראה את אימו שוכבת, את לילך מעליה כשידה בצווארה של המנוחה. שגיב הזיז את לילך הניח את היד שלו במקומה, ראה שלא יוצא משם דם, ראה שלולית ענקית של דם, לאחר מכן הגיעו פרמדיק ואמבולנס ונעשו ניסיונות החייאה. באשר לסכין ולגרזן, אמר שגיב כי הנאשם סיפר לו על כך, הנאשם שאל אותו אם הוא רוצה לראות את הסכין והגרזן, אך שגיב ענה שלא.

46. בחקירתו הנגדית אמר שגיב כי הוא לא חשב שהנאשם ירצח את אימו, אך הוסיף כי הוא לא חשב על כך במלוא העומק שכן הוא כל הזמן ניסה לברוח מכך. כן הוסיף, כי על אירועי יום חמישי הוא שמע מהנאשם והאמין לכל מילה שלו.

47. **חן כהן**, אחות המנוחה, העידה אף היא על הפרידות של בני הזוג, העידה על אירועי יום חמישי, כפי שהעידו תמר ואמה, העידה על מצבה של המנוחה באותו יום חמישי, על כך שהיה צריך לשכנע את המנוחה ללכת למשטרה

להתלונן שכן המנוחה אמרה שהנאשם יעצר ולאחר מכן ישוחרר ואז יהיה עצבני יותר. כן העידה כי בדרך למשטרה, המנוחה הראתה לה את הנפישות בראשה, שנגרמה עקב כך שהנאשם הטיח את ראשה ברצפה, היא ראתה סימנים בזרועותיה, היא ראתה מכתבים שכתבה המנוחה לאמה, לעדה ולילדיה, בהם ביקשה שישמרו על ילדיה, ולילדים כתבה שישמרו אחד על השני. לדבריה, המנוחה אמרה לה שהיא כתבה את ההודעות באוטובוס, בשעה שנסעה אל הנאשם: **"בכתה וכתבה"**. עוד הוסיפה חן כי תמר התקשרה אליה וסיפרה לה שהמנוחה מתקשה לקום מהמיטה ושיש לה סחרחורות. העדה ליוותה אותה לטיפול רפואי, במהלכו המנוחה קיבל אינפוזיה ולאחר מכן שבו לבית הסבתא. חן העידה גם בנוגע לפרידה בין הנאשם למנוחה, פרידה שקדמה לפרידה האחרונה, שאז הנאשם איים שאמה תצטרך לבנות מצבה. היא שמעה זאת מפי הנאשם. מדובר באמירה שהייתה חמש שנים לפני האירוע.

הוגש ת/20 - אלו המיילים שהמנוחה שלחה.

עדות הנאשם

48. הנאשם בן 50 בשעת עדותו, סיים 11 שנות לימוד, שירת שירות מלא בצה"ל. משך רוב שנותיו עבד כעצמאי בתחום הדפוס, לעיתים כשכיר. את המנוחה הכיר בהיותו בגיל 16 בערך (המנוחה קטנה ממנו בשנתיים). השניים התחתנו בשנת 1991 כשלוש שנים לאחר שהשתחרר מצה"ל, כאשר לשניים היה בן משותף. באשר לחיי הנישואין, העיד הנאשם כי הוא והמנוחה אהבו אהבת נפש, התחתנו כנגד רצון של שתי המשפחות. לאחר הנישואין, משפחתו השלימה עם קבלת המנוחה, אולם, משפחת המנוחה עשתה כל שביכולתה להפריד ביניהם. אמה של המנוחה שנאה אותו, לדבריו, כבר מההתחלה ועד היום. הנאשם לא הכחיש כי אמר לאם המנוחה: **"דברים שאף בר דעת לא אומר"**, והסביר זאת בכך כי כשהוא מתרגז הוא מקלל, והוסיף: **"מסכם את הקשר עם אמא שלה שחץ מלהרוג אחד את השני עברנו הכל"**. באשר למנוחה אמר הנאשם כי הוא אהב אותה ואהב אותה עד היום, זאת על אף ש"נכנס בה", כדבריו, במריבות ואף גירש אותה מהבית. היא אחת האנשים המדהימים שפגש בחייו, כאשר מצד שני היה אומר לה: **"שהיא זונה בת זונה"**. לדבריו, למנוחה היה יופי פנימי ויופי חיצוני.

49. הנאשם הוסיף בעדותו כי מימיו לא היכה את המנוחה ולא הרים את ידו עליה. אף אחד לא טען גם כי הוא פעל כלפיה באלימות וטענה כזו גם לא עלתה בהליכים ביניהם. הוא ציין כי פעם אחת אחותה של המנוחה זרקה עליו פחית, הוא הגיב ואז המנוחה קפצה עליו והוא סטר למנוחה. הנאשם אישר כי באירוע שהתרחש ביום 22/7/11, הוא גירש את המנוחה מהבית כשלגופה כותונת, אך הוסיף כי היו ביניהם מאות פרידות והמאפיין את הפרידה האחרונה הינו בכך שהמנוחה לא חזרה אליו. הפרידות, כך העיד הנאשם, היו פרידות בנות כמה ימים, כמה שבועות וכמה חודשים, בשנת 2001 פרידה שארכה כמעט שנה. לטענת הנאשם, די היה בדבר מה קטן לגרום למנוחה לעזוב, עם או בלי הילדים, הוא לא ידע מתי היא תחזור בכל פעם, ותפקידו היה להחזיר אותה. הנאשם ציין כי אמה של המנוחה הייתה מחבלת בניסיונות להחזיר את המנוחה אליו. לדבריו, הנאשם, המנוחה הייתה לעיתים משפילה אותו, קוראת לו "גרוזיני". בשלב מסוים הילדים החלו להיות מעורבים בפרידות ובכל פעם שהמנוחה עזבה את הבית, הוא היה הולך ברחובות ובוכה. עוד הוסיף כי לעיתים כשהמנוחה הייתה חוזרת, היא הייתה מקללת אותו (כמו: "תמות בפיגוע"), תוך שהדגיש כי הוא רצה ואהב את המנוחה והיא אהבה אותו והוא דאג לילדיהם. הנאשם העיד על אירועים שהיו בשנת 2010 בקשר למועדון במושב ליד בית שמש, ולאחר מכן הוא גר לבדו במושב אורה, מצבו הידרדר, כולל מצבו הכלכלי, הוא ביקש עזרה מהמנוחה והיא לקחה אותו לכפר שאול, הוא ביקש למות, שהה שם יממה או שתיים, ולאחר מכן הופנה לתחנה לבריאות הנפש.

בהמשך הוא שכר דירה בת 5 חדרים בפסגת זאב והילדים והמנוחה באו לגור באותה דירה. בשנת 2011, כך העיד הנאשם, המנוחה פתחה עבורו עסק של דפוס דיגיטלי, עסק שלא צלח, והמנוחה הייתה מגיעה אליו מעת לעת. לאחר שנפתחו ההליכים ברבנות, שאל הנאשם את המנוחה האם יש לה משהו אחר במקומו, המנוחה שללה זאת והוא הבין: **"כאילו תתאמץ יותר ואני אחזור"**. באותה תקופה, מ - 2011 ועד מועד האירוע, השניים בעצם היו פרודים.

50. באשר לאירוע גניבת הטלפון הנייד מהמנוחה, ביום 10/8/14, אמר הנאשם בעדותו בבית המשפט כי הוא גנב את הטלפון הנייד מאחר שרצה הוכחות שהמנוחה בוגדת בו: **"משתרללת עם עשרות גברים נשואים בכל הארץ שבאים שהיא תמצוץ להם. כשראיתי את זה רציתי למות ולהתאבד כשאתך הופכת לכלי קיבול של שפיך של כל הגברים"**. מהטלפון של המנוחה הוא הפיק חוברת בגנותה, שם כתב: **"זו אשתי והאמת העובדתית המוכחת ובעזרת השם היא תטופל כי דיברתי"**. לדבריו, הוא גם כתב למשפחה שהם יתנו את הדין לפני מי שצריך - יש בית דין, יש חברה, יש שכנים. בכוונתו, כך אמר, היה לבייש את המנוחה: **"עד לקבור אותה חיה, שתבייש לצאת לרחוב"**. מאחר שהיה ידוע לו שלמנוחה היה חשוב כיצד היא נראית בחברה. עוד הבהיר כי רצה לקבור את המנוחה מבושה ולא להרוג אותה. בסופו של דבר, כך אמר, הוא הצליח לגרום להפסקת המפגשים. באשר למכשיר הטלפון הנייד ממנו טען כי הפיק את החוברת, אמר הנאשם כי המכשיר שמור אצלו. הנאשם הוסיף כי את החוברת היה זורק **"לפרצוף של הרבנות"** באופן שיגרום למנוחה לא לצאת מירושלים **"שהיא זונה שרמוטה, תעבור עיר וגם אמא שלה תקבור עצמה מהבושה והילדים כל אחד חלקו שתרם"**. הודעות אלו הוא שלח בהתאם לילדיו, לאם המנוחה ולאחותה (הודעה 400, 411).

51. בעקבות גניבת הטלפון הנייד (הנאשם גנב את הטלפון שעה שפגש במתלוננת ועלה עימה לנסיעה באוטובוס), הנאשם נעצר באותו יום בחשד לגניבת טלפון ואיומים. בתחילת החקירה הוא הכחיש כי גנב את מכשיר הטלפון והכחיש אף את האיומים. הנאשם הוסיף כי 462 המסרונים, הנכנסים והיוצאים ממכשיר הטלפון שלו, מהתקופה מיום 1/8/14 ועד 4/9/14, אינו המספר הממצה, חסרים מסרונים, בעיקר מיום האירוע ומיום הקודם לכך. לדבריו, ביום 2/9/14, הוא שלח 223 הודעות אך מופיעות 33 הודעות בלבד, משהו מחק בכוונה הודעות.

52. לאחר מעצרו בעקבות גניבת הטלפון הנייד, הנאשם שוחרר. הוא העיד כי הוא מאוד כעס, הרגשות גאו בו, הוא הרגיש פגוע שכן מדובר באשת חייו שהייתה עימו כ - 30 שנים: **"ולהיתקל בדבר כזה השם ירחם, בת הזוג שלי שאני אוהב ואז אמרתי שאני מרעיד את האדמה. אני משדר - ואני טוב בזה - לאנשים מסר שירעדו להם הביצים שימותו מפחד ואנשים זה מי שהתעסקו איתה ונתנו לזה יד. הנפשות הפועלות... ושיברחו כמה שרחוק. קניתי כלים קניתי גרזן קניתי סכין וקניתי עוד כמה דברים שלא רלבנטי התחלתי לשדר הודעות לאנשים, קודם לקחתי את הפעילים הקרובים 3, 5 אנשים שלחתי הודעות ונקבתי בכוונה בשמי ובשם אביטל, שלא יהיו ספקות במה הדברים אמורים. כתבתי מחפש אותך רוצה להיפגש איתך בהקדם. כתבתי שאני בעלה של אביטל ואמרתי כל הזמן בחקירות את הדברים שעוברים בראש, וזה לא אומר שמתכוון. אני מוריד לזה את הראש ולזה... אבל בתכלס זה כלום, אני לא מוריד ראשים וידיים. בחיים שלי ועמדתי במצבי סיכון, לא דקרתי בנאדם ולא הסתובבתי עם נשק. הרעיון היה להפחיד אנשים נשואים שאתם מתעסקים עם אישה נשואה"**. הנאשם העיד עוד כי לאחר מכן, לפני גניבת הטלפון, הוא עקב אחרי המנוחה לראות אם היא נפגשת עם גברים זרים, ובנקודה זו הוסיף כי זכותה של האישה לצאת עם גברים אבל חובתה לשמור על כבוד בעלה. התנהגות מסוג זה אינה מקובלת עליו.

53. המפגש הנוסף בין הנאשם לבין המנוחה היה ביום 24/8/14. מטרתו הייתה, בין היתר, לגרום למנוחה להפסיק ממעשיה, שכן מדובר לדבריו במעשה חולני, חסר תקדים, הוא יצר עימה קשר, אמר לה שהם חייבים לדבר אבל לא בטלפון, המנוחה הייתה בנסיעה באוטובוס והשניים נפגשו ברמת אשכול והם סיכמו כי ייסעו לביתו, לאחר שתתקשר לאימה ותאמר לה כי היא נוסעת עם חברות לתל אביב, וכך היה. השניים נסעו במונית לביתו, משש בערב ועד חמש וחצי בבוקר היא היתה עימו: **"נפרדנו הכי טוב בעולם"**. ביום 27/8/14, השניים נפגשו שוב, משעה 20:00 עד השעה 03:00 לפנות בוקר (הודעות 142, 143). ביום למחרת הם נפגשו לדבריו מהשעה 15:00 עד 20:00 או 21:00 בערב (מסרונים 103 ואילך). לדבריו, הוסכם ביניהם, פרט לכך שהיא תפסיק ממעשיה, שהיא תחזור לדירה, שם הם יחליטו על דרכיהם, שכן בדירת אמה היא נמצאת בלחץ אטומי ואינה יכולה לחשוב. לדבריו, המנוחה לא נתנה לו תשובה חיובית, אולם הגישה הייתה חיובית. הנאשם העיד כי בפגישה מיום 28/8/14, המנוחה אמרה לו שהיא רוצה למות והוא התרשם שהיא בן אדם מת, גמור, והיא אמרה לו שהיא רוצה לקחת כדורים ולסיים את חייה, לכן, מאחר שלא רצה שהיא תפגע בעצמה, הוא אמר לה לבוא אליו והוא יתן לה כדורים, על אף שלא היו לו כדורים למטרה כזו, והמנוחה אכן הגיעה אליו.

54. באותו מפגש, כך לפי גרסת הנאשם, המנוחה שאלה היכן הכדורים, הייתה לו שקית של בית מרקחת עם כדורים והוא הראה לה, המנוחה נטלה ורצתה לקחת את הכדורים בכוח ובבכי, הוא ניסה להרגיע אותה, קילח אותה והיא אמרה לו שהיא רוצה לגמור את חייה, היא אמרה לו שהיא לא רוצה לחזור אליו והיא לא הסבירה לו מדוע, והוא הבין כי הסיבה היא הלחץ המשפחתי: **"לפני כן היא פרוצה, כוסית על, פתאום באה רוח רפאים. אין הסבר אחר"**. לגבי הגרזן והסכין העיד הנאשם כי הוא הראה פריטים אלה למנוחה עוד בפגישה מיום 24/8/14, כולל החוברת והוסיף כי כאשר הראה את הגרזן למנוחה, ברכיה רעדו, הוא הניח את הגרזן בצד. לאחר שעטף את המנוחה בשמיכה ואמר לה שתירגע ושהוא לא יפגע בה, היא נרגעה. במפגש האחרון ביום 28/8/14, אמר הנאשם כי ראה בנאדם מת, השניים אף קיימו יחסי מין הוא ביקש להבין מה קרה אך לא קיבל הסברים, היא ביקשה כדורים, לאט לאט הוא התחיל להבין כי היא יכולה לפגוע בעצמה. הנאשם העיד כי אמר למנוחה כי במצב דברים זה שלא יתן לכך לקרות, לא ככל שהדבר תלוי בו, עליה לאזור אומץ ולצאת מזה, הוא אמר לה כי אם בנאדם אמור למות, זה לא תהיה המנוחה וכי הוא יתן את דמו: **"ואחר כך השכבתי אותה על הרצפה ותפסתי את הסכין ואני עליה והיא צורחת ורציתי לתקוע לעצמי וכשהיא ראתה ככה, שוכבת מסכנה, ואני עליה, ואז זרקה אותי מעליה, קודם צעקה שמואל לא, אני אעשה מה שאתה רוצה, שכבתי לידה, הייתי בהלם, לקח לי זמן להתאושש. אמרתי שאני לא רוצה שתעשה מה שלא רוצה, שאלתי את רוצה לחזור, אמרה פתאום כן אמרתי שתודיע לאמא שלה, אמרה לי אני לא רוצה לה בפנים בסוף אמרתי נלך לספר לאחותי אמרה טוב, ופתאום התחילו טלפונים מאמא שלה, חשבו שהיא אצלי. לא עניין אותם שהזדיינה עם גברים נשואים אבל כן שהיא אצלי. ופתאום מתקשרת משטרה שאלו אם אביטל אצלי ואמרתי שלא, פחדתי שלא יבואו סכינים"**. השניים אכן הלכו לבית אחותו של הנאשם, איזולדה, כאשר הגיעו אמר הנאשם כי הם באו לבשר משהו חדש, אולי אמר שהם חוזרים, אלא שאז אמרה המנוחה כי אין לו מה לבשר וכי היא לא חוזרת עליו: **"הייתי בשוק, הבנתי הפוך, צעקתי כעסתי קיללתי..."**.

55. בהמשך אותו לילה, לאחר חצות הלילה, נעצר בפעם השלישית. החוקר אמר לו שהוא נחקר בניסיון רצח, שידול להתאבדות, חבלה בנסיבות מחמירות, אישומים רבים, שאז הבין שאפילו שחלקם של האישומים יספיקו לגרום למאסר ממושך. במוצאי שבת שלאחר מכן הוא שוחרר ממעצרו, כאשר בכל אותה עת היה מונח נגדו צו הרחקה. הנאשם התקשר אל המנוחה ביום ראשון, 31/8/14, לברר מדוע מייחסים לו האשמות כה חמורות, ולדבריו המנוחה אמרה לו

שהיא לא אמרה דברים אלה, תבטל את תלונתה, הוא הסביר לה שהיא לא יכולה לבטל את התלונה והוא ביקש ממנה לכתוב למי שצריך, אולי לבית המשפט, שהיא לא אמרה דברים אלה, והמנוחה התחייבה להמציא מסמך כאמור. הנאשם הסביר באותו הקשר כי בעבר, לאחר שבית הדין הרבני שלח אותו לשלושה חודשי מאסר, הגיעה המנוחה עד לבית המשפט העליון לשחררו. מאחר שהמנוחה לא המציאה לו את המסמך, היא הודיעה ביום שלישי, 2/9/14, שהיא חוסמת את שיחותיו. הוא התקשר למקום עבודתה ונאמר לו שהיא איננה, עם שניים משלושת ילדיו לא היה בקשר כבר כמה שנים והם היו הגורם שמנעו ממנה לחזור אליו, על כן הוא פנה לבן שגיב, שהיה עימו בקשר, ואמר לו: **"הצילו אבא מת"**. עוד הוסיף כי המנוחה אמרה לחבריה שביום ראשון הקרוב המשטרה תביא אותו לבית הדין הרבני ומשם הוא יישלח לכלא לתקופה ארוכה. על כן הוא רצה לקבל ממנה את המכתב: **"בשביל מה אכנס לכלא ואגמור את החיים שלי, לשבת בכלא 20 שנה בגלל זונה בת זונה? התצהיר זה הצלה"**.

56. ביום חמישי, 4/9/18, הוא התקשר לשגיב, אמר שימציא משהו לצבא על מנת שישוחרר ושילך למנוחה ויביא תצהיר על מנת להציל אותו, שגיב אכן ניגש אל המנוחה שסירבה למתן תצהיר היא סירבה להיפגש איתו ואמרה כי אם תראה אותו היא תזמין משטרה: **"ישבתי בבית, אני יודע שמי שעומד לי זה אני, מי שעוזר לי זה טלי אבל אין זמן, יום ראשון לוקחים אותי, אני מת נשאר היום ומחר, מחר יום שישי מה אני עושה, הייתי בקצה של הקצה, אני אומר שלא מרפה רואה אותה בעיניים, שאם לא, היא שולחת ל - 20, 30, 50 שנה בכלא, אין מצב, היא הצילה חיות ולא תציל אותי? הבנתי מהילד שהולכת להופעה עם אחותה..."**. לשאלה מדוע הוא לקח את הגרזן והסכין השיב שהיה משתמש בהם על מנת לסיים את חייו במקום, ובהמשך אמר כי ידע שבעקבות תלונתה ייערך חיפוש בביתו: **"והיה וימצאו את הגרזן והסכין אז לא רק שהשחילה לי את התלונות האלה ולא רק שזה אני עצמי נותן להם, הנה כאילו כלי או להוכיח את השקר שהם מנסים לטפול עלי..."** אני אמרתי אם גם מעלים את זה, מחביא עכשיו, איפה אני יכול להחביא?" בהמשך, כך לפי עדותו, כאשר הגיע לבניין נכנס למקלט על מנת שלא יראו אותו. החביא את התיק בו היו הסכין, הגרזן, החוברות והטלפון שלו מאחורי אחד הספות שהיו במקלט. הוא התקשר לבנו שגיב שירד אליו ואמר לו שהוא חייב לנסות למצוא דרך לשכנע את המנוחה: **"אני עומד עם הגרדום על הראש. הראש שלי על הגליוטינה וזה מדבר על תחזור לא תחזור... בקיצור אני אומר לו תדבר איתה זה. עלה. אם אני לא טועה ירד עוד פעם... כבר נפרדנו אמרתי אין סיכוי כלל הקיצין. כן? ואז אני אמרתי שמואל, אני עומד שם במקלט המזדיין הזה ואפילו לא עם אלוהים, יעני אין קליטה. אני אומר יא בן זונה אם אתה נמצא איך אתה לא עושה שהיא תעזור לי?"** באותו שלב הוא שלח הודעה שהייתה שמורה אצלו לבנו בו הוא אומר אבא מת שלום, או מילים דומות לכך. בנו שגיב השיב בהודעה לפיה שלא יעשה שטויות. כנראה שבנו הצליח לשכנע את המנוחה להתקשר אליו: **"אני אומר לה טלי מה זה? על כלב את מרחמת עליי את לא מרחמת? לא אני לא מוכנה. אני אומר לה תבואי אני פה. לא אמרתי לה פה למטה כן? אמרתי לה טלי אני פה תבואי, ניפגש נדבר. נצא בחוץ ונדבר זה. לא לא לא לא. נסגר הטלפון"**. בשלב זה, כך לדבריו: **"אני לא מוכן למות בלי לנסות ולשרוד לא יודע. אמרתי עכשיו מה אני עושה? אמרתי אני אראה אותה פנים מול פנים אני אחכה שהיא תצא אם היא תראה אותי בעיניים, זה לא יכול להיות שהיא תתעלם ככה ותעשה דבר כזה. לא יכול להיות אין דבר כזה. בן אדם היה עוזב את הבית הלך מגיש נגיד תלונה במשטרה נותן לי כסף שיהיה לך אוכל... בשבוע בחודש הארור הזה שאנחנו מדברים בו, שהיא מתלוננת על מה שהם מדברים שילמה לי שכירות, העבירה לי ואני מעביר לה (בשלב זה הוא מפנה דברים לאמה של המנוחה שנמצאת באולם) אני רוצה לראות אותה, אני יודע שהיא אמורה לצאת ואני יושב חושב מה עושים מה עושים. וכן כדאי ולא כדאי. אני יודע אין כבר מה להפסיד מה יש להפסיד. היא לא מוכנה היא לא זה. לא יודע מה. אמרתי אני אצא. עכשיו אני זוכר אמר לי אם תראה משטרה אם היא רואה אותך היא קוראת למשטרה. אמרתי טוב אני אקח את הסכין אני יוצא עם הסכין"**.

57. על מנת לנסות ולרדת לסוף דעתו ולהלך רוחו שיקוליו של הנאשם והסבריו למעשיו, ראוי להביא דבריו כפי שמסרם בעדותו:

ש. למה לקחת את הסכין?

ת. אמרתי אם היא תתחיל לצעוק ולהשתולל כן? אם היא מדברת איתי רגיל והכל בסדר הסכין בכלל היא לא רואה אותו. אם היא תתחיל לצעוק ולהשתולל ומשטרות ואני לא יודע מה אני אוציא את הסכין ואני אפחיד אותה. אני אאיים עליה שלא תצעק. כן אני אשב אדבר איתה את העשר דקות האלה רבע שעה. לא יודע כמה זמן זה לוקח. לפני שהיא הולכת להופעות המזדינות שלה בזמן שאני הולך למות ושלוש על ישראל.

הסכין היא סכין קטנה כזו יש לה נרתיק כזה עור. נרתיק שלא יודע אנשים שמתעסקים בסכינים שמים פה בחגורה. או בנעל או אני לא יודע איפה. שמתי את זה פה. עכשיו אני רואה זה בולט ככה. אמרתי אני אבוא היא בטח תקבל התקפת לב פתאום אם היא תראה אותי ותראה את זה יכול להיות שהיא מתכוונת לדבר איתי והיא תראה את זה היא תקבל התקף לב. מה עושים? מה עושים? הוצאתי את הסכין מהנרתיק. שמתי את הנרתיק יש שם מן מרובע כזה של צינור של כיבוי אש. לא יודע אדום כזה ליד המקלט. הם מכירים את זה. שם את הנרתיק שם והכנסתי את הסכין ככה בתוך הכיס. לא רואים לא מרגישים לא שום דבר. אמרתי אני יוצא ככה. אם היא לא מגיבה אם היא לא צועקת אם היא לא עושה שטויות שום דבר. אם היא צועקת אם היא זה אני מכניס את היד מוציא אותה מפחיד אותה ומאיים עליה...

ת. בקיצור אני יושב מחכה מחכה מחכה. פתאום אני מבין מהדברים שזה בסביבות עשרה לשבע אני כבר לא כל כך זוכר. עשרה לשבע שבע. אני מחכה מחכה. פתאום אני שומע טוב יאללה ביי אני הלכתי עכשיו אני מזהה את הזה שלהם את דלת הפעמון של הדלת של יהודית אני מזהה. לא את הפעמון את הסגירה של הדלת מזהים בקיצור חוץ מזה שמעתי את טלי. אני יוצאת יאללה ביי.

ש. זיהית שזאת טלי שירדת או קי.

ת. כן שמעתי אותה אומרת אני הולכת יאללה ביי משהו כזה. עכשיו היא מתחילה לרדת אני שומע עקבים. היה לי מוזר כזה כי בימים האלה היא הלכה עם איזה סנדלים. כמו סנדלי אצבע כאלה אבל יפים לעבודה גם לא סנדלים של ים. פתאום אני שומע עקבים טוב עקבים הולכת להופעה. אני יודע. אני שומע עקבים עקבים לאורך כנראה המסדרון שהיא צריכה ללכת כן? עכשיו אני כל זה למטה. אני אומר היא תלך ככה תרד. תלך תרד. תבוא לצאת אז אני עולה אני צץ אני אבוא אליה אני אפתיע אותה מאחורה מתחילה לצרוח לעשות שמות אני אוציא את הסכין אני אפחיד אותה. ולא מדברים אוריד אותה או אוריד אותה למקלט או שנדבר שם במבואה. אם אין אף אחד לא יודע מה? טק טק עשר דקות סוגרים עניין. ואני רוצה תצהיר כן? לא הבטחות סתם וזה? או תגיד לי תבוא אחר כך או לא יודע מה. תלכי הופעה לא רוצה להגיד מילה לא זה. תביאי לי את התצהיר אבל

ש. היא יורדת אתה עולה מהמקלט

ת. עכשיו היא אני שומע את העקבים פתאום אני לא שומע. היא מתחילה ללכת עם העקבים פתאום אני לא שומע כלום. אני אומר מה זה? אתה לא קראת את החקירה שלי...

בקיזור כנראה היא שמה למעלה התחילה ללכת. כנראה התחילה ללכת. עשתה להם רגיל אני יוצאת יאללה ביי סגרה את הדלת מתחילה ללכת הלכה. את המסדרון הזה. אבל פתאום היא כנראה התחילה לרדת על קצות האצבעות. אני לא ידעתי את כל זה. היא התחילה לרדת כנראה על קצות האצבעות...

אני למטה אתה אמור לשמוע עקבים עקבים של אשה על המדרגות. בום טררר לא שומע אומר מה זה? אני מסתכל מלמטה ומפחד שהיא לא תראה אותי יש במדרגות כזה כזה במעקות רווח כזה. אני מפחד שהיא לא תראה אותי אני עומד עם הראש ככה. לא יודע. פתאום היא יורדת את הראשון באה לשני יורדת ככה. אני חשבתי שהיא כבר גמרה לרדת את הכל אתה מבין? ואז אני עולה את את המדרגות. היא אמורה לרדת כמה מדרגות ולצאת. ואני עולה מדרגות ואומר לבוא מהמסדרון הזה. ככה לצאת אני עולה את המדרגות מתחיל להסתובב אני מסתכל פתאום מה אני רואה? אני רואה אותה ככה. כאילו עם היד על המעקה וככה מסתכלת ויורדת ככה. אתה יודע היא כנראה הלכה על קצות האצבעות בשקט תוך כדי שהיא מסתכלת למטה וכנראה זה מה ש... עכשיו אני הייתי בטוח שהיא כבר לרדת המדרגות וכשאני צאתי ואני ראיתי אותה ככה ופתאום היא ראתה אותי פתאום היא מסתכלת היא רואה אותי ואני רואה אותה. שנינו היינו בהלם. אמרתי החיוך הזה של טלי שהיא עושה לפרופיל שניה היא עושה שמואל מה אתה עושה פה? הצילו זה. דפקתי את הריצה של החיים שלי. בזה. פלאק. עפתי את המדרגות איך שעפתי עד למעלה. עפתי את המדרגות באיתי אליה תפסתי אותה ככה מהעורף לא חנקתי כמו שכתבת בזה. חבקתי אבל לא יודע איך לקרוא לזה. מהעורף של הבן אדם אלי לפה ואמרתי לה טלי אל תצעקי אל תצעקי.

עכשיו כשאתה מצמיד לפה זה לא בדיוק חוסם את הפה זה לא כמו לסתום את הפה נגיד. והיא צועקת וצועקת הצילו הצילו ומתחילה ככה וזה וזה נבהלתי אמרתי כבר אני רואה מה הולך להיות כן? במקום לעבור את זה בשקט וזה הוצאתי הסכין והצמדתי לה את זה ככה. אמרתי לה טלי אני לא יודע מה אני אעשה תהי בשקט והיא שקטה.

התחלנו לרדת...

בלי לפגוע בה לא פגעתי באף אחד.

ואין מחלוקת על זה. אלא אם כן הם חולקים. בקיזור מתחילים לרדת את המדרגות. עכשיו אני כל הכוונה שלי אני כבר עם סכין ביד שלא יראה אותי מישהו בכלל הלך עלי. עכשיו אני עם הסכין ככה. ואז היא אומרת לילך לילך. איפה לילך? לילך לילך. ואז אני מטה את הראש עכשיו כשאתה במדרגות אתה יכול לראות את הכל. אתה בגבוה במדרגות והמבואה של הבניין זה ככה ופה דלת כן?...

פתאום אני מסתכל אני רואה שם איזה מין אוטו שהאורות שלו

ש. הבנת שזה לילך.

ת. לא ידעתי מה זה. או שהאורות שלו היו דלוקים או שהוא לא היה קודם. משהו היה מוזר לי בזה וכשהיא אמרה לילך אני הבנתי שכנראה היא מתכוונת שהיא שמה. אתה מבין? ...

אבל הבנתי משהו לא בסדר. עם האוטו הזה. או שהאורות דלקו לא היה שם קודם לא יודע. אני מסתכל ואני רואה רק את החלק התחתון של הפגוש שבו מהזוית של הזה. שלא יראו אותנו וזה. אני אומר שלא יראו אותנו. מתחילים לרדת ככה...

ירדנו את כל המדרגות כשאני עם היד איתה ככה. והסכין ככה...

סביב הצוואר אלי כאילו כן אבל עכשיו זה כבר לא אותו דבר כמו שהיה כי אני הייתי קודם כל מדרגה לפחות אחת למטה. ואנחנו מתחילים לרדת. אז כזה לא יודע אבל כאילו ככה ואני ככה עם היד. שאלו אותי כל הזמן אם זה לפה או לפה. לא יודע אם זה לבטן לפה מקום גבוה.

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: חזה.

ת. כן לפה.

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: מרכז הגוף

ת. לא יודע ככה. לא יודע איזה גובה זה צריך לצאת אליה. לא משנה ככה. בקיצור. עכשיו היא פחדה ואז היא ירדה איתי בשקט. עכשיו ירדה איתי זה לא מרצונה זה לא היא גם לא התנגדה. אולי אפרופו הסכין אולי אני לא יודע מה. כן? היא לא זה.

התחלנו לרדת ככה. אנחנו יורדים יורדים גומרים לרדת את המדרגות מתחילים להסתובב לזה. ואת הסיבוב אני משתדל לעשות במהרה כי בחלק האחרון של המדרגות וכל הזמן אנחנו מסתובבים שבאמת לא יראה אותי מישהו בחוץ. ואני עכשיו אין לי מושג אם עכשיו אם זה לילך לא לילך או אני לא יודע מה. מתחילים להסתובב עד לתמונות היום אני הייתי בטוח שכבר עברנו שליש או רבע מהמסדרון. מהמסדרון המוביל לכיוון המקלט. היום אני ראיתי שזה צעד או שתיים יותר קרוב. בכל אופן מתחילים להתקדם וזה ופתאום אני ממשיך והיא בכלל לא פה.

(מראה מתחת לזרוע).

כן. היא כנראה היא כנראה נגיד מישהו תופס אותי וזה היא כנראה או הדפה אותי או דחפה או אני לא יודע מה נפלה והתחלקה תוך שנייה. התחלקה לי מהיד.

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: השתחררה ממך?

ת. השתחררה כן. תפסתי אבל לא בוא נגיד כל הכוחות שבעולם כי היא רואה את הסכין היא רואה

את הזה. אני תופס אבל לא בכוח של לא יודע מה כן? אם נגיד זה אם היתי רוצה הייתי תופס אותה אם הייתי חושב על זה בכלל כן. בקיצור תפסתי ואנחנו הולכים ואני תופס פתאום היא השתחררה ומתחילה לצרוח הצילו הצילו יש לו סכין הוא דוקר וזה אני מסתובב אליה מנסה לסתום לה את הפה. עכשיו היא עם הפנים אלי ככה. ואני מנסה לסתום לה את הפה והיא די לה שהיא עושה ככה. והיא צורחת וצורחת וצורחת

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: הראש אחורה אני רק אומר לפרוטוקול כן

ת. והיא צורחת וצועקת ומתחילה להשתולל עם הרגלים ולבעוט. אגב אחר כך...

בחקירות פעם אחת שאלו אותי אם יש לי סימנים בגוף? אמרתי להם לא. זה היה אחרי כמה ימים. ואז אמרתי לא יודע אם זה קשור הראיתי לו פה ברגלים היה לי כל מיני סימנים אדומים אולי זה מבעיטות שלה לא יודע. ההוא ראה את זה. ורשם את זה בחקירה. יש את זה אני לא יודע אם התובע יודע את זה. הוא יודע. זה רשום בחקירות שהשוטר ראה את זה וכתב סימנים באלה. בקיצור היא התחילה לבעוט להשתולל. ועכשיו איך מפה הגענו למצב שוכבת על הרצפה אני לא יודע. יכול להיות אני נתתי לה מכה. יכול להיות אני הפלתי אותה. זה ברור אני לא אומר את זה משום שאני מעלה איזו סברה אולי אצבע אלוקים היא זו שהשכיבה את טלי על הרצפה ברור שלא. ברור שזה פועל יוצא משהו שאני עשיתי כן? אולי אני הפלתי אותה. אולי אני לא יודע מה אפרופו הבעיטות והזה כן? אני יודע שהיינו על הריצפה. איך הפלתי אותה? אני לא יודע. לא יודע פשוט לא יודע. אני אמרתי את זה מן ההתחלה לא יודע אבל אני מבין שזה אני. זה לא יכול להיות משהו אחר.

בקיצור היא שוכבת על הרצפה ככה. כשהרגלים לכוון הקיר. והראש לכיוון המעקה. והיא צורחת וצועקת אבל צרחות נוראיות. הצילו הוא דוקר אותי. הצילו אז אני ישר התכופפתי. עכשיו בגלל שהיא משתוללת עם הרגלים אז באתי לידה לצידה. אם היא שוכבת ככה והרגלים הם ככה. ופה היא משתוללת עם הרגלים אז אני באתי מהצד ואני רכנתי עכשיו אני לא יודע אם ממש עם הברכים עד הרצפה או רק רכנתי ועם יד אחת אני מנסה לסתום לה את הפה. ועם היד השנייה אני מנסה להשתלט על הרגלים. והיא עם כל הרגלים בום וטררח וטררח מזה כנראה אירעו הדקירות האלה שאני יודע שאירעו כנראה באזור הרגלים.

ש. מה שאתה אומר שאתה ניסית לתפוס אותה.

ת. לתפוס אותה שלא תשתולל. ולתפוס להשתיק אותה כן שלא תצעק.

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: ומזה היא נדקרה ברגלים ומה עם השאר?

ת. אני מניח. אני לא יודע. עכשיו אני שומע שכנים מה קרה? מה קרה?

עכשיו יש את המצב הזה שאנחנו נמצאים ככה. ואחר כך יש אני לא יודע איזה מין כמו צמרמורת כזאת שפתאום יש איזה צמרמורת של קור שעוברת בבן אדם ויש לו תמיד ככה. דבר כזה. ואני רואה אותה פתאום שוכבת. עכשיו אני מסתכל עליה. והיא מסתכלת עלי בעיניים. וכמו שאני נגיד כשאתה מסתכל עלי אתה מסתכל עלי בעיניים מהפחד מהפחד של המצב אתה לא מזיז. את המבט. ככה כאילו שנינו

ככה. עכשיו היא לא זזה. היא ללא תזוזה. אני מסתכל עליה ככה. אני רואה אותה בעיניים אבל אני רואה גם כאילו את המסביב בלי להסתכל מסביב. אני מסתכל ואני רואה אותה ואני רואה הכל דם שלולית של דם. כל המסביב. ואני שומע שכנים מה קרה? מה קרה? מה קרה? ואף בן זונה לא בא. והיא לא זזה. ואני מסתכל עליה והיא מסתכלת עלי עכשיו הבנתי ראית את כל הדם ירד לי הלב לתחתונים אני הבנתי שמהו פחדתי שלא יקרה לה משהו. ואני מבין בקיצור קמתי קמתי.

ש. אתה היית מודע למה שקורה?

ת. אני רואה אותה ככה קמתי ככה. ועדין אני מסתכל עליה כאילו אני מפחד. כאילו שאני מסתכל שהיא לא זזה. פחדתי מזה שהיא גם לא זזה פתאום. ואני שומע מה קרה? מה קרה? אבל אף אחד. ואני קם ככה. ואני מבין שאני חייב לפנות את המקום. כאילו כל השכנים מה קרה? מה קרה? מישו יבוא או אמבולנס או לעזור או משהו. והדבר היחיד שעולה בדעתי זה לצאת כדי שמישהו יבוא יעזור.

ואז אני קם ובשנייה אחת אני מקבל פשוט זה ואני מתחיל ללכת אל המבואה הולך לפתח הבניין. יוצא עומד ככה בפתח הבניין...

מה אני עושה. קמתי פיניתי את האזור תפסתי את עצמי יצאתי. הלכתי את כל החניה הזאת ככה. עד ליציאה עד לכביש הראשי. לא רצתי לא ברחתי לא כלום הגעתי לכביש הראשי של השכונה. שם יש מכוניות נוסעות מהר בכביש הראשי של השכונה. אותו רצתי מהר. באמצע של הכביש המהיר הזה של השכונה יש שני נתיבים יש עצים האלה איך קוראים לזה ההפרדה הזאת

ש. אי התנועה

ת. זרקתי את הסכין הבת זונה ככה בזה. רצתי ככה מהר. ויש איך שאתה חוצה את הכביש יש תחנה הלכתי ישבתי בתחנה. כאילו ככה עכשיו אני יושב.

עכשיו אני יושב אומר ואלוהים כאילו ומתפלל שלא יקרה לה משהו...

תשמע אני בחקירות כל הזמן הטיחו לי אמרו לי תשמע היא נדקרה למעלה מ-40 תסביר לנו איך זה. אמרתי להם תלכו תזדיינו לא יכול להיות שהיא נדקרה 40 פעם אני הייתי שם שניות ספורות איך היא נדקרה 40 פעם. לא היא נדקרה 40 פעם היא זה היא זה. אחרי כמה זמן התחילו להגיד לי 47 או ארבעים ומשהו. או קי? הם היו אומרים לי כך אני אומר לא יכול להיות. ואז התחילו לשאול אותי היו אומרים לי אתה דקרת אותה באזור הראש? אני אומר להם מה אתם דפוקים גם אם אני הייתי רוצה להרוג בן אדם כן? עכשיו אמרתי עם כל הזה עם ומועדונים של המושבים שם ולא יודע מה. בחיים לא דקרתי בן אדם. גם לא היה לי צורך והסתדרתי או שלא...

ש. היו הרבה דקירות.

ת. והסתדרתי. בלי. בוא נגיד סרטים ראיתי העולם אני מכיר ספר קראתי אתה רוצה להרוג בן אדם

מי דוקר בן אדם בראש? אני חשבתי אומרים אם אני תקעתי סכין בראש ככה. אמרתי לו לא. לא דקרתי. לא דקרתי. לא דקרתי. ואני מתעקש והם אומרים זה. לא אתה דקרת באזור הראש. אני אומר לא דקרתי בראש שמעת מישהו בא תוקע למישהו סכין בראש? באים או בגרון מה שעשו לילדה המסכנה תאיר ראדה זכרונה לברכה שוחטים בגרון כן. משספים גרון או תוקעים בלב או בבטן או לא יודע מחבל או זה באים או בן אדם מפתיע מאחורה בגב או אני לא יודע. זה לא עוד שמעתי.

מסתבר שהם מתכוונים בראש ככה אלא בראש בכלל.

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: הוא לא שאל אותך על טקטיקות של הוצאה להורג. הוא שאל אותך מה אתה אומר על הדקירות?

ת. אז אני לא יודע. אני לא ידעתי קודם אני לא יודע איך נהיה כל הדקירות האלה. אמרתי להם אני לא יודע. אני לא יודע. ודבר שני לגבי אותה דקירה הממיתה כן? אני שנתיים וחצי אומר שלא יכול להיות שהיא התרחשה. ביקשתי היום אני לשאול את העד הזה בדחילו וברחימו. אמרתי סך הכל ניסיתי להסביר לבית המשפט עכשיו רמת הקשר וההבנה של העורך דין לא נופלת משלי ולא משל אף אחד אחר אבל אולי היכולת שלי להסביר את הדברים היא זו שלוקה בחסר. לא יודע. עובדה התרגום את השאלה לא עובר בא שואל את הבן אדם הבן אדם עונה לו על משהו אחר.

אני ניסיתי להסביר את זה. היא שכבה היא שכבה על הגב. אין על זה מחלוקת. עכשיו בגלל שקוגל אמר חן קוגל אמר שיכול להיות שהיא קיבלה את הדקירה רק אם מישהו הפך אותה. או שזה קרה זה היא נשארה חיה לא חיה זה קרה במקום אחר או זה. אז אני אומר לו הנה אתה רואה זה מה אמרתי לך בזה. אתה רואה זה נשאר ככה. זאת אומרת שאף אחד לא הפך אותה כי הייתה מסכנה שכובה על הגב. אז זה הוא לא הבין. אז אם הייתי שואל לא היה קורה חרב העולם. מעצם זה שנשאר הריבוע הזה זאת אומרת היא נשארה והאיה הייתה באזור הגב שלה. אולי זה מקומית אבל לא פתאום הסתובבה לשם. או מישהו סיבב אותה לשם. זה ..עם מה שאמר קוגל. עכשיו ההוא חשב שבכלל מדברים עם על זה שהזיזו אותה הזיזו אותה מהאירוע מהמקום לא חשוב...

לא לא יודע מאיפה באו הדקירות האלה לא יודע איך קרו הדקירות האלה ובפרט הדקירה הזו. איך יכול להיות בן אדם מקבל דקירה פה ואין הינף. צריך הינף. אני כדי לדקור בן אדם הנה פה. מפה אני לא יכול לדקור. אני צריך ככה לעשות נכון. להניף הינף איך יכול להיות הינף אם אני שוכב על הרצפה? בבקשה. אני ככה. שיבוא מישהו אני מודה ברצח. מישהו שידקור פה...

איך יכול להיות אם היא שכבה על רצפה שנתיים וחצי אני שואל את זה. שואל את עירוני. ועירוני שיהיה ברור בית המשפט לא נכנס לעובי הקורה. ולא נתן את הדעת על המחדלים הרבים שהיו באופן הניהול של עירוני את התיק הזה. רק במשפט שתבין איך זה מתחבר אתה תהיה בהלם. לא רק משפט משפט לא מדברים על עירוני ברור".

(עמ' 668-678).

58. ובהמשך הוסיף הנאשם:

"ת. כמו שאמרתי אני לא השכבתי אותה. סביר או שהפלתי אותה באיזו שהיא דרך כנראה הפלתי אותה, או שהיא נפלה אבל ממני. זה ברור. איך אני לא יודע? זה אחד.

דבר שני אני לא יודע הרבה. לא יודע הרבה ולא יודע הרבה לומר. אני יודע שהיא הייתה עם עינים פקוחות. עם הראש אגב לצד הזה אלי ולא כפי שמופיע בשתי התמונות שאתה הראית לי היום אתה זוכר? עם הפנים לפני הבניין לשתי הדלתות שמה. לא. עם הפנים לפה. ואגב אני לא רכנתי מעליה. אני הייתי מהצד רוכן וככה. לא מעליה ככה. כפי שגם בא פה כאילו איזה עד כאילו עד ראייה ושאלו אותו איך דקר? אז הוא אומר ככה. אבל אומרים לו רגע אבל היא שכבה על הרצפה. אז הוא אומר אהה נכון. הוא עשה ככה.

היה כזה. זה לפניך. פספסת את אחד הדברים המעניינים שיש.

אני לא יודע להגיד אני ראיתי אותה. אני ראיתי את הדם. ואני נבהלתי מאד. אני גם לא יודע להגיד שאני, שאני הבנתי. אבל הבנתי. מהדם אני הבנתי שזה משהו נורא. הבנתי שמהו נורא פה קורה. והעובדה שהיא לא זזה הפחידה אותי שבעתיים וידעתי שזה משהו שמאד צריך להיזהר פה זה משהו שלא נגיד משהו התעקם לו היד או אתה יכול ככה לבוא חייב פה משהו מקצועי משהו זה.

עכשיו דקירות לא ראיתי. לא ראיתי שום דקירה. ואני אומר חד משמעית בבית משפט לא משום שלא היו. אולי היו. לא הסתכלתי. אני ברגע שהיא הסתכלה וללא תזוזה. לא יכולתי למוש מהמבט הזה זה משהו שאי אפשר היה אני הסתכלתי עליה והיא עלי. ואני ראיתי את כל הדם מסביב. ואני אומר אני קמתי ככה לא יודע במין לא יודע להסביר את זה". (עמ' 630-632).

59. בשלב החקירה הנגדית אישר הנאשם כי בתקופה של החודשים שקדמו לאירוע הוא לא עבד, אולי כשנה, נותרו לו חובות של עד כ- 100,000 ₪. המנוחה הלוותה לו 20,000 - 40,000 ₪, אותם היה אמור להחזיר לה. הוא אישר כי היו פרידות רבות בינו לבין המנוחה, נפתחו תיקים רבים ברבנות. הוא אישר כי בשבועות שקדמו לאירוע הוא היה במצב נפשי קשה ובמצוקה, מאחר שבית הדין התכוון לכתוב גט. אולם, יחד עם זאת, הוא הוסיף כי לא הפנים שהמנוחה לא רוצה לחזור אליו, מאחר ש"הנרטיב" שלה היה שהיא הולכת וחוזרת, זה היה לחם חוקו. לכך מצטרפים הפרטים שלמד מהטלפון של המנוחה. דברים דומים אמר בחקירתו במשטרה (ת/2ב' ו - ג'), שם הגדיר עצמו כ"מת מהלך". הוא הוסיף כי אהב את המנוחה והעריץ דברים מסוימים בה, היא הייתה "תותחית על", אהב אותה אהבת נפש וקשרו גורלם זה בזה אך היו לה "בגים ושריטות". הסברו לכך שהמנוחה עזבה אותו מדי פעם, היה בכך שמדובר ביסוד הנפשי שלה, ברצונה לברוח מקשיים, קשיים שקשורים בהחזקת הבית והמשפחה והפתרון הקל עבורה היה לקום ולעזוב לאמא שלה שעודדה אותה לכך. הנאשם אישר כי במשך כשנתיים, בניסיון לכפות עליו גט, הוא ביקש שלום בית (תוך כדי כך קילל את הדיין קללות נמרצות). יחד עם זאת הוסיף כי הגט לא היה העניין אלא אחד הגורמים והזרזים לחורבן ביתו אשר נתנו למנוחה פתח לחיים אחרים, ולדבריו, בכל השנים בהם התקיימו דיונים בבית הדין הרבני, המנוחה אכן ביקשה גט אבל הוא לא

קיבל זאת, שכן הם עברו משברים גדולים יותר גם בעבר. לדבריו, הוא לא התחתן על מנת לקום ולברוח בשעת קושי וחבל היה להרוס את הבית. אך יחד עם זאת, תיאר אירוע שבעקבותיו הוא גרר זרק את המנוחה מהבית תוך שהוא מקלל אותה.

60. וכך הוסיף ואמר:

ת. "יפה תידחו. אמרתי להם כתבתי להם. תדעו לכם מירב ההזדמנויות כן? לא רק לגרש בינינו אם זה מה שאנחנו נרצה ובסופו של דבר נבין באמת שזה מה שקורה ולא עוד איזה מריבה שמתוך המריבה זה מה היא אומרת תמיד. אפילו אני אעשה לכם צחקתי כמה פעמים אמרתי יש לי ציודי הגברה וזה אני אעשה לכם מסיבה אני ארקיד אותכם בגירושין שלנו. כן זה היה הדבר.

והם לא הסכימו לא אנחנו מגרשים ובכפייה ואני כל הזמן טענתי אין שום עילה אין שום סיבה. הנה היא תשאלו אותה. ולא היה. ואז אני בכוח כוח ואז פעם אחת זרקו אותי לכלא על לא עוול בכפי לא עשיתי כלום...

זרקו אותי שלושה חודשים לכלא הבן זונה הזה.

ש. שלושה חודשים ישבת באמת?

ת. אלוהים ישלם לו לילדיו לניני לניני ניני לנכדיו אמן עד דור עשירי ודור 15. לילדים שלו על מה שהוא עשה לי לבית שלי ההרס והחורבן שגרם. הרבנות, ואז זה גם קודם רציתי להגיד לך

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: למה הוא שלח אותך לשלושה חודשים?

ת. לא עשיתי כלום כי הוא בן זונה. סתם. כי אמרתי לטלי אל תשקרי. הנה הסיפור פה. רציתי להגיש לכם את הדברים האלה. לא נותנים לי.

ש. זה בעצם הטענה שלך לגבי זה שהם אמרו ברבנות שאתה סותם לה את הפה נכון?

ת. יפה. לא סותם לה את הפה. אלא בזה שאמרתי לה, אני עומד לידה, אני עומד פה והיא עומדת פה. אז אני אומר לה טלי לא צריך את השקרים האלה תגידי מה. סתום את הפה. סתום את הפה. סתום הפה. והיא ממשיכה לדבר לדבר. הרבה דברים אמרתי להם ברבנות תגידי מה אתם מנהלים פה דיון או זה? אם זה עניין של שקרים וזה שלום. תדברו שקרים אני הולך היא לא צריכה אותי בשביל זה. ואז אמרו לי לא אתה מונע ממנה לדבר. אמרתי להם היא את זכותה לדבר לא קונה ממני ולא ממך ולא מאף אחד. אני מבקש שזה בקיצור ככה הוציאו אותי בחוץ. אחרי חמש דקות הכניסו אותי עוד פעם הוא לא היה מסופק הבן כלב. אז עוד פעם. עכשיו אני לא הבנתי.

ש. רק לפרוטוקול זה שזוכה לברכות זה הדין

ת. שאלוהים יקח אותו אמן אמן. ישלם במחלות קשות. כי הגט פה לא היה העניין הרבנות הייתה

אחד מהזרזים הנקראים לחורבן והרס המשפחה שלי. וחורבן והרס אביטל. היא הייתה עד אז בן אדם.

ש. למה?

ת. גם אם היא חטאה בעבר

ש. למה?

ת. למה? הם יצרו את הדבר עובדה שבעבר היא עשתה דברים שאני

ש. למה? למה הרבנות היא הזרז.

ת. למה?

ש. למה תסביר לנו.

ת. כי הוא דחף אותה לזה אני יודע למה?

ש. הוא דחף אותה למה? למה הרבנות היא הזרז לחורבן ולאירוע הטרגי הזה? בוא תסביר לנו

ת. לא לאירוע הטרגי. אני לא אמרתי לאירוע הטרגי. אמרתי למה שקרה ונהייה מאביטל. אתה לא מדייק ממש. אתה רשולן אפילו

ש. אז בוא תסביר אז בבקשה בוא תסביר.

ת. כי הם נתנו את הפתח כן? נתנו לה כמו דוחפים אותה. אני בא לדיונים בוכה צועק אומר יא בני זונות. היא אומרת יד גבר לא נגעה בי מעולם. והם לא ולא. ומגרש וזה. ומצד שני מכבשים מאמא שלה מכבישים מסבתא שלה. עד שהנה התוצאה הנה החוברת.

כבוד השופטת שירלי רנר: אני לא מבינה מר דטיאשווילי רוצים לגרש אותכם

ת. בכוח

כבוד השופטת שירלי רנר: בניגוד לרצונה?

ת. לא. היא פתחה תיק. לא חס וחלילה שלא יובן אחרת. אני גם לא אשקר. לא לא. מעצם העובדה שהיא פותחת תיק היא להתגרש. אני זה שבא מזמינים פותחים בדיון שתיים בהתחלה זה ככה כללית. בא אומר היא רוצה להתגרש היא מדברת את שלה ואז אני מדבר. ואז אני אומר תראו אתם מכירים אותנו כך וכך שנים כך וכך זה רבנו. היה לנו את הזה, העסק, תנו לי את הזמן אני, לא אתה זה. אנחנו נגרש ביניכם אמרתי על מה תגרש בינינו. בבקשה בוא תגיד לי הנה היא פה. ומכאן ומזה התחיל הדיונים וכוחניות וזה וזה. עד שההוא עשה לי תרגיל שלח

אותי שלושה חודשים לכלא הבן זונה הזה אלוהים ישלם לו על כל דקה ורגע שהייתי שם. וטלי היא זו שבכתה להם שמה. תעזבו אותו ותעזבו אותו והכל מתועד הוא יודע גם. ולא עזר כי הוא לא היה מסופק החלאת אדם הרב הזה. אמרתי לו אתה לא מייצג את אלוהים אתה מייצג את השטן.

ואז היא פנתה ליועץ המשפטי לממשלה - לא יודע אתם מבינים בדברים האלה וזה. ואז בבית משפט עליון אחרי חמישה ימים הביאו אותי והשופט גרוניס שיחרר אותי. אמר לי מה היה ככה? אמרתי לו אחרי שהוא הוא שולח אותי לכלא. והיא אומרת להם זה גזר דין מוות בשביל שמואל בזמן הזה בדיוק לא מצאתי

ש. אז לא ישבת שלושה חודשים

ת. לא. אף פעם לא אמרתי שישבתי...

ש. אז כמה ישבת?

ת. גם בדיון קודם אמרתי אחרי חמישה ימים היא שיחררה אותי בעליון

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: הרבה פעמים

ת. כמה וכמה פעמים

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: לא משנה המספר הרבה פעמים

ת. כן כן כמה פעמים

כבוד השופט רפי כרמל - אב"ד: בכל הפעמים האלה אתה אומר אתה רוצה שלום בית. אתה רוצה לנסות ומה היא אומרת?

ת. היא אומרת אני רוצה להתגרש באופן קבוע וסיסמתי אני רוצה להתגרש מהבן אדם הזה. כן.

ש. ולמה לא נתת לה גט?

ת. גט אני בכלל לא קיבלתי את זה כמשהו שהיא רוצה בו משהו אמיתי משהו כנה. כמו שבכל הפעמים היה בעבר. תמיד היא עמדה מול רבנות. ומול אמא שלה ומול סבתא שלה והוא, והוא ואנחנו בינתיים אני לא רוצה לעשות פה זה חיים כבעל ואשה תרתי משמע. והיא גם חוזרת. ועם כל הרבנויות ועם כל מה שהיה ועם כל הזה ועברנו משבר ופרידה יותר גרוע מהפרידה הזאת. מה שהיה באורה כן? שאלתי אז כמעט והרגתי את עצמי. הייתי אקדח טעון מה שנקרא. אני סיפרתי את זה פה. עד שאני הלכתי אשפזתי את עצמי בבית חולים.

נפרדנו מתנו יותר מפה. יותר מפה. בכלל לא הייתי מביא אותה. זה פעם יחידה בחיים שלי שאני ויתרתי על התפקיד המסורתי הזה שלי לשכב פרקדן על הרצפה לבוא לכולם לתת לזיין

אותי ולה לקפוץ עלי להרוג אותי ואולי אחר כך היא תחמול עלי ותחזור או לא יודע מה.
ותתפייס או לא יודע מה.

באורה ויתרתי שלחתי אותה לדרכה. שלחתי אותה לדרכה. אם אתם משתמשים בנרטיב הזה של פרידות כאיזה מניע אפשרי אין דבר כזה. היו כאלה פרידות היו יותר גרועות. לא מזמן אמא שלה אפילו מזכירה שכל שני וחמישי היא אומרת חצי שנה. אני פשוט לא מדויק הטמבל אומר זה. יכול היה להיות שעות ימים וזה. מיליון פעם נפרדנו. ובאורה נפרדנו. אין פרידה יותר מזו גם במובן הזה.

עכשיו מה הפרידות זה מניע? לא. מה נשים רציתי אותה אני לא רוצה להגיד פה דברים . אני אביא פה בבית משפט הזה שורה אין סופית יותר גדולה מהשורה של עדי השקר שאתה הבאת של נשים מהאיכותיות והטובות שיש במדינת ישראל שהיו או בביתי, או לפעמים במיטתי זהו. ויתרתי עליה. ויתרתי על הכל.

מה שנהיה פה ממנה בחוברת זה גם כאב לי. כאב לי גם עליה וכאב לי טוב זה לא קשור...

ש. אתה מתאר הליך גירושין החל מ-2011 היא באה ואומרת דיון אחר דיון אני רוצה להתגרש.

ת. כן

ש. אז למה אתה לא נותן לה גט? למרות כל החזרות והריטואלים וכו'. הרי אתה הליברל הכי גדול בתחום. ואתה לא רוצה ברעתה. והיא לא רוצה להיות איתך. היא רוצה להתגרש אז למה לא לתת גט?

ת. אחרי 2011 אחרי שהיא פתחה את התיק זה אחד. דבר שני אמרתי בזמן שהייתי נתון בדפוס וזה פחות היה לזה משמעות. אני הייתי שמה בענין קיומי של העסק וזה וזה. אחר כך אחרי שהתחילו הלחצים פתאום כן? ומשם התחילו לתבוע את העניין הזה כן? הם אמרו לי תן לה גט. אמרתי להם אני אתן לה גט אבל אני זכותי אני אבא לשלושה ילדים. שלושים שנה אני חי איתה בלי העזרה שלכם. כל פעם שעזבתם אותנו בשקט הסתדרנו זכותי אני לשבת עם אשתי. זכותי לדבר איתה . הזמינה אותי לחומס לפני בפינתי הזה. בחומס של הלמעלה ליד המשביר. על החומס ..כן לא שחור לבן. אני כותב את פה. לפני 21 שנה שאני נישאתי הילד היה בן שנה וחצי. לא התחתנתי בשביל כל דבר קטן שקשה לי ואיפה היו הקשיים שלי בזוגיות הזאת אני אברח ואלך.

אז רציתי לשבת איתה להגיד טלי זה לא זה. זה כן זה. לדבר עם אשתי מותר לי לא היה להם שום סיבה לכפות. ועובדה אני הבאתי להם את זה בהלכה.

ש. אז מה שאתה אומר בעצם

ת. והם ניסו בכוח בכוח. ואני אומר להם תגידו לי למה? זה הכל.

ואז אני התחלתי להילחם. עכשיו לא יכלתי גם להלחם בהם גם לפייס אותה גם להביא אותה גם

להלחם בהוא. גם זאתי שמה מושכת שמה גם זה וגם זה.

ש. מי זאת היא?

ת. היא מתנה תנאים ליזו וזה דבר ידוע...

לא יכלתי את הכל. ואמרתי להם אתם רוצים אני אשב עם אשתי. תנו לי חצי שנה. תנו לי לא יודע, זמן לדבר אשתי לבוא בזה.

ש. אתה מייצר

ת. **ברגע ברגע לא מייצר כלום. ברגע היא לא תרצה אין כוח. אז היא תלך נו מה. אחרי שבנינו את פסגת זאב יש מאין אחרי מה שבנינו ועשינו שם חבל היה להראות את זה...**

זה היה לא שקול. היא כעסה עלי היא נפגעה ממני שאני הוצאתי אותה מהבית. שאלת אותי אז היא עשתה דבר שלוש שבתות ברצף היא החריבה לנו את הבית. לא היה לי שבת בבית. הלכה לאח של בלה הבן זונה בזמן שאפילו לילדים שלי לא היה אוכל לקידוש בליל. אמרתי לה את לא יוצאת ובלילה אומרת בוא איתי. איזה גרושה בת זונה שהייתי מכניס אותה לבית שלי נותן לה לאכול קידוש כי רציתי להראות לילדים שלי שאישה לבד מסכנה חומלים ומזמינים. והיא לוקחת אותה לאח שלה שהוא גם גרוש הבת זונה לא ידעתי מה היא רוצה בכלל אני אומר לה אל תלכי כרגיל מאיים. ואז רבנו ואז היא הלכה שבת. ככה היה שלוש, ושבת אחת לא קמתי ביקשתי מהבן שלי שילך לסופר למה אתה אומר לילד בגיל 14 ללכת לקנות? ..זה בעלך אתה לא תגיד לילד זה היה הדברים בינינו מה שאמרתי איפה התפקיד שלי כאבא? לא היה לי זכות להגיד לילד שלי לך לסופר. ותמיד עומד בוכה.

שלחתי אותך ילד בן 14 16 לא יודע כמה הוא היה לסופר. עוד פעם קרה. והיה שלוש שבתות כאלה ברצף.

עד שבשבת אחת עשתה איזה דבר .. אני אומר מי שבמצבים כאלה הורגים את הנשים שלהם. ואני לא הרגתי ואני הרבצתי ולא כלום. רק תפסתי את קוס אמא שלה מהחולצה ומהכותונת קרעתי אותה והיא לא רצתה ובכוח הוצאתי אותה כן מהבית ואפילו זרקתי לה את הדברים וזה היה מהמדרגות למעלה.

ש. אתה מדבר על טלי כן?

ת. **כן. והוצאתי אותה מהבית. והוצאתי לה את הדברים. הקוס של אמא שלה בת זונה. היא רואה אותי באיזה מצבים היא מביאה אותי. יא בת זונה לא עשיתי כלום. הייתי בא עם עגלות מהסופר. הם היו אומרים לה אמא תפסיקי. הייתי מתקשר שבע שעות הולך עם חוברת כזאת קטנה של מבצעים. תביאו היום חומס לא יודע יש מבצע שלוש בעשר. קונה את זה קונה את זה לחסוך. מדברים איתי על כספים הבני זונות האלה. דברים מה קניתי לי? מה עשיתי לי חוץ מלהשקיע ויורד את כל הירידה עם העגלות כמו איזה לא יודע מה. מתקשר תשלחי את הילדים**

מהמחשבים. יורדים והיא יושבת במדרגות של הבניין בפסגת זאב יא זבל. יא דפוק. אני דפוק?
יא בת זונה. אני דפוק? אני יכול גם שכלית. היא לא ידעה עד גיל 45 היא לא ידעה מה הייתה
שנת קום המדינה. והיינו צוחקים על זה. והיא קראה לי דפוק? בגלל שקניתי מה שהילדים שלי
רוצים. יא דפוק, יא זה. יא זה, יא אהבל. ומתחיל. עולים לבית עוד פעם. ואני הולך מנקה את
המקרר וג'וקים בזה. ואני מוציא וכל הירקות והפירות של פעם שעברה ככה וככה. וככה
רבים וכך היה קורה כל הזמן". (עמוד 742-737).

61. בהמשך, נשלחו השניים על ידי בית הדין לשיחות משותפות, אולם, לדברי הנאשם, בפעם זו של הדיונים הרבנים
גילו פעילות על מנת להפריד ביניהם בניגוד לאמירות קודמות בדבר שלום בית: "ההליך הזה שונה בזה שהם פעם
ראשונה באים ועושים את החיץ. עד היום הם יכלו להגיד לי עם אני אדבר ועם מי לא? אז פעם ראשונה
אומרים לי לא. אני אומר מה לא? מי אתם? בתורה אלוהים אומר לכם תעשו שלום. פה אנחנו החלטנו לגרש.
זה היה השלום". אולם למרות זאת, לאחר שנחשפו לפני מעלליה של המנוחה עם גברים רבים, כטענתו, הגט כבר לא
עניין אותו אלא היה חשוב לו להוציא אותה ממוצאה. באשר לתלונתה של המנוחה, טען כי המנוחה לא רצתה
להתלונן, אלא הופעל עליה לחץ ממשפחתה והחוקר מני אשר גבה את תלונתה (ואשר הנאשם קילל אותו בעדותו
בקללות נמרצות), הפך את דבריו של הנאשם ועשה לו "תרגיל" (הוסכם כי התלונות יוגשו). יחד עם זאת הוסיף הנאשם
כי בדברים העיקריים המנוחה אמרה אמת בתלונתה והיא שיקרה בדברים "קטנים". תוכנית העבודה היחידה שלו הייתה
להפחיד את אותם אנשים שקיימו יחסים עם המנוחה, חזר על גרסתו לעניין הסכין והגרזן, דהיינו הוא לא רצה לעשות
בהם שימוש, אולי לפגוע בעצמו. בשלב זה הנאשם קילל את התובע קללות נמרצות. הנאשם חזר בחקירתו הנגדית על
השתלשלות האירועים בשלב בו הוא נפגש עם המנוחה והיא ביקשה למות כפי שתיאר בעדותו הראשית, אך הכחיש כי
פגע בה פיזית. הנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי כאשר הגיע עם המנוחה אל אחותו, אחותו התערבה וניסתה להרגיע
אותו, הוא כעס, וזאת, כדבריו, בלשון המעטה, הוסיף כי את הטלפון הנייד של המנוחה הוא ניסה להשיג במשך שבועות
וחזר על הסברו מדוע הכחיש בחקירתו במשטרה כי הטלפון ברשותו. הנאשם אישר כי גילוי התכנים בטלפון זעזע את
עולמו, הדבר היה משול לפצצת אטום. מדובר בפגיעה משולשת ומרובעת, מאישה שהייתה אהבת חייו במשך שלושים
שנה. הוסיף כי את הסכין והגרזן רכש בסמוך לימים 17-18 באוגוסט, וכאשר רכש שני פריטים אלה, הוא חשב על פגיעה
בעצמו, ודבר שני, חשב לפגוע בגברים שבאו אל אשתו, אם כי ציין שמדובר במחשבות בלבד.

(ראה תמליל ת/4א', עמודים 11 - 19).

62. על דבריו של בנו שגיב, כגון ששגיב אמר שהמנוחה אמרה לו שהיא מוכנה לבטל את התלונה ובלבד שיניח לה,
או כי דיבר או כתב לשגיב ביום האירוע שרצונו לחזור אל המנוחה - אמר הנאשם ששגיב משקר. לשאלה מדוע אחז
בסכין שעה שתפס את המנוחה, השיב כי מדובר היה בכלים שהיה עליו להוציא מהבית ולהחביא. כבר כלו כל הקיצין ולא
יכול להיות שהמנוחה תראה אותו ולא תסכים לתת את התצהיר, אולם מאחר שבנו אמר לו שאם היא תראה אותו היא
תזמין משטרה, הפתרון שמצא היה להפחיד אותה עם הסכין. אם המנוחה לא תצחק ותיתן את התצהיר אז מה טוב ואם
היא לא, אז הוא יוציא את הסכין ויפחיד אותה. כאשר הוא פגש אותה במדרגות והמנוחה צעקה הצילו לילך, ולא עלה
בידו להשתיק אותה על ידי הצמדת פניה לגופו, אז הוא הוציא את הסכין אמר לה לא לצעוק והיא חדלה מלצעוק. לגבי
צו ההרחקה אמר כי צו ההרחקה נגדו לא הפריע לו: "על הזין שלי צו ההרחקה, זה לא עניין אותי עניין אותי מאסר
של 30 שנה". עוד הוסיף כי אם היה בא אליה בידיים חשופות ללא סכין, המנוחה לא הייתה נרתעת. יצוין כי בנקודה זו

הנאשם גילה תחכום והתאים תשובותיו לשאלות.

63. לשאלה אם המנוחה הייתה מסרבת לתת לו את התצהיר השיב הנאשם כי זו הייתה הפעם האחרונה בו המנוחה הייתה רואה אותו בחיים או שהיה בורח והיה "גומר עם חייו". באשר לפניותיו לאנשים עמם הייתה המנוחה בקשר, לטענתו, אמר הנאשם כי כוונתו הייתה להראות להם שיש "פצצה מתקתקת והמנוחה הייתה אמורה לרעוד ממה שיעשה", להפחיד אותה, והיא תפסיק את הדבר החולני שעשתה. לכך שהבין שהמנוחה אמורה הייתה לצאת מחייו אמר: "איך תצא מחיי, אם הייתי רוצה הייתי מביא ומחזיר אותה ומזיין את אמא שלה". עוד הוסיף כי ידע שהמנוחה עומדת לצאת להופעה, והוסיף: "אני האמנתי שאקבל את מה שאני רוצה אלא אם כן פרשה מהמין האנושי", ועל כן נשאל מיד מדוע דקר אותה, והשיב: "אני לא דקרתי אותה. יכול להיות שבניסיון לתפוס את הרגליים ולהשתיק אותה יכול להיות שהיא נדקרה ברגליים. אני לא יודע מהיכן הדקירות בעורף או בחזה. אני לא זוכר מה היה באותם רגעים. ברור לי שהיא הגיעה ממני לרצפה אבל לא יודע איך אם נתתי לה מכה... והיא צועקת ומנסה להשתלט על הרגליים עם היד שאוחזת את הסכין ועם השנייה לסתום לה את הפה ואז אני רואה אותה כולה מוקפת בדם ואני רואה שלא זזה ומת מפחד מהדם מסביבה...". ועוד אמר: "אני לא דוקר אותה. אני מנסה להשתלט עליה. היא נדקרה". כאשר עומת עם עדות העד מוראד אבו סעאדה שאמר כי ראה אותו דוקר את המנוחה בצד שמאל, השיב: "הוא לא יודע מה שהוא מדבר שילך להזדיין הכל שטויות, הוא לא ראה שום דבר... משת"פ של המשטרה...". (בשלב זה תוך כדי עדותו מפנה דברים לילדיו שהיו באולם: "בני נבלות כמוכם היה צריך לדקור בסכין"). יצוין כי בשלב זה, עת עומת עם הדקירות הרבות, הנאשם ערפל את תשובותיו וערפל את הסיטואציה על מנת להתחמק ממתן הסבר לדקירות הקטלניות. לגבי מצב המנוחה בסוף המעשים אמר: "היא ללא תחושה עם עיניים פקוחות מסתכלת עליי ואני הולך". והוסיף, הדקירה בעורף המנוחה לא ארעה במקום, אך לא היה לו הסבר לדברי שגיב לפיהם הוא ניסה לחסום את הדקירה בצווארה ליד העורף, דברי הנאשם: "אין הסבר".

סיכומי מאשימה

64. בפתח סיכומיה חזרה המאשימה על בקשתה לקבל את אמרות המנוחה שנאמרו על ידה בשבוע שקדם לרציחתה כראיות קבילות לפי החריג לכלל האוסר עדות שמיעה. מדובר בעדויות של בני משפחה ועדויות חברה לעבודה, רן ושרה, ששמעו על חששה מפני הנאשם והיו עדים למצבה. כמו כן, חזרה המאשימה על בקשתה ליתן צו איסור פרסום של חוברת ת/42. בקשה זו מבוססת על הפגיעה בכבודה ובזכרה של מנוחה ובפרטיותם ובכבודם של אנשים שאינם קשורים ישירות למאורעות.

65. באשר להתנהלותו של הנאשם לאורך המשפט, טוענת המאשימה כי לנאשם ניתנו הזדמנויות למכביר להביא עדי הגנה מטעמו, אך הוא לא עשה כן. המשפט מתנהל מזה ארבע שנים, הנאשם העיד במשך 3 או 4 דיונים והיה מיוצג בייצוג משפטי אפקטיבי, הוא שיתף פעולה עם הגנתו ועדי התביעה נחקרו נגדית ע"י סנגוריו. לאחר שמסר את עדותו, בחר הנאשם לפטר את סנגוריו, לא התרצה גם לאחר שייצוגו הוחלף פעמיים והעלה טענות כנגד הסנגור הציבורי

המחוזי. בהקשר זה טוענת המאשימה כי מדובר בהתנהלות מניפולטיבית ומתוכננת של הנאשם שנמשכה לאורך כל ההליך.

66. הנאשם השיב לכתב האישום באמצעות סנגורו באותה עת, תוך שהנאשם הוסיף את הערותיו בעצמו, כך שהוגש מסמך סדור ובו התייחסות לכל סעיף בכתב האישום. הנאשם טוען למעשה כי לא התגבשה אצלו כוונה תחילה להמית את המנוחה, הוא כופר באופן המגמתי בו תוארו יחסיו עם המנוחה, מודה בגניבת הטלפון ובשליחת המסרונים למספר מצומצם של אנשים, טוען כי הסכין והגרזן נרכשו לאחר שגילה על חוסר נאמנותה של המנוחה וללא קשר לאירוע. הוא מודה בעובדות אך כופר באופן הצגת האירועים וטוען שהגיע למקום בלית ברירה, לאחר שהמנוחה התחמקה מלמסור לו תצהיר שימנע את מאסרו, וכן טען כי לקח את הכלים על מנת לסלקם מביתו לאחר שחשש כי יבוצע בביתו חיפוש נוכח התלונה שהגישה המנוחה וכי שקל לשים קץ לחייו עם אחד הכלים אם לא יקבל את התצהיר. גרסתו של הנאשם הנה כי הוא הגיע לזירה מצויד בסכין ובגרזן מתוך כוונה לשוחח עם המנוחה, המתין לה בחדר המדרגות כשבדיו הסכין במטרה להפחיד אותה, וכיוון שהיא צעקה והבהילה אותו, הוא ניסה להשתיקה ובסופו של דבר דקר אותה 6 או 7 פעמים באזור פלג גופה התחתון. במשטרה אמר שאולי הוא דקר אותה גם בצד. לאחר מכן עזב את המקום וביקש מהנוכחים להזמין אמבולנס.

67. המאשימה טוענת כי אשמתו של הנאשם במיוחד לו בכתב האישום הוכחה מעל לכל ספק סביר ויש להרשיעו בעבירת הרצח. יסודות עבירת הרצח מתקיימים במקרה דנן, ובכללם גם היסוד הנפשי, עליו חולק הנאשם.

68. לעמדת המאשימה, הראיות במשפט מתחלקות לשניים: המעגל הפנימי של הראיות מתייחס לאירוע עצמו, אשר די בהן כדי להרשיע את הנאשם מעבר לכל ספק סביר בעבירת הרצח; והמעגל החיצוני של הראיות, המבסס את המניע, את האובססיה, את האסקלציה בהתנהלותו של הנאשם ומחזק את ראיות התביעה. המניע מלמד על היסוד הנפשי ועל כוונתו של הנאשם, הלך רוחו והחלטתו לקטול את חייה של המנוחה.

69. המאשימה טוענת כי את גרסאות הנאשם יש לבחון תוך כדי שימת לב שמדובר בנאשם מתוחכם, אשר התחיל עם גרסה ראשונית במשטרה, שהיא כנראה האמיתית ביותר, ולאט לאט צמצם אותה, לכאורה תוך שינויים מינוריים אך מדובר בשינויים משמעותיים שבאו כדי להסביר את נוכחותו בזירה ולמלט עצמו מתיק רצח. כך גם לגבי גרסתו, לפיה דקר את המנוחה כדי להשתיקה, רוככה ובחקירות האחרונות אמר כי דקר אותה בפלג גוף התחתון ובעדותו אף טען כי כלל לא התכוון לדקור אותה ואולי כתוצאה מהמאבק שלה, מהבעיטות שהניפה לעברו, היא נדקרה. שינוי משמעותי נוסף חל בגרסתו אודות סיבת הגעתו לזירה וגם סיבת הבאת כלי הנשק. במשטרה הוא אמר מפורשות כי הצטייד בכלי הנשק באותה תקופה כתוצאה מהגילויים על חוסר נאמנותה והביא אותם עמו כדי להפחידה או להתאבד בנוכחותה, אך בבית המשפט אמר כי לא רצה להשאיר את הכלים הללו בבית והתכוון להסליק אותם לאחר המפגש עם המנוחה. בנוסף, הנאשם התקשה לספק הסבר מדוע המתין למנוחה כשהוא אוזח בסכין לחימה משוננת המושחזת משני צדדיה. הנאשם אף לא יכול היה להסביר מדוע לא הסתפק בסכין מטבח רגילה אילו ביקש אך להפחיד את המנוחה. גרסתו של הנאשם, לפיה, ביקש אך להפחיד את המנוחה, נסתרת בראיות ובכך שהוא היה מודע לכך שממתין למנוחה רכב בחניה. שגיב העיד כי אמר לנאשם שהמנוחה אמורה לצאת להופעה. הנאשם אמר באחת מחקירותיו במשטרה כי הוא היה מודע לכך שהמנוחה אמורה לצאת להופעה ושיש רכב שממתין לה בחניה באותו זמן, ולפיכך, כך טוענת המאשימה,

מיהר להשלים את מלאכת הקטילה.

70. העדה הראשונה שפוטחת צוהר לתיאור ההתרחשות בחדר המדרגות הנה לילך רוקח שהמתינה מטרים ספורים מחדר המדרגות בתוך מכוניתה, כשפניה למול חדר המדרגות וראתה את הנאשם אוחז בשערות ראשה של המתלוננת וגורר אותה. זאת, בניגוד לגרסתו של הנאשם שהכחיש זאת. לילך העידה כי לאחר מכן הם יצאו מטווח ראייתה, היא איתרה מספר בחורים והזעיקה עזרה, ותוך זמן קצר הנאשם יצא החוצה כשהוא אוחז בסכין וידיו מגוללות בדם, השליך את הסכין אל שיח סמוך לכניסה לבנין, התיישב בתחנת אוטובוס והדליק סיגריה. חלק זה אינו נתון במחלוקת על פי גרסת הנאשם. לילך העידה כי מיד לאחר מכן היא רצה לתוך חדר המדרגות וראתה חתך ענקי בצווארה של המנוחה, היא ניסתה לחסום את הדם עם כף ידה ולאחר מכן שגיב ירד למטה והחליף אותה בניסיון לסייע למנוחה.

71. אותה פגיעה בצוואר מתועדת בחוות דעת של ד"ר קוגל ובתמונות שצורפו לה. מדובר בחתך מתחת לאוזן, המוכיח בצורה ברורה לחלוטין את גרסתו השקרית של הנאשם, שדבק בטענה כי הוא דקר את המנוחה רק בפלג גופה התחתון ואין לו מושג איך התווספו 30-40 דקירות נוספות על כל חלקי גופה של המנוחה, פרט לגבה. העדות הישירה של לילך רוקח בנוגע לזמן הסמוך לרגע שבו יצא הנאשם מהבנין מאיינת כל ספק באשמת הנאשם ושוללת את ניסיונו להציג תזה ספקולטיבית אודות פגיעה מאוחרת או מכה קטלנית שגרמה למותה של המנוחה, אך לא נגרמה על ידו.

72. שני עדים מהותיים הינם אב ובנו, שכנים לבית המנוחה, שמתגוררים בקומת הקרקע, בני משפחת אבו סעדה. הם פתחו את הדלת בזמן האירוע וראו את הנאשם דוקר את המנוחה בזמן אמת. השניים מסרו תיאור מפורט, לפיו הנאשם עמד מעל המנוחה כאשר רגליו מפוסקות ודקר אותה תוך שהיא מנסה בידה להגן על עצמה. הוא אחז וחסם אותה ביד שמאל, תוך שדקר אותה ביד ימין בפלג גופה העליון ובצידי השמאלי. הממצאים על גופה של המנוחה מאשרים זאת, כפי שעולה מחוו"ד ד"ר קוגל ומהתמונות המצורפות לה. בממצאים הפורנזיים רואים בבירור את הקרעים והחתכים ופצעי ההגנה של המנוחה, לרבות חתך אחד, אותו אפיין ד"ר קוגל ככזה שנגרם מניסיון אחיזה של הסכין. בסרטון הקצר שצולם ובתמונות של המנוחה רואים אותה מתבוססת בדמה כשהיא שוכבת על הרצפה בחדר המדרגות.

73. בחקירתו הראשונה או השניה במשטרה, אמר הנאשם כי הוא הכה את המנוחה בפעם הראשונה שלא באמצעות הסכין, אלא באמצעות ידיו או אגרופיו כדי לנטרל אותה. מכאן אפשר ללמוד כי יש תימוכין לכך שהוא אכן תקף את המנוחה בראשה. מהודעת החובש ענתבי, שהגיע ראשון לזירת האירוע וטיפל במנוחה, עולה כי הוא מצא אותה ללא דופק וללא נשימה, זיהה פגיעה בצוואר וסבר במדובר בפגיעה בעורק הצווארי הקוהרנטי והתחיל בניסיון להחיותה עד הצטרף אליו צוות מד"א. ועל כך הרחיבה המאשימה בהמשך סיכומיה.

74. באשר לניסיונות ההגנה להציג את הנאשם כאדם מנותק או כזה שמצוי בדיסוציאציה לאחר שיצא מחדר המדרגות, טוענת המאשימה כי הנאשם הדליק סיגריה וניהל שיח עם הסובבים אותו ושאל אם הוזמנה משטרה. בהקשר זה מפנה המאשימה לעדותו של סיני ג'אבר, שבעדותו סירב לענות על שאלות המאשימה, אך הודה כי בהודעתו אמר אמת ואישר את ההתרחשות. הודעה זו הוגשה במסגרת סעיף 10א לפקודת הראיות והמאשימה מבקשת לקבל אותה. החוקר רן ישראלי, שגבה את ההודעה מג'אבר, שלל טענות בדבר איומים והפעלת לחץ בנוגע לגבייתו. העד סיני ג'אבר שאל את הנאשם למה עשית את זה? והנאשם השיב לו שפעל בגלל שהמנוחה יוצאת עם גברים נשואים. לעמדת

המאשימה, מילים אלו אינן מתיישבות עם גרסת הנאשם בנוגע למטרת בואו, אלא עם אדם שהגיע כדי לסגור חשבון, שבא לרצוח את פרודתו, את מי שהוא ראה כאשתו ורכושו וכלפיה פיתח אובססיה רבת שנים.

עוד נטען כי טענת הנאשם, לפיה אינו זוכר מה עשה בעת האירוע, נוגדת את התנהלותו במשך כל המשפט, בה דקדק, תיקן וזכר לפרטי פרטים את כל השתלשלות האירועים וחקירותיו במשטרה.

75. מזירת האירוע הובל הנאשם אל תחנת המשטרה. החוקר הראשון שתשאל אותו היה רפאל פתיחי ביחד עם רוואד גוונמה, שתיעד את הדברים במזכר. השניים העידו בבית המשפט ואישורו כי הנאשם הוזנה והודע על זכויותיו לקבל ייעוץ משפטי. במעמד זה אמר הנאשם כי אין לו צורך בייעוץ משפטי כי כולם יודע שזה הוא וכי זה היה צריך לקרות כבר ביום חמישי שעבר. דברים אלה עומדים בסתירה לגרסתו המאוחרת של הנאשם באשר למאורעות יום חמישי ובאשר למטרת בואו לחדר המדרגות. המאשימה הפנתה גם לאמירות מסבכות נוספות של הנאשם באסמכתה של הכליאה ובעדותו של פקד אופיר יונה.

76. ממצאי נתיחת הגופה, הודעתו של ענתבי ומסמכי מד"א מגלים תמונת מצב קשה ביותר, לפיה המנוחה נדקרה 50 דקירות שונות מסוגים שונים. ד"ר קוגל אפיין אותם והתייחס לחתכים שהם שילוב של נעיצה וחיתוך ודקירות משתלבות, דקירות שטחיות או דקירות צדדיות שהן לכאורה שטחיות, אבל כיוון תנועתם היה במקביל לגוף. קיימים פצעי דקירה ברגליים, בפלג הגוף העליון, לרבות בחזה ובראש והדקירה הקטלנית מאחורי הראש.

בני משפחת אבו סעדה תיארו את מנח המנוחה כשהיא חצי יושבת שעונה על המעקה. הדברים מתחברים לעדותו של ד"ר קוגל ורפ"ק יאיר דלבר ממז"פ, שתיארו זירה דינמית, בה הנאשם תוקף והמנוחה מצידה מנסה להתגונן וגופה זז מכאן לשם. נתונים אלה ביחד עם עדויות המומחים אינם מתיישבים עם קו ההגנה של הנאשם, ועם טענותיו לכך שהמנוחה שכבה על הגב בתנוחה שכלל לא איפשרה את דקירתה בחלק האחורי של ראשה. המאשימה טוענת כי התקיפה החלה כשהמנוחה עומדת והסתיימה בכך שהיא שוכבת ומעליה עומד הנאשם, כך ניתן לומר בוודאות, לפחות לגבי חלק מהאירוע, לפי עדותם של בני משפחת אבו סעדה.

77. חוות דעתו של ד"ר קוגל קובעת כי סיבת המוות הנה הדקירה בעורף, שהנה דקירה קטלנית שלא ניתן לשרוד אותה. זו דקירה שפגעה בגזע המוח וניתקה את הפעולות האוטונומיות של נשימה ופעולת הלב. מעדותו של קוגל עולה כי המנוחה מתה במקום שניות לאחר אותה דקירה קטלנית. ד"ר קוגל הסביר כי למרות שבמצב כזה אין דופק בפועל, יתכן שדופק יופיע במוניטור, במובן זה שהמוניטור יזהה אותות חשמליים של פעולת לב כתוצאה מחשמל של החיאה, אך, הלכה למעשה, כאמור, אין דופק. המאשימה טוענת כי הסבר זה מבאר כיצד החובש ענתבי שהגיע ראשון למנוחה לא זיהה דופק ונשימה, ובהמשך, על פי מסמכי מד"א, המנוחה פונתה תוך שבוצעו בה ניסיונות החיאה ולעיתים במוניטור זיהו דופק ולעיתים לא.

78. לעמדת המאשימה, הצטברות הראיות שנמנו עד כה משלים את המעגל הפנימי הראשון של הראיות, שקשורות ישירות לאירוע הרצח ומובילות לבדן למסקנה חד משמעית שיש להרשיע את הנאשם בעבירת הרצח. לא נותר כל ספק באשר לפגיעות שפגע הנאשם במנוחה. אין כל אינדיקציה לפגיעה נוספת שלא היתה בשליטתו. הנאשם טען בעלמה לקיומו של סורג מחודד או משונן בחדר המדרגות, אך אין לכך כל אינדיקציה בזירה, כפי שאפשר להתרשם מתמונות

מז"פ ומתמונה שצילם העד ג'אבר. לטענת ההגנה, לפיה המנוחה הוצאה מחדר המדרגות בחיים ומתה מפגיעה בעורפה שנגרמה לה ממקור אחר, אין כל תימוכין בראיות והיא לא מקימה ספק סביר מכמה סיבות: הראשונה, אין לך כל אינדיקציה בראיות, להיפך, הראיות מצביעות על כך שהנאשם הוא זה שדקר את המנוחה בכל חלקי גופה. גם טענתו מדוע פיזית לא יכול היה לדקור אותה בעורפה אינה מתיישבת עם הראיות, כאמור לעיל. השניה, ד"ר קוגל העלה השערה שיתכן שאנשי מד"א טעו בכל הקשור לזיהוי דופק. המאשימה טוענת כי בין אם זוהי דופק שהוא תוצר של אותות חשמליים ששידרו למוניטור ובין אם זוהי דופק כתוצאה מפעולות החייאה שבוצעו במנוחה - המנוחה היתה במצב אנוש, ללא דופק, ללא נשימה, וזה היה מצבה כאשר החובש ענתבי ניגש לטפל בה. המסקנה היחידה האפשרית הנה כי השתלשלות הפגיעות שפגע הנאשם במנוחה הובילו למותה. אין אפשרות להוכיח איזו דקירה קדמה לאחרת ואת מהלך הפגיעה המלא, אך ברור כי פעולותיו של הנאשם הם שגרמו למותה של המנוחה. הנאשם במשטרה שלל קיומו של תוקף נוסף בזירה, הוא הודה שהוא דקר אותה בסכין והוא זה שנראה דוקר אותה לבדו על ידי בני משפחת אבו סעדה ונראה יוצא לבדו עם הסכין מחדר המדרגות.

79. המאשימה התייחסה בסיכומיה לקיומם של יסודות עבירת הרצח:

כוונה להמית: ההכרעה המשפטית בדבר קיומה של כוונה להמית נקבעת על בסיס מכלול הראיות החיצוניות שהובאו בפני בית המשפט. מאחר ומדובר ביסוד סובייקטיבי, הבוחן את צפייתו של הנאשם את התוצאה ורצונו להשיגה, קיים קושי טבעי בהוכחתו, ולכן הוכרה בפסיקה "הנחת הכוונה", לפיה, אדם מתכוון בדרך כלל לתוצאות הנובעות באופן טבעי ובהסתברות גבוהה מהתנהגותו זו. במקרה דנן, אופיו של המעשה ותכונות הקטלנית של האמצעי בו השתמש הנאשם מעידים כשלעצמם על כוונתו לקפח את חייו קורבנו. בהעדר גילוי דעת, יסוד ההכנה נלמד מנסיבות המקרה. הנאשם, אשר הצטייד בסכין לחימה וגרזן ודקר את המנוחה עשרות פעמים, בכל גופה, לרבות צווארה, עורפה וחזה, התכוון לקטול אותה. הנאשם לא עורר ספק סביר על מנת לסתור את ההנחה. הוא מודה שהגיע לזירה כשהוא מצויד בכלים אלה, אותם רכש מבעוד מועד על רקע המאורעות, ארב למנוחה בחדר המדרגות כשהוא אוחז בסכין ומודה שדקר אותה מספר דקירות. טענתו, לפיה, מדובר בדקירות שנועדו להפחיד או דקירות שהן תוצאה של מאבק, הנה מופרכת ונטולת כל בסיס או היגיון בנסיבות הענין. זאת, אף על רקע גרסתו שלו. ובהקשר זה די בעדות בני משפחת סעדה כדי לדחות גרסתו זו. העובדה שהמנוחה נפגעה במרכז גופה ובראשה מצביעה על כך שהנאשם דקר אותה מתוך כוונה להשיג את התוצאה הקטלנית. הנאשם אף הסביר לבנו שגיב על משמעות הדקירה בצוואר וסיפר לו כיצד איים להתאבד בנוכחות המנוחה באותו אירוע שקדם לרצח.

יסוד ההכנה: המאשימה טוענת כי בעצם הצטיידות הנאשם בסכין לחימה מסוג זה ובגרזן הכין הנאשם עצמו להמית אדם. בנוסף, הגיע למקום מגורי המנוחה, ארב לה בחדר המדרגות כשהוא אוחז בסכין וכל זאת כשהוא תחת צו הרחקה. לכך קדם ניסיון של הנאשם להפעיל מניפולציות על בנו שגיב ולהיעזר בו לחידוש הקשר עם המנוחה ובסופו של דבר המנוחה מתרצה, משוחחת עמו, והנאשם מבין באופן מוחלט וסופי שהיא אינה מעוניינת בכל קשר עמו ואז המתין לה עם כלי הנשק.

העדר קינטור: המאשימה טוענת כי אין מקום לטעון לקינטור, שכן אין ספק כי הנאשם היה בשליטה עצמית בהקשר של קינטור ומעשיו היו מתוכננים. הוא מודה שהגיע למקום עם סכין וגרזן, מודה שארב לה בחדר המדרגות

(למרות שטען כי המתין לה ולא ארב לה), המנוחה סירבה לשוחח עמו ולמרות שהיו פרודים מזה 3 שנים הוא המשיך להתייחס אליה כאל אשתו, כפי שעשה במשטרה ובעדותו בבית המשפט. לנאשם קיים מניע מובהק לביצוע העבירה, מניע שהוא תולדה של אובססיה רבת שנים כלפי המנוחה, הכרה כי תמה דרכם המשותפת נוכח הדיון בבית הדין הרבני, שנועד להתקיים ביום א' שלאחר מועד האירוע (הרצח בוצע ביום חמישי), בו היו אמורים לכפות עליו גט ואף הוצא לו צו הבאה. מבחינת הנאשם, העולם הגיע אל קיצו, וכך אמר לבנו שגיב. ציר זמן הפרידה הגיע לשיא עם גניבת הטלפון של המנוחה תוך כדי אקט של מעקב ובימוי פגישה אקראית עמה באוטובוס, שאז הנאשם נחשף לתכנים שקשורים בחייה האישיים המנותקים ממנו, וזה מביא אותו לשיאי אובססיה חדשים. במהלך אותה תקופה הוא נעזר באיש מומחה כדי להפיק תכנים מהטלפון והוא מפיץ את חוברת ת/42. הוא שולח הודעות לבני המשפחה, כותב פוסטים בדף הפייסבוק שלו, שהוגשו לבית המשפט והנאשם אישר אותם. המלל הרב כולל דברי בלע נוראיים שמפרטים את הלך רוחו אודות התנהלות המנוחה, ששיאו באמירתו כי למנוחה מגיע דין מיתה. הנאשם טוען כי אין לפרש את דבריו ככתבם ולשונם, אך המאשימה טוענת כי כשמחברים את הכתובים להשתלשלות האירועים המאוחרת ולתוצאה הטרגית לא ניתן שלא לפרש את הכתובים כלשונם. הנאשם אמר לבנו באותו שבוע שיקרה משהו קיצוני אם לא יחבר בינו לבין המנוחה. המאשימה טוענת כי גם אם נקל עם הנאשם ונניח כי הגיע לחדר המדרגות כדי לנסות בפעם האחרונה לדבר עם המנוחה לפני הדיון ביום ראשון בבית הדין הרבני, ואם תסרב לדבר עמו אז יביא למותה (טענה לה מתנגדת המאשימה), גם אז יש לקבוע כי מדובר ברצח, שכן ההחלטה להמית יכולה להתגבש בסמוך למעשה.

80. לעמדת המאשימה די במעגל הראיות הפנימי כדי להרשיע את הנאשם. באשר למעגל החיצוני של הראיות, מדובר בהיבטים שקשורים במניע, בהשתלשלות האירועים ובאסקלציה בהתנהגותו של הנאשם. אמרות המנוחה, תלונתה למשטרה, מזכר השיחה בינה לבין החוקר ניר בן חיים ועדויות עדי התביעה ביחס לאמרות שנשמעו מפיה. הנאשם טען כי הוא איים על המנוחה שהוא יתאבד, אך המנוחה אמרה לקרוביה כי היא הגיעה לפגישה עמו לאחר שאיים עליה שיפגע בה ובילדיה וירצח אותם. שיאו של המפגש הוא שהיא מבקשת ממנו לסיים את חייה באמצעות כדורים. במהלך אותו הלילה היא ספגה ממנו אלימות ואיומים. העד רן אלישע, מנהלה של המנוחה בחברה שבה עבדה, העיד על ששמע ממנה שהנאשם הראה לה מסקינג טייפ, גרזן וסכין. רן ושרה העידו כי המנוחה שינתה את מסלול הגעתה לעבודה בעקבות אירוע זה ולאחר שנודע לה שהוא השתחרר ממעצרו. תחושת הפחד והאימה מתיישבים עם תלונתה של המנוחה במשטרה ועם הדברים שהיא אמרה לעדים ואינם מתיישבים עם גרסתו של הנאשם במשטרה ובבית המשפט, כאילו מדובר במפגש אוהבים בפגישה מוסכמת.

שגיב העיד כי בתקופה שקדמה לרצח, הנאשם הציף אותו באובססיות בטלפונים בדרישות ואף ביקש ממנו לנקוט באמצעים קיצוניים כדי לייצר מצב שבו יתאפשר חידוש הקשר, אמר לו שעליו לאיים לקפוץ מהגג או לקחת נשק מחבר. אימה של המנוחה ואחותה, יהודית וחו, העידו על היסטוריה משפחתית של קשר שהתחיל בעת שהמנוחה היתה כבת 14 שנים בלבד ואת האובססיה מצדו כלפיה לאורך השנים. יהודית סיפרה על איומים מצד הנאשם במהלך התקופה שבה המנוחה והנאשם היו נפרדים וחוזרים, והנאשם אף אמר ליהודית לקנות אבן בשבילה ובשביל הבת שלה. המאשימה טוענת כי כשמחברים זאת לרצף הזמן בו התרחשו המאורעות, לא ניתן להימלט מהמסקנה שמדובר בהשתלשלות אירועים שהובילה לרציחתה של המנוחה וכי פקודת הראיות והפסיקה מאפשרות הבאת ראיות מן הסוג הזה בנסיבות המקרה דנן. הנאשם אמר לשגיב לאחר שהמנוחה הגישה נגדו תלונה במשטרה ביום חמישי כי היא תפרה לו תיק של עשרות שנים. מכל האמור עולה קיומו של מניע ברור של הנאשם שלא מוכן לקבל את העובדה שהמנוחה נפרדה ממנו ומנהלת חיים אינטימיים נפרדים, ועדות לכך נמצאת ביחסו אליה לכל אורך חקירותיו במשטרה. ישנה גם אמירה אחת של הנאשם על כך שהוא מוכן לסלוח לה על הכל אם תסכים לחזור אליו. הנאשם אמר זאת לגבי אותו

אירוע ביום חמישי שהסתיים בכך שהוא והמנוחה הלכו יחדיו לבית אחותו איזולדה. המאשימה טוענת כי אירוע זה ממחיש את מצוקתה של המנוחה, שמספרת לחבריה לעבודה כיצד היא נאלצה לצאת משם, באומרה לו שהיא מסכימה לחזור אליו, אך בהגיעם לביתה של איזולדה ובנוכחות איזולדה ובתה, אמרה המנוחה לנאשם שהיא לא תחזור אליו. חברה לעבודה רן ושרה אמרו כי היא סיפרה להם שהנאשם איים אליה בתגובה שיטפטף דם מגופך. איזולדה ומלי העידו כי הרוחות סערו באותו מעמד ומלי לקחה את המנוחה לביתה, תוך שבני משפחתה מחפשים אותה.

המאשימה טוענת כי הנאשם הוא אדם מתוחכם, מניפולטיבי, מחושב ודי בקריאת עדותו של שגיב כדי להבין את גודל המניפולציה שהפעיל הנאשם על בנו במשך תקופה ארוכה. גם נאור העיד על השימוש שהוא עשה בו כדי לספק את מאוויו וכאשר אלה כשלו, החליט הנאשם להמית את המנוחה. שגיב, ששימש כמגשר ביום הרצח, העיד כי המנוחה אמרה לו שהיא מוכנה לבטל את התלונה והנאשם שמע זאת, ולפיכך, טוענת המאשימה כי טענת הנאשם, לפיה רצה לקבל מהמנוחה תצהיר לביטול התלונה, הנה שקרית ובאה כניסיון מחושב מצדו להסוות את כוונתו ולצמצם את הנזק שיגרם לו כתוצאה מההליך המשפטי. הוא ידע שהיא מסכימה לבטל את התלונה ולא היה כל צורך להסתכן ולארוב לה עם סכין שלופה כשיש רכב שממתין לה, ובמיוחד כשהוא משוחרר בתנאים מגבילים ממעצרו. התנהלות זו מעידה כאלף עדים על כוונתו האמיתית של הנאשם לרצוח את המנוחה. המאשימה הפנתה בפירוט רב לאמירות רבות של הנאשם במשטרה ובבית המשפט כדי לבסס טענותיה אלה.

81. המאשימה שללה קיומו של ספק סביר באשמת הנאשם, הפנתה לפסיקה וטענה כי שאלת הספק הסביר קשורה בדיון ומשקלן של הראיות המפלילות ואלה מכריעים האם הופרכה חזקת החפות או לא. הספק צריך להיות סביר ולא ספק כלשהו, כלומר, ספק בעל ממשות, המעלה תהייה אמיתית ביחס לאשמתו של הנאשם, על רקע מכלול הראיות הקיים נגדו. נדרש ספק בעל ממשות שאינו בגדר ספקולציה חסרת עיגון, הגיוני ובעל אחיזה ממשית במציאות. במקרה דנן לא קם ספק כזה, ולפיכך, יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

דין ומסקנות

82. בשלב זה, אנו מצויים בסיטואציה ייחודית: נאשם, אשר חזר ופיטר את סנגוריו (בחמישה סבבים). הנאשם העיד כאשר היה עדיין מיוצג, לאחר מכן נמנע מלשתף פעולה עם הסנגורית והסנגורים אשר מונו לו, ונמנע, באמתלות שונות, מלהודיע האם יש בכוונתו להביא ראיות מטעמו. הנאשם טען במכתביו, באופן כוללני, כי קיימים חומרים חסרים "קריטיים" ומנגד, אך הפנה לכך שדרישתו היא לקבלת הקלטות הדיונים, שכן, לטענתו, הפרוטוקולים המתומללים זיפו על ידי בית המשפט. הנאשם טען שוב ושוב כי הובטח לו שיוכל, לאחר עדותו, לשאת את דבריו ולחשוף את שקרי עדי המאשימה, ועל אף שבשורת החלטות שבאו בעקבות טענה זו הובהר לו כי המקום לעשות כן הוא במסגרת הסיכומים ואפשרות זו עומדת לרשותו, הוא ביקש לקבוע את סדר היום וטען כי יסכם לאחר שיומצאו לו "חומרים קריטיים", תוך שהתעלם מההחלטות בדבר מתן הודעה אודות הראיות שבכוונתו להגיש. הנאשם נמנע מלהסתייע בעורכי הדין, שלא שוחררו לבסוף מייצוגו אף שביקשו זאת, ולו בעניינים טכניים, שכן בשורת החלטות נקבע למעשה שהסנגורים ישמשו זרועו הארוכה והביצועית של הנאשם. נוכח עמידתו העיקשת של הנאשם על ייצוג או בדיקת תיקו על ידי הסנגור הציבורי הארצי, אף שבסבב המינוי האחרון במסגרת המחוזית היו מעורבים הסנגור המחוזי היוצא והסנגור המחוזי הנכנס, באה החלטה מיום 6/8/18 לפיה התבקש הסנגור הציבורי הארצי או מי מטעמו להיפגש עם הנאשם במקום מעצרו ולבדוק שאלת ייצוגו. ואכן, סנגור מטעמו של הסנגור הציבורי הארצי פגש בנאשם ולאחר הפגישה הודיע לבית

המשפט כלהלן:

"בהתאם להחלטת כב' ההרכב מיום 6/8/2018 אבקש לעדכן את בית המשפט הנכבד כדלקמן:

1. הח"מ ביקר את הנאשם במקום מעצרו בכלא 'הדרים', בהנחיית הסיגור הציבורי הארצי. הדברים המובאים להלן מפי הנאשם הם תמצית של דבריו כפי שהח"מ רשם לעצמו מיד לאחר סיום הפגישה.

2. בפגישה חידד הנאשם את מבוקשו וציין כי אין הוא מעוניין בייצוג 'על ידי סיגור מהסיגוריה הארצית', אלא שהוא מבקש שתיקו וטענותיו 'ייבחנו לעומק' על ידי ראשי הסיגוריה הציבורית הארצית, ושימונה לו סיגור ממחוז אחר של הסיגוריה הציבורית אשר ינהל את התיק לפי טעמו של הנאשם, בהתאם לקווי הגנה ופעולות 'הכרחיות' שהוא סבור כי יש לבצע, כל זאת, לאור ביקורת נוקבת שיש לו על הייצוג שניתן לו עד עתה על ידי סיגורים ציבוריים שמונו על ידי מחוז ירושלים, וחוסר האמון המוחלט שלו בסיגורים הנ"ל ובהתנהלות הסיגוריה הציבורית במחוז ירושלים.

3. הח"מ הסביר לנאשם כי תיקו וטענותיו והשתלשלות הטיפול בעניינו אכן נבחנו על ידי הסיגור הציבורי הארצי, וזה סבור 'שאין מקום להיעתר לבקשה הנ"ל'. הסיגור הארצי סבור כי מחוז ירושלים של הסיגוריה הציבורית פעל למען הנאשם בנאמנות ובמסירות וכי המבוי הסתום אליו הגיעו (שוב ושוב) יחסי הנאשם עם הסיגורים הציבוריים רובץ לפתחו של הנאשם.

4. הנאשם - באופן מתמשך ועקבי - לא השכיל לבסס שיתוף פעולה עם שורת הסיגורים שמונו לו, לא שעה לעצותיהם המקצועיות, הגיע עימם לחילוקי דעות קשים ביותר, העלה טענות מגוונות ולא בחל אף בהתבטאויות בוטות נגדם (הכל - כמפורט בבקשות השונות לשחרור מייצוג). בנסיבות אלה, ובשים לב לשלב הסופי בו מצוי ההליך, אין כל יסוד להעריך שהישועה תצמח דווקא ממינוי סיגור פלוני המשויך מנהלית למחוז גאוגרפי אחר."

בעקבות כך בא מכתב של הנאשם מיום 28/8/18, אשר גם בו לא בא מענה ענייני לשאלת הראיות ועל כן באה ההחלטה מיום 8/10/18 כלהלן:

1. "בהמשך להחלטה מיום 6.9.18, בא מכתבו של הנאשם מיום 28.9.18.

2. גם במכתב זה הנאשם נמנע מלהשיב עניינית האם יש לו עדים או ראיות שברצונו להביא מטעמו, למעט דבריו לפיהם סיכומיו יוגשו לאחר שיקבל לידיו את "כל החומרים החסרים והמשלימים שבית המשפט מסרב להעביר" מבלי לפרט מהם אותם "חומרים קריטיים" כלשונו. כל שניתן ללמוד ממכתבו, שהינו מכתב ארוך, לא ענייני, זרוע בלשון שאינה ראויה להתייחסות ("בית המשפט התגלה כלא יותר מנוכל רמאי

ושקרן... עמ' 8 (למכתב) שהוא מבקש לקבל הקלטות הפרוטוקול שכן לדבריו הפרוטוקול המודפס זויף על ידי בית המשפט.

3. בנוסף, חוזר הנאשם שוב ושוב ושוב על כך שהובטח לו שיוכל "להשמיע את קולו בהרחבה ובפירוט ויוכל לומר כל שירצה וימצא לנכון לתיקון כל השקרים שהוצגו ונאמרו על ידי התביעה ועדיה..." (עמ' 6 למכתב), תוך העלמות מכך שבשורה של ההחלטות האחרונות הובהר לו כי משאלתו זו תתמלא במסגרת הסיכומים שנועדו לשם כך, אולם, כאמור הנאשם מתעלם מכך.

4. למעשה, הנאשם רוצה לקבוע את סדר היום והתנהלות ההליך ואין לאפשר זאת, כל זאת לאחר פיטורי שורה ארוכה של סנגורים שמונו לייצגו.

5. על כן, המועד הקבוע למתן הכרעת דין (28.10.18) נותר על כנו. יחד עם זאת לנאשם ניתנת, בפעם המי יודע כמה, אפשרות, זאת עד ליום 20.10.18, להודיע בקצרה ובפשטות אילו ראיות ברצונו להביא. כמו כן הנאשם לא בא בכל התייחסות להודעה מטעם הסנגור הארצי לפיה הסנגוריה הארצית לא תייצגו, כמפורט במכתב הסנגוריה מיום 5.9.18.

6. המזכירות תדאג שעותק ההחלטה תגיע עוד היום בפקס לידי הנאשם במקום מעצרו".

83. לאחר מכתב זה בא מכתבו של הנאשם מיום 12/10/18 ושוב, אין בו התייחסות עניינית לראיות שברצונו להביאן, זאת, שוב, לצד שימוש בלשון בוטה כלפי בית המשפט. הנאשם מפרט כי ביקש באופן עקבי ונמרץ ראיות מסנגוריו ומבית המשפט אולם שוב, לא בא פירוט לאותן ראיות (עמ' 3 למכתבו). הנאשם שוב חוזר על "שורה של עניינים ונושאים קריטיים נוספים שבניגוד לכל דין נמנעו ממנו...", אך שוב אינו מפרט (עמ' 4) ובהמשך (באותו עמוד), הוא מציין כי יוגשו סיכומיו לאחר שיוזמנו עדיו - שוב, מבלי למסור כל פרט שהוא (וכך הדבר בעמוד 6 פסקה שניה). הנאשם ממשיך לנקוט בלשון כללית ומעורפלת גם כשהוא מתייחס לכך שאינו מפרט דבר ועדיין אינו אומר מאומה: "טענתו ההזויה של ביהמ"ש השקרן שהנאשם לא מפרט מהם החומרים הקריטיים..." שוב, מבלי לומר מהם "החומרים הקריטיים". הנאשם מפנה (עמ' 7) למכתבו מיום 8/7/18 וטוען כי באותו מכתב מפורטים החומרים אולם גם באותו מכתב אין פירוט. הנאשם מציין העלמות חומרים - הודעות שנמחקו ממכשירו הסלולארי או צילומי מז"פ של הזירה (עמ' 7) ויש לציין כי אין כל ראיה לטענות אלה. למעשה, כל האמור במכתבו של הנאשם מתמצה, למעשה, בדבריו (בעמ' 8) לפיהם: "למען הסר כל ספק יובהר בזאת כי הנאשם אינו מבקש כאן כל דחיה במועד הכרעת הדין אלא מצוין עובדה לגבי התנהלותו הפסולה והשיקרית של בית המשפט". לעניין החלטת הסנגוריה הציבורית הארצית שלא לייצגו אמר הנאשם במכתב הנ"ל כי הוא "יגיב בנפרד ככל שיעלה בידו להדביק את קצב השקרים והכזבים שבהחלטות בית המשפט שקשה עד בלתי אפשרו לעמוד בו".

84. הנה כי כן ניתנו לנאשם אינספור הזדמנויות ואפשרויות להיות מיוצג, או להיעזר בעורכי הדין שלא פוטרו ולו רק לאספקטים טכניים, להודיע האם בכוונתו לזמן עדים ולהודיע על הראיות שברצונו להגיש, והנאשם, מחד, מציין כי כל אלה היו ידועים לעורכי דינו וידועים לבית המשפט, אך אינו מוסר כל פרט שהוא, למעט טענתו בדבר הפרוטוקולים שזויפו על ידי בית המשפט, ומנגד מבהיר כי אינו מבקש לדחות את המועד שנקבע להכרעת הדין, דהיינו מבקש לאחוז במקל משני קצוותיו: גם יש לו ראיות שאינו מפרטן פעם אחר פעם וגם אינו מבקש הזדמנות להציגן.

85. מדובר בסיטואציה מורכבת, שאינה פשוטה, מקום שלנאשם מיוחסת עבירת רצח על כך המשתמע מכך, אולם מדובר גם, ולצד זאת, בנאשם מתוחכם מאוד, מניפולטיבי, אשר מסרב להקשיב לקול ההיגיון ולעצות הסנגורים ומבקש להתוות מסלול שיפוטי "מקורי" התפור לשיגיונותיו, ובו, כך הוא מבקש, יצעד בית המשפט. דרך זו לא ניתן כמובן לקבל. לפיכך, נתייחס לראיות לגופן, מבלי ליתן משקל לחובת הנאשם לכך שהוא סירב לסכם, וכן, הלכה למעשה, טענות הגנתו של הנאשם ברורות, ממוקדות ופרושות הן בתשובתו לכתב האישום שפורטה לעיל, אשר באה מפיו כמקור ראשון, והן בעדותו, ואנו נתייחס אליהן לגופן ובאופן ענייני.

כאמור, וכפי שפורט לעיל, וכפי שאף בא מפי הנאשם עצמו, הנאשם הגיע אל חדר מדרגות דירת המנוחה ביום האירוע, מצויד בסכין, בגרזן ובשתי חוברות (ת/42). ניסיונותיו העיקשים לפגוש או לדבר עם המנוחה באותו היום, בתיווכו של הבן שגיב, לא צלחו. הנאשם ידע שהמנוחה עומדת לצאת את הדירה ועל כן ארב לה בחדר המדרגות. כאשר המנוחה ירדה והגיעה עד אליו, אחז בה הנאשם, **ולפי גרסתו שלו, ניסה למנוע ממנה מלחמוק או לצעוק, ולפי גרסתו בעדותו בבית המשפט**, נגרמו לה מספר מצומצם (6-7) דקירות שטחיות ברגליה, שפגעו בסכין אותה אחז בידו שלא על מנת לפגוע בה, אלא על מנת להפחידה. ברקע הדברים יש להוסיף ולהזכיר את טענת הנאשם כי כל רצונו היה שהמנוחה תחתום על תצהיר אשר יסיר מעליו חקירה משטרתית העלולה לסבכו במאסר לתקופה ארוכה מאוד, וכן, כאשר הגיע למקום, כלל וכלל לא היה בדעתו, כך לטענתו, לפגוע במנוחה, בוודאי שלא לקפח את חייה, ולא הייתה בקרבו כל כוונה לעשות כן. הנאשם גם שם יתנו על דברי הפתולוג ד"ר קוגל אשר אמר כי הפגיעה הקטלנית בגזע המוח גורמת למוות מיידי, אולם לפי עדות הפרמדיק שהגיע למקום, המנוחה הראתה סימני חיים, לבה פעם ומותה נקבע בבית החולים בחלוף למעלה משעה מאז האירוע ועל כן הוא אינו הגורם למותה. על רקע דברים אלו, אשר כאמור הנם מפי הנאשם, ייבחנו הראיות ויוסקו המסקנות.

86. אין חולק כי הנאשם ארב למתלוננת במקלט הבית בו הנה מתגוררת, זאת לאחר שניהל קשר טלפוני אינטנסיבי עם בנו שגיב, לרבות ביום האירוע, מתוך רצון לפגוש את המנוחה. כאשר הנאשם, בסופו של דבר, פגש במנוחה, בעל כורחה, שעה שזו ירדה במדרגות הבית, הוא אחז בה באלימות בשיער ראשה, זאת כפי שהעידה אחותה לילך, גרר אותה במדרגות ולאחר מכן דקר אותה עשרות דקירות בכל חלקי גופה. גרסתו של הנאשם, לפיה הוא לא דקר את המנוחה, אלא זו נדקרה שעה שהניפה את אבריה במטרה להשתחרר ממנו, כתוצאה מכך היא עצמה פגעה בסכין, הנה טענה מקוממת שאינה מתיישבת עם נסיבות האירוע, וכפי שהעידו העדים אשר ראו את הנאשם דוקר את המנוחה. בטרם תבוא התייחסות לראיות חיצוניות לנאשם, הנאשם עצמו, בחקירתו הראשונה במשטרה (ר' ת/22 עמ' 6-7), אמר כי דקר את המנוחה על מנת להשתיקה (שם, עמ' 5 ש' 35-39, עמ' 6 ש' 1 ואילך), ובהמשך אף אמר כי "**ראיתי שהדקירות לא עוזרות, פתאום עם יד שמאל הבאתי לה ממש אגרוף לתוך הראש, ככה מכה על הראש... זה היה אמור לגרום לה אובדן הכרה**" (שם, עמ' 8 ש' 17-10). באשר לנסיבות המפגש בין הנאשם לבין המנוחה, העידה לילך כי ביושבה במכוניתה כשפניה אל מול הכניסה לבניין המגורים, לאחר שהתקשרה אל המנוחה ואמרה לה לרדת אליה, היא ראתה את המנוחה יורדת לאיטה (לילך העידה כי דלת חדר המדרגות הייתה פתוחה, ראה התשריט ת/16 אותו ערכה), כאשר המנוחה מביטה סביבותיה בחשש, ולפתע, כך ראתה והעידה לילך, הגיע הנאשם מפנים חדר המדרגות, תפס את המנוחה **בשערוניה**, גרר אותה, ומיד לאחר מכן שמעה את צרחותיה של המנוחה. תיאור אמין ומהימן זה שולל מכל את גרסת הנאשם ואת טענתו, טענה מרכזית, כי בא לפגוש במנוחה על מנת לקבל ממנה

"תצהיר" שימנע שליחתו לכלא. לא היה כאן ניסיון הידברות ולא חצי ניסיון, אלא מגע אלים מרגע הפגישה ממש. גרסת הנאשם כי אחז במנוחה, הצמידה לגופו, ביקש למנוע ממנה מלצעוק ופגיעות הסכין בגוף המנוחה נגרמו כתוצאה "מנפנופי רגליים" של המנוחה, שהיא זו שפגעה בסכין שבידו, נסתרת מעדויותיהם של מורד ופארח אבו סעדה. מורד, הבן (כבן 19.5 שנים) העיד כי בעקבות הצעקות ששמע ראה אל מול מפתן דירתו, אישה שוכבת, מעליה גבר הדוקר אותה בצד שמאל של הגוף, האישה שכבה על הרצפה וניסתה להגן על עצמה ואילו הנאשם: **"ביד שמאל שלו הוא תפס את ידה והיה דוקר ביד ימין"**. עד זה ראה כשש דקירות, כאשר היה במרחק זעום, 2-3 מטרים. כזכור, עד זה העיד כי ראש המנוחה היה על מעקה הברזל, רגליה לכיוון הקיר, צידה השמאלי מופנה לכיוונו, ובאשר לדקירות הוסיף כי הנאשם לא חדל מדקירותיו: **"מוציא את היד וחוזר ודוקר"**. אביו של מורד, פארח אבו סעדה, העיד כי כאשר פתח את דלת דירתו בעקבות הצעקות ששמע, ראה אדם עומד עם רגליים פשוקות, המנוחה שוכבת מתחתיו, ראשה על המעקה, המנוחה בין רגליו של הנאשם והנאשם עם פניו לכיוון ראשה, ולאחר שראה כ-7-8 דקירות, התקשר למשטרה.

87. עדויות אלה, כמו גם הפגיעות המרובות באבריה השונים של המנוחה, כמתואר וכמפורט בדו"ח הפתולוגי ת/43, שוללים מכל וכל את טענותיו של הנאשם, הן באשר לכך שכל מטרת הגעתו הייתה לעניין "התצהיר", והן באשר לכך שמדובר בפגיעות עצמיות מצד המנוחה. כאן המקום להוסיף ולציין, כפי שגם נזכר לעיל, כי הנאשם אינו מעורר לא אמינות ולא מהימנות. מדובר באדם, אשר לצד שפתו הבוטה, הנו מתוחכם, מניפולטיבי, יודע לנסח היטב את דבריו ולדייק במילותיו תוך שהקפיד ללכת בין הטיפות ולערפל תשובותיו מקום שעומת עם הראיות. לנאשם לא היה כל קושי לכנות את בנו שגיב שקרן, אותו הבן שהשקיע את מרצו ונשמתי למען אביו על מנת שהמנוחה תחזור לחיות עימו: שגיב "שיקר" כשאמר שהמנוחה אמרה לו שהיא מוכנה לבטל את תלונתה ובלבד שיניח לה, שגיב משקר כי הנאשם אמר או כתב לו ביום האירוע שרצונו לשוב אל המנוחה (אמירה הסותרת את טענתו לעניין התצהיר כמניע למפגש).

הנאשם מודה כי אחז סכין בידו ואחז במנוחה בכוח ואף ניסה למנוע ממנה מלצעוק, אך הוא מבקש להרחיק עצמו מהדקירה הקטלנית בגזע המוח ומשתי הדקירות בעלות הפוטנציאל הקטלני בחזה המנוחה ובבטנה. הנאשם מנסה להיבנות מכך שהמומחה, ד"ר חן קוגל, העיד כי מדובר, באשר לדקירה בגזע המוח, בדקירה קטלנית הגורמת למוות במקום, וראה זה פלא, כך טוען הנאשם, הפרמדיק העיד כי שעה שהגיע, המנוחה הראתה סימני חיים ועל כן, כך טען הנאשם, הדקירה הקטלנית ארעה ממקור אחר. טענה זו אינה מתיישבת כלל וכלל עם הראיות ואינה אלא קנה קש: ראשית, הנאשם מבקש שנקבע כי המנוחה נדקרה באופן עלום מחפץ חד שחדר לגזע המוח ולא מידיו. שנית, הנאשם מתעלם מראיות ישירות וברורות אשר פורטו לעיל: הנאשם עצמו, בעדותו, אמר כי הוא ראה את המנוחה בטרם עזב, לאחר שזו כבר שכבה על הרצפה, לאחר שזו כבר נדקרה ברגליים, כשהיא מוקפת בדם ולא זזה. בנו שגיב והאחות לילך שהגיעו מיד העידו על שלולית הדם הגדולה שהייתה סביב גוף המנוחה ובעיקר בסמוך לראשה. הבן שגיב העיד גם על נסיונו לחסום את זרימת הדם **מצוואר** המנוחה וכך גם העידה לילך. בהקשר זה, עת עומת הנאשם עם עדותו של שגיב לפיה שגיב ניסה לחסום זרימת דם מדקירה בצוואר המנוחה סמוך לעורף, תשובת הנאשם הייתה כי אין לו הסבר לעדות זו. התמונות ת/25 (שצולמו על ידי השוטר יאיר דלבר), מעידות אף הן על שלולית דם גדולה **מאוד** במקום בו שכבה המנוחה, שלולית שאינה יכולה לנבוע מפציעות קלות יחסית שנגרמו לרגליה של המנוחה מיד הנאשם. בתמונות אלה רואים בבירור כתמי דם **ענקיים** סביב המקום בו שכבה המנוחה כאשר באזור הסמוך למעקה, שם היה ראש המנוחה, כתם הדם גדול וסמיך במיוחד (ר', בין היתר, תמונות מס' 6, 9, 12, 21).

88. בהודעתו ת/29, אומר הפרמדיק, יאיר אנטבי, כי הגיע למקום בעקבות הודעה שקיבל (קריאה כללית במירס) בשעה 18:59. הוא גר בקרבת מקום והגיע מיד ברכבו הפרטי. במקום כבר היו שוטרים, הוא שמע את צעקות האחות לילך, המנוחה שכבה **"בתוך שלולית ענקית של דם"**, בנה עמד בסמוך וצעק **"תציל את אמא שלי"** והוא מוסיף: **"ניגשתי אל האישה ישר זיהיתי את הדקירה באזור הקורטיד, דקירה יחסית גדולה דהיינו בעורק הראשי בצוואר מתחת לאוזן... התחלתי בפעולות החיאה... התחלתי לבצע עיסויים כשתוך כדי חשיפת פלג גוף עליון הבחנתי בדקירה גדולה מתחת לצלעות, דקירה גדולה יותר ממה שהבחנתי בקורטיד ובדקירה נוספת בצד השמאלי בצלעות. לציון שלא היה דופק ולא הייתה נשימה והתחלתי לבצע פעולת החיאה כפי שתיארת, וביצעתי עיסויים במשך דקה שתיים תוך כדי נכנס נהג האמבולנס יצחק אריה וסייע לי. במקביל נכנסו כוחות הנת"ן... והמשכנו בפעולות החיאה. לאחר מספר דקות זוהה דופק והחל שלב הפינוי... פונתה כשהיא עדיין בחיים אך במצב אנוש".** לשאלה האם המנוחה הספיקה לומר לו דבר מה השיב: **"לא, היא הייתה מחוסרת הכרה ללא נשימה וללא דופק"**. עד זה הגיע ראשון מבין כוחות ההצלה. המנוחה הגיעה לחדר מיון הדסה הר הצופים בשעה 19:38. בתעודת האשפוז נרשמה אנמנזה: **"ע"י אנשי מד"א לפיה, בין היתר, המנוחה נמצאה ללא הכרה, בוצעה אינטובציה בשטח הוכנסו נוזלים, חלה ירידה בכניסת אוויר משמאל, בהמשך איבדה לחץ דם ודופק באמבולנס והוחל בהחיאה כולל עיסויים. הוכנסה לחדר מיון ללא ל"ד וללא דופק נמוש במצב של החיאה"**, והרופאים מציינים בתעודה זו, לאחר בדיקה, **"ללא קולות לב"**, ומפורטות הפגיעות שנמצאו, כולל הפגיעה בראש.

מהאמור לעיל עולה כי הפגיעה הקטלנית בגזע המוח נוצרה במקום האירוע. העידו על קיומה של פגיעה בצוואר לילך, שגיב, והפרמדיק מאיר אנטבי שהיה הראשון לטפל בה. ועוד, ובעיקר, אנטבי העיד כי הוא הראשון שהגיע אל המנוחה מקרב כוחות ההצלה, זיהה מיד את הפגיעה בעורק הראשי בצוואר וכאשר החל בטיפול, **לא היה דופק ולא הייתה נשימה** כך היה גם בהגיע המנוחה לחדר המיון. דברי אנטבי, לפיהם בעקבות עיסויים ופעולות החיאה חזר דופק כאשר המנוחה **"עדיין בחיים אך במצב אנוש"**, אין בהם לשנות ולו במעט את פני הדברים: הנאשם דקר בסכין את המנוחה בכל חלקי גופה (ואגב, הנאשם עצמו אומר כי מלאחר מספר דקירות הוא אינו זוכר את האירועים), הדקירה הקטלנית נגרמה במקום האירוע ועל ידו. עת הגיע הפרמדיק הייתה המנוחה ללא דופק וללא נשימה וגם אם חזר דופק בעקבות עיסויים ופעולות החיאה, שעה שהמנוחה הגיעה לבית החולים הייתה ללא דופק וללא נשימה. יצוין כי הפרמדיק קיבל ההודעה בשעה 18:59, נדרשו לו מספר דקות להגיע, והמנוחה הגיעה לחדר המיון בשעה 19:38. כלומר, חלון הזמנים הנו כבן 30 דקות, בתחילתו הייתה המנוחה ללא רוח חיים, ומבלי להידרש למשקל דברי הפרמדיק על חזרה של דופק, גם לפי דבריו מצבה היה אנוש. לענין זה העיד ד"ר חן קוגל: **"הלב יש לו מעבר חשמלי אוטונומי כלומר אנחנו קוראים לזה באנגלית אלקטרומכניקה... אותות חשמליים בלב יכולים לעבוד גם בלי שהלב מתכווץ ואנחנו רואים את זה במוניטור. כלומר העובדה שאתה רואה פעילות חשמלית של הלב איננה אומרת שהלב עובד ואיננה אומרת שהבן אדם בחיים... קביעת המוות זה לא באמת הזמן שבו אדם הפסיק לחיות"** (עמ' 566 ש' 28 עד עמ' 576 ש' 3). עוד אמר המומחה כי להערכתו הפרמדיק טעה אם סבר כי המנוחה הייתה בחיים בזמן מתן הטיפול על ידו או כי הפגיעה בגזע מוח אירעה במקום אחר (עמ' 568). אפשרות אחרונה זו נשללה, כאמור. וכן, הנאשם, בעת חקירת המומחה טען כי המנוחה נפטרה שעה ועשר דקות לאחר האירוע, אולם המומחה הסביר זאת ואמר כי מדובר בשעת **קביעת** המוות ואין מדובר בשעת המוות (ראה מעורבות הנאשם עצמו בחקירת המומחה (עמ' 566-570 ש' 10).

89. כאמור, הנאשם הנו אדם מתוחכם, יודע לנסח את מילותיו בקפידה ובמדויק, וטען כי לא הגיע למקום מתוך כוונה לפגוע במנוחה וכי את הסכין והגרזן הוא נשא עימו אך על מנת להרחיקם מדירתו, שכן חשש שיהיה חיפוש משטרת. את

הסכין בה אחז בשעת האירוע, סכין ארוכה ומשוננת, הוא בכלל נשא על מנת לגרום למנוחה לפחד. טענה זו אין לקבל והיא אינה מתיישבת עם הראיות כלל ועיקר: הראיות שפורטו לעיל מוליכות בבירור לכך שהנאשם לא היה נכון לקבל את הגט שבית הדין עמד לכפות עליו שלושה ימים לאחר מכן, במיוחד לא היה נכון לקבל את העובדה שהמנוחה מבקשת לנתק אף קיימה עימו יחסי מין מרצונה, כאשר היא ביקשה את נפשה למות, אולם אין לשכוח כי בעקבות אותו מפגש, הגישה המנוחה תלונה במשטרה ובעקבות כך הנאשם נעצר. לא רק זאת, אלא שהנאשם עצמו אישר את עוצמת כעסו שעה שהמנוחה שללה, לאחר היותה בדירתו, באוזני אחותו בנוכחות הנאשם, את הודעת הנאשם שהיא והנאשם חוזרים לחיות יחדיו, זאת בניגוד לדבריה בדירת הנאשם, שכל שנאמר, כנראה לא נועדו אלא לחלץ את המנוחה מציפורני הנאשם, בהיותה כלואה עמו בין ארבע קירות ביחידות. טענת התצהיר אותה העלה הנאשם, לא רק שאין להאמין לה, אלא גם אם נקבל טענה זו, וגם אם תתקבל גרסת הנאשם כי הגיע למקום על מנת להחזיר את המנוחה על תצהיר, אין בכך להבהיר ולהסביר את הדקירות הקטלניות שבאו בשעת המפגש ביניהם. הנאשם היה מלא כעס על המנוחה, הן נוכח הצרה שנפלה עליו, כטענתו, לאור תלונתה ולאור כך שהמשטרה עלולה הייתה לייחס לו עבירות אותן לא ביצע, שיוכיחו למאסר של עשרות שנים, והן לאור טענתו לפיה התבררה לו האמת אודות קשריה של המנוחה עם גברים זרים. יודגש כי החוברת ת/42 אינה ראייה רלבנטית, קשריה של המנוחה עם גברים, ככל שהיו, שעה שהיא כבר פרודה מהנאשם למעלה משלוש שנים ומתקיימים ביניהם הליכי גירושין, אינם מעניינו של הנאשם, ועל כן אין חשיבות אם היו לה קשרים כאלה או לא היו, ובכל מקרה, משלא הוגשה הראייה העיקרית, היא מכשיר הטלפון ממנו, כך נטען, החוברת אותה הפיק הנאשם, אין לה כל משמעות או כל משקל. לכך יש להוסיף שמכשיר הטלפון שמור בידי הנאשם המסרב למוסרו. התנהגות הנאשם בכל הנוגע במנוחה הייתה קנאית, אובססיבית, ולאחר שהבין שהמנוחה נחושה בכוונתה לא רק להתגרש ממנו, אלא לא לראות אותו ולא ליצור עימו כל קשר, אפילו לא טלפונית, הוא הגיע לביתה עם סכין וגרזן לקפד את פתיל חייה, במודעות, והתנהלותו לאחר מכן, עת עזב את המקום והתיישב בתחנת אוטובוס, שם עישן סיגריה, גם היא מעידה על כך (ראה הודעת העד דודו ג'בר, ת/26), וכן ר' הודעת סיני ג'אבר (ת/23) אשר לאחר ששמע צעקות ואת הנאשם יוצא עם סכין אותה השליך לתוך השיחים, הגיע לתחנת אוטובוס, התיישב והדליק סיגריה ולשאלת סיני ג'אבר מדוע הנאשם דקר אותה, השיב: **"היא זונה הולכת עם גברים נשואים"**. ובהקשר זה ראה פרסומיו של הנאשם בחשבון הפייסבוק שלו ת/19, שם הוא מפרט לפרטי פרטים את המעשים הנעשים, לטענתו, על ידי המנוחה עם גברים זרים, נשואים ועל מעשים אלה **"מגיע לה מדין תורה 4 מיתות בית דין, כמה בתים בישראל הרס והורס החור המסריח שלה..."**. התבטאויות דומות באות גם במסרונים ת/18. סמוך לאחר מעצרו אמר הנאשם, בין היתר, כי הוא נמצא זמן רב במלחמה עם המנוחה ועם הרבנות **"וזה צריך לקרות לפני זה כי תכננתי להגיע אליה ביום חמישי האחרון"** (ראה המזכרים ת/12, ת/13).

90. בנוסף לכל האמור לעיל, **ומעבר לנדרש**, ניתן להוסיף את אמרות המנוחה, אמרות של קורבן אלימות, זאת לאור הוראת סעיף 10 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971. הוראה זו קובעת כלהלן:

עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, האמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שהתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות או בסמוך לאחריו או לאחר שהייתה לו ההזדמנות

הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות".

(לעניין יישום הוראה זו ראה ע"פ 7832/00, ע"פ 4178/10).

91. על ביצוע מעשי אלימות במנוחה בימים שבאו טרם האירוע, העידה שורה ארוכה של עדים:ילדיה, אמה, אחותה וחבריה לעבודה של המנוחה, כל זאת כמפורט לעיל ולהלן בהרחבה. עדים אלה אמנם לא ראו את מעשי האלימות שבאו מצד הנאשם, אך הם ראו את תוצאות החבלות על גופה וכן היו עדים לתלונותיה במשטרה לגביהן אין מחלוקת. לצורך כך יש להידרש גם להודעות הדואר האלקטרוני אותן שלחה המנוחה לאמה וילדיה בהן היא למעשה משלימה עם גורלה הצפוי ונפרדת מבני משפחתה. הודעות אלה נשלחו ממש בימים שקדמו לאירוע והן מעידות על הבנת המנוחה שגורלה נגזר. עדויות אלה נוגעות לאירוע לפי סדר האירועים עד כדי היותן חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה. ר' ת/17 ("הקיץ האחרון"), (הודעות דואר אלקטרוני - ת/20).

92. מר רן אלישע, מנהל החברה בה עבדה המנוחה העיד כי הכיר את המנוחה מאז שנת 2013. ברוב התקופה הייתה מופנמת באשר לחייה האישיים. נקודת המפנה התרחשה בגניבת המכשיר הסלולארי. לדבריו, הנאשם היה מתקשר עשרות פעמים ביום, המנוחה נכנסה לחדרות, אמרה לו שהנאשם איים שיפגע גם בקרוביה. ביום חמישי שקדם לרצח, העיד מר אלישע כי ראה את המנוחה חיוורת כסיד, ולבסוף סיפרה שהלכה אל הנאשם על מנת לדבר עמו ואז הנאשם הראה לה סכין, גרזן, חבל ומסקינטיף. היכה אותה, המנוחה הראתה לעד סימן כחול ביד, וכן הוסיף כי המנוחה אמרה שהנאשם יפגע לא רק בה, אלא גם בקרוביה ולבסוף יתאבד. העד לחץ על המנוחה להתלונן שכן הייתה מותשת נפשית וגופנית, וגם לו סיפרה על ההליכה לאחות הנאשם והסיבה לכך, והוסיף כי אמרה לו שבנוכחות אנשים המנוחה אזרה אומץ לומר שאינה חוזרת אל הנאשם. וכן, כאשר אמרה שלא תחזור אל הנאשם לעולם אמר הנאשם, כך לפי דבריה לעד, כי "הרבה דם יטפטף מהגוף שלך". גם לו סיפרה המנוחה כי היא נוספת בעיקופים למקום העבודה והוא הציע לה לנסוע במוניות על חשבון המשרד.

שרה זקן, מזכירה במשרד בו שימשה המנוחה כמנהלת חשבונות, העידה כי המנוחה עדכנה אותה בקורה אותה עם הנאשם. המנוחה סיפרה לה על אירוע גניבת מכשירה הסלולארי, סיפרה לה שהיא פוחדת ודואג, היו שבועיים שלושה קשים. כאשר השתיים ירדו לעשן בתקופה זו המנוחה הסכימה לעשן רק בסמוך למאבטחים ולא "במקום הרגיל". כן סיפרה לה המנוחה על המפגש עם הנאשם בשבוע לפני האירוע, ביום שלאחר המפגש, ולדברי העדה המנוחה אמרה לה שהנאשם איים עליה ועל כן היא הגיעה אליו. בהיותם בדירה, רן אלישע איים עליה עם סכין כי אם לא תחזור אליו הוא ירצח אותה, את אמה, את אחותה ואת הבת תמר. לאחר מכן המנוחה והנאשם הלכו לאחותו של הנאשם על מנת לבשר שהם חוזרים והמנוחה אמרה כי היא מסכימה לכך שכן ראתה בכך מפלט. לאחר שהמנוחה הגיעה אל ביתה, אמה התעקשה שתיגש למשטרה ותתלונן. המנוחה אמרה שהיא חושבת שהנאשם עומד לרצוח אותה, סיפרה כי היא נוסעת במספר אוטובוסים, לא אכלה, ביום האירוע סיפרה על הלחצים ששגי מפעיל על מנת שתפגוש בנאשם. לגבי האיום העידה הגב' זקן כי המנוחה אמרה לה שהנאשם הראה לה במפגשים את הסכין ואמר או שתחזור

או שירצח אותה ועל כן אמרה לו המנוחה שהיא חוזרת אליו. כן העידה על כך שהמנוחה סיפרה לה על מכות אגרוף שספגה בראשה מידי הנאשם ומכל אלה לא היה לה ברירה אלא ללכת עימו לאחותו.

93. מכל אלה ומחומר הראיות כפי שפורט לעיל, לרבות גרסת הנאשם, זו שבאה מפיו במהלך עדותו, כמו גם דבריו בחקירותיו במשטרה ת/1 - ת/5, 11/ת (כולן מתועדות), מציפים את המסקנה לפיה הנאשם נטל את חייה של המנוחה בהליך מתוכנן, תוך מחשבה מראש, תוך שימוש באמצעים מתאימים, והוא זה שגרם למותה בכוונה תחילה במקום האירוע:

עבירת הרצח

עבירת רצח בכוונה תחילה מעוגנת בהוראת סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, הקובעת כדלקמן:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו - מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(1) ... ;

(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם;

[...]"

עבירת הרצח הנה עבירה תוצאתית, והיסוד העובדתי הנדרש הוא כל מעשה או מחדל הגורם למוות. בענין זה יש להוכיח קיומו של קשר סיבתי בין ההתנהגות לבין המוות.

94. באשר ליסוד הנפשי הנדרש בעבירת הרצח בכוונה תחילה, קובעת הוראת סעיף 301 לחוק העונשין, כדלקמן:

"(א) לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.

(ב) לענין ההחלטה וההכנה להמית, אין נפקא מינה אם החליט להמית את האדם או את מישהו, מסויים או בלתי מסויים, מבני משפחתו או מבני גזעו.

(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה."

קיומו של היסוד הנפשי של "כוונה תחילה" בעבירת הרצח דורש הוכחת שלושה יסודות מצטברים: החלטה להמית: הכנה; והיעדר קנטור.

95. **יסוד ההחלטה להמית** עניינו בשאיפה לגרום לתוצאה הקטלנית, להבדיל מצפיית אפשרות התרחשותה בלבד. ההחלטה להמית מבטאת כוונת קטילה ממשית והיא עשויה להתגבש לפני ביצוע המעשה או כהרף עין ובצמוד לו. לענין זה אין די במודעות ברמה גבוהה של הסתברות לתוצאה הממיתת, אלא נדרש חפץ בהתממשותה. יחד עם זאת, ניתן להניח חזות מראש של תוצאה קטלנית ודאית ממעשה או מחדל מסוימים, תוך שימוש בחזקות עובדתיות שונות, כדוגמת חזקת הכוונה, שמשמעה כי אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הצומחות ממעשיו. על כן, שימוש בכלי קטלני, פגיעה באזורים חיוניים, מספר הפגיעות או אופי קטלני של תקיפה, מלמדים מעצם טיבם וטבעם על כוונת הקטילה. (ר': ע"פ 8564/07 **גונצ'ר נ' מדינת ישראל** (2011); י' קדמי **על הדין בפליימס - חוק העונשין** (חלק שלישי, תשס"ו-2006), 1123). כך גם התנהגות שלאחר מעשה, כדוגמת הפקרת הקורבן למוות בנסיבות שבהן ניתן להגיש לו עזרה, עשויה להצביע על ההחלטה להמית (ר': ע"פ 852/85 **פונט נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב(2) 551). ניתן להסיק על קיומה של החלטה להמית בשים לב לנסיבות השונות האופפות את ביצוע העבירה (ר': ע"פ 2960/14 **איציק חזן נ' מדינת ישראל** (2017)). ראיות נסיבתיות להוכחת יסוד ההחלטה להמית נעוצות בעיקרן בהתנהגות הנאשם לפני מעשה ההמתה, בעת ביצועו או לאחריו. יחד עם זאת, הדגש הוא על התנהגות הנאשם בשעה המעשה ובחינת מידתו, אופיו וטיבו של הסיכון שיצר הנאשם לחייו של הקורבן (ר': י' קדמי, **שם**, בעמ' 1111-1112; ע"פ 7392/06 **אבו סאלח נ' מדינת ישראל** (2010)). בנוסף, קיומו של מניע לביצוע ההמתה עשוי להיחשב כראיה נסיבתית להוכחת ההחלטה להמית (ר': ע"פ 8867/10 **גזאל נ' מדינת ישראל** (2016)).

קיימת זיקה מקשרת בין יסוד ההחלטה להמית לבין יסוד ההכנה, שהרי שלב ההכנה עשוי להיות שלוב עם ההחלטה להמית. לפיכך, ניתן ללמוד על האחד מהשני (ר': ע"פ 299/81 **טטרטאשווילי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לו(1) 148).

ביישום לענייננו: לא ניתן לקבל גרסת הנאשם לפיה לא הגיע למקום מתוך מטרה לקפח את חיי המנוחה. כפי שפורט לעיל, הראיות מצביעות אחרת. אולם, גם אם כך היה, הנאשם עשה שימוש בכלי קטלני, פגע במנוחה עשרות פגיעות, רובן אמנם שטחיות, אך עצם ריבויין מעיד על מטרתן, שתיים בעלות פוטנציאל קטלני באזורים חיוניים והשלישית קטלנית ממש בגזע המוח. מכך ניתן ללמוד על כוונת הקטילה. גם הפקרת המנוחה בנסיבות, בהן יכול היה לנסות לפחות להגיש עזרה, כגון ובעיקר עצירת הדימום בצוואר כפי שניסו לעשות שגיב ולילך, מצביעה על החלטה להמית. ועוד: בחינת התנהגות הנאשם בשעת המעשה ובחינת מידתו, אופיו וטיבו של הסיכון אותו יצר לחיי המנוחה, יש באלה לקיים ההוכחה בדבר ההחלטה להמית המנוחה. ועוד: לנאשם היה מניע: הן חוסר יכולתו לקבל החלטת המנוחה לסיים הקשר עימו אחת ולתמיד באופן סופי ומוחלט והן, כגרסתו, רצונו בתצהיר, וכאמור, קיום מניע לביצוע ההמתה עשוי לשמש אף הוא ראיה נסיבתית להוכחת ההחלטה להמית.

96. **יסוד ההכנה** - על אף שיסוד זה נמנה בין מרכיביה של הכוונה תחילה, כלומר הלך הנפש, יסוד זה פורש בפסיקה כיסוד פיזי מובהק שעניינו מעשה הכנה לביצוע ההמתה, כגון הכנת הכלי המשמש לביצוע הרצח או הפעלת כוח גופני בעוצמה שגרמה למוות. ההכנה הפיזית מלמדת על כך שכוונת הקטילה איננה ספונטנית, שהנאשם שקל את התנהגותו ויכול היה לחזור בו כוונתו (ר': ע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 594; י' קדמי, **שם**, בעמ' 1163). יחד עם זאת, אין צורך במשך זמן ארוך להכנה. ההכנה הפיזית יכולה להתקיים לפני ביצוע מעשה ההמתה, בצמוד לו, או אף במסגרתו, תוך כדי ביצוע מעשה ההמתה עצמו (ר': ע"פ 396/69 **נעים בנו נ' מדינת ישראל**, פ"ד כד(1) 571). כאשר מדובר בשימוש במכשיר, אפשר שהמכשיר יהיה ברשותו של התוקף מלכתחילה, ישיגו

במקום או אף יוצאו מרשות הקורבן.

ולענייננו: הנאשם הכין עצמו ולמפגש עם המנוחה הגיע עם סכין קטלנית בה הצטייד מבעוד מועד. לו רצה להרחיק הסכין מדירתו מפני חיפוש אפשרי של המשטרה כטענתו, קיימים אינספור מקומות בהם ניתן היה להיפטר מהסכין ולא להגיע עמה למפגש הגורלי עם המנוחה. התנהגות הנאשם לא הייתה ספונטנית, הוא שהה בחדר המדרגות פרק זמן ארוך יחסית והמתין שם למנוחה לאחר שהבין כי זו לא תדבר עימו בשום פנים ואופן. וכפי שנפסק, הכנה יכולה להתקיים גם בצמוד למעשה ההמתנה או במסגרתו תוך כדי ביצוע המעשה.

97. **יסוד העדר הקנטור** - תכליתו של יסוד זה, יחד עם יסוד ההכנה, לאפיין את ההחלטה להמית כהחלטה מחושבת. "ההכנה" מלמדת על כך שההחלטה להמית לא התגבשה בן רגע, ואילו "העדר התגרות מיידית" מלמדת על כך שההחלטה להמית לא התגבשה על רקע של סערת הרוח ואבדן שליטה (ר': י' קדמי, **שם**, בעמ' 1133). הקנטור הינו מעשה התגרות שקדם למעשה ההמתה, שמשמעותו התנהגות מרגיזה ופרובוקטיבית מצד הקורבן או מצד אדם שלישי, אשר שללה מהנאשם מניה וביה את כוח השליטה העצמית. בחינת העדר הקנטור נעשית בשני מבחנים מצטברים: אובייקטיבי וסובייקטיבי. המבחן הסובייקטיבי משמעו כי על בית המשפט להשתכנע שהנאשם פעל בעת האירוע כתוצאה מההתגרות. כלומר, שההתנהגות המקנטרת השפיעה בפועל על הנאשם עד כדי איבוד שליטתו העצמית, כך שביצע את המעשה הקטלני מבלי לחשוב על תוצאות מעשהו (ר': נעים בנו, **שם**; י' קדמי, **שם**, בעמ' 1138). בהקשר זה יש חשיבות למשך הזמן שחלף בין ההתגרות לבין הפעולה הממיתה, שעשויה להעיד כי היתה לנאשם שהות להשיב לעצמו את ישוב דעתו. המבחן האובייקטיבי הוא מבחן חיצוני, לפיו על בית המשפט להשתכנע שאותה התגרות עשויה לגרום לאדם הסביר לאבד את השליטה העצמית ולהגיב בדרך בה הגיב הנאשם, בהנחה שבשעת המעשה היה נתון במצבו (ר': ע"פ 3239/14 **נור אלאדין חמאסה נ' מדינת ישראל** (2016)). בהקשר זה נדרש בית המשפט לבחון את סבירות התגובה ביחס לחומרתה של ההתגרות. כמו כן, מוטל עליו לבדוק אם מדובר בתגובה להתגרות או במסע נקמה כנגד המתגרה (ר': י' קדמי, **שם**, בעמ' 1139).

בענייננו, כל הראיות מוליכות לכך שהמנוחה לא עשתה כל מעשה או פעולה שהיו בהם משום שמץ התגרות, לא בוצעה כל פעולה פרובוקטיבית מלבד רצונה היחיד שלא לדבר או לפגוש הנאשם. התנהגותה בחייה הפרטיים, שעה שלמעלה משלוש שנים חיה בנפרד מהנאשם, תוך ניהול הליך גירושין שהתקרב ממש אל סופו, אין בה לייסד קנטור, בוודאי לא במישור האובייקטיבי, והמעשה, ככל שהיה קשור בכך, היה נגוע במסע נקמה ולא בתגובה להתגרות.

התוצאה:

98. לפיכך, אנו מרשיעים את הנאשם בעבירת רצח לפי סעיף 300 (א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, כ' חשוון תשע"ט, 29 אוקטובר 2018, במעמד ב"כ המאשימה, באי כוח הנאשם, והנאשם בעצמו.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד